

MODA

1. Tocă de iarnă, amintind turbanele arabe. Creația casei Nine Berry, Paris.

2. Brenda Joyce — noua stea apărută de curând pe ecranele lumii — are reputația de a fi și una dintre cele mai elegante femei din Hollywood. În fotografia noastră poartă o originală rochie de seară din catifea neagră, garnisită cu „quipură” albă.

3. Râdeți, dacă vreți. Dar Parisul a lansat de pe acum pălăriile de paie „Daniell” — cunoscuta modistă pariziană — a prezentat această tocă de panama neagră, cu un nod de satin. După cum vedeți plasa pentru păr se va mai purta.

4. Pentru siluetele fine această rochie plisată de sus până jos, va fi foarte indicată. Rochia a fost prezentată la o expoziție recentă a casei Francis et Fernand din Paris.

5. Rochie de seară, plisată. Creația casei Francis et Fernand.

(Fotografiile 20 th Century Fox și Telefrance, Paris).

**FACETI-VA DATORIA
DE CETĂȚENI
SUBSCRIIND BONURI
PENTRU ÎNZESTRAREA ARMATEI**

**O ROMÂNIE MARE
O ROMÂNIE TARE**

**VREI
PACE**

**ÎNZESTREAZĂ
ARMATA**

**ÎNZESTRĂ
ARMATA**

În vremurile excepționale prin care trecem, Țara este în drept să ceară jertfă neprecupețită pentru înzestrarea armatei, atât din prisosul bogatului, cât și din economia săracului. Bonurile pentru înzestrarea armatei nu reprezintă, însă, o jertfă pentru nici o categorie de subscriitori: ele oferă un plasament rentabil și sigur tuturor capitalurilor. Toți cetățenii conștienți trebuie să-și facă datoria de buni români, subscriind bonuri pentru înzestrarea armatei.

D. Mitiță Constantinescu ministrul finanțelor și guvernator al Băncii Naționale autorul legii pentru emiterea bonurilor pentru înzestrarea armatei, sub îndrumarea și controlul căruia s'au scris până acum multe miliarde pentru scumpa noastră oștire.

**UNITI CU TOTII SĂ
ÎNZESTRĂM ARMATA**

**„PE AL NOSTRU STEAG
E SCRIS UNIRE”**

4 1/0 / 2 0 BONURI PENTRU ÎNZESTRAREA ARMATEI
SCUTITE DE ORICE TAXE ȘI IMPOZITE // FACETI UN BUN PLASAMENT

VEDETA NEFERICITĂ ÎN DRAGOSTE... GINGER ROGERS

M'A uimit întotdeauna faptul că orașul care a dăruit fermecătoarei Ginger Rogers atât de multă celebritate și bogăție, nu i-a dat aproape de loc fericire în dragoste. Bănuesc însă că pe dv., stimați cititori, nu vă surprinde acest lucru. Fiindcă în imaginația dvs., Ginger este doar o pereche de picioare, care apar alături de cele ale lui Fred

ființă comună. Intr'adevăr. Când se alcătuiesc listele celor mai importante party-uri, numele ei nu figurează aproape niciodată. Ea nu merge din local în local mereu cu alt bărbat, ea nu pozează fotografiilor, ea nu caută să atragă atenția.

Pentru tovarășii ei de lucru este doar Ginger, cea mai muncitoare dintre ei toți. Până și felul ei de a lucra este excepțional. Cu două luni înainte de a începe turnarea unui film, repetă timp de cinci ore pe zi. Și muncește cu atâta râvnă, încât după terminarea lucrului e frântă de oboseală.

Cercul ei de prieteni se mărginește la mama ei, la secretara-verișoară, Phyllis Frazer și Florence Lake. În fiecare Duminică după amiază, această mică familie se întrunește la Ginger acasă și se distrează simplu, discutând sau jucând cărți. După cum a mărturisit odată unui gazetar, Ginger nu cunoaște multe vedete mari din Hollywood. Aceasta fiindcă este o muncitoare neobosită și nu-și întrebuințează timpul liber ieșind în oraș.

Dar să revenim la viața ei sentimentală. Primul soț al lui Ginger Rogers a fost Jack Pepper, ex-actor de vodevil, al cărui nume adevărat era Jack Culpepper. S'au cunoscut într'un orașel din Texas, unde s'au și căsătorit dealtfel. Dar după un an au divorțat.

Mai târziu, când a făcut figurație în studiourile Warner-Bros, Ginger s'a îndrăgostit de regisorul Mervyn Le Roy, care pe atunci abia începuse să se afirme.

Din pricina credințelor lor religioase diferite, nu s'au putut căsători. Acest mariaj eșuat, a făcut-o pe Ginger să sufere mult. Deaceia a părăsit compania unde lucra Mervyn, începând o carieră nouă la R. K. O.

A urmat căsătoria cu Lew Ayres. Dacă au existat vreodată în dragostiți nebuni, aceștia au fost Ginger și Lew. Timp de doi ani-

(Continuare în pag. 17)

Ginger alături de fostul ei soț Lew A

Astaire... Persoana nici nu există... Și totuși Ginger a fost căsătorită, apoi divorțată și a suferit două deziluzii în dragoste. Iar de curând, a închis încă un capitol nefericit al vieții ei amoroase. Faptul s'a consumat la Honolulu. „Se crede, relata presa din Honolulu, că Miss Rogers a venit aci ca să întâlnească un bărbat de care o leagă afectuoase sentimente...” Aflând aceasta, Hollywood-ul se întreabă: „Cine e acel bărbat?” „Un nou flirt al lui Ginger?”

Era într'adevăr un flirt, însă unul vechi. Și Ginger se dusesse acolo nu ca să-l continue, ci ca să-l sfârșească. Cu privire la aceasta, putem da lămurirea că idila se desfășurase chiar sub nasul Hollywood-ului și nimeni nu aflase nimic. Și poate, că de-aci ar fi luat naștere un mariaj dacă el, care trăiește despărțit de soția sa, n'ar fi fost legat prin legi, iar Ginger, care la rândul ei, e despărțită de soțul ei, Lew Ayres, n'ar fi fost deasemeni încătușată.

Dar într'adevăr surprinzător în toată această poveste este faptul că Hollywood-ul n'a știut nimic.

Iubirile și deziluziile Joanei Crawford au fluturat pe buzele hollywood-ienilor. Problemele sufletești ale lui Clark Gable, Carola și Ria Gable au fost deasemeni cunoscute tuturor.

Povestea de dragoste pe care au ținut-o Garbo și Stokowski, era comentată zi de zi. Numai Ginger n'a lăsat să i se desvăluie taina. Se pare că ea singură cunoaște secretul eschivării. Și acest lucru ne lasă să întrezărim faptul că Ginger nu e o

Ginger Rogers.

O ÎNTÂMPLARE ADEVĂRATĂ CARE PARE UN ROMAN

UNDE SE AFLĂ CONTESA

Olga Sverdlova?

Reportaj din viața ziaristică

de L. BICEAI

REPORTAJUL de mai jos nu este o operă de imaginație. E o poveste reală, o tragedie trăită, pe care mi-a istorisit-o, acum trei ani, un bun prieten, ziarist la Paris, unul din principalii colaboratori ai unei reviste ilustrate, scoasă de emigranții ruși. El a fost unul din eroii principali ai acestei întâmplări și tocmai din această cauză n'a vrut s'o publice. Mi-a încredințat-o mie, spre a o publica în anul 1940. Ținându-mi promisiunea dată, voi schimba doar numele personajilor. Incolo, povestea e absolut autentică.

...ERA într-o zi caldă de vară. Printre numeroase scrisori primite la redacția revistei noastre, am găsit un plic mare, galben din U. R. S. S. Stampila poștei din Paris arăta că ea a fost predată la oficiul poștal No. 53 (53 Rue de la Chapelle, Paris XVIII-e). Deschizând această scrisoare recomandată am dat de două plicuri, din care unul era sigilat, și de un bilet.

Cele două plicuri aveau următoarele mențiuni: Primul: Redacției revistei „Rusia de altădată”, Paris, Franța.

Celălalt: contesei Olga Sverdlova, personal, prin bunăvoința redacției revistei „Rusia de altă dată”.

Redacția noastră ocupa un local puțin spațios. Dar viața pulsa în această redacție a uneia din cele mai mari reviste ilustrate din Paris.

Compatrioții refugiați la Paris primeau, prin intermediul nostru, mii de scrisori și ziare, ce veniau la redacție și se predau apoi destinatarilor.

bună. Iar atunci când veți preda această scrisoare să spuneți contesei multe complimente dela fostul servitor credincios al familiei Sverdlov, Ivan Kojuchar”.

Biletul avea următorul conținut: „Mult stimată domnule redactor, Alăturat vă trimit două scrisori. Una adresată d-nei contese Olga Sverdlova, iar cealaltă redacției dv.

Trimițând aceste scrisori îndeplinesc o ultimă dorință a celui mai bun prieten al meu, Nicolae Sverdlov, care a murit într'un regiment francez din Africa. Fiind în permisie doar câteva ore la Paris, regret că nu vă pot vizita personal.

Cu toată stima”.

Semnătura era indescifrabilă. Scrisoarea adresată redacției era scrisă de un om incult, care abia știa să scrie și făcea nu numai greșeli de ortografie, dar și greșeli de limbă.

Cele două pagini de hârtie liniată purtau data de 8 Aprilie 193..., fiind expediate din Kolhozul Suslovsky, din ținutul Moscova.

Regretând că nu pot traduce exact, cu respectarea greșelilor de limbă și ortografie conținutul acestor scrisori, mă mărginesc doar să-i redau conținutul:

„Mult stimată domnule redactor, Vă fac o mare rugămintă. Văd moartea cum se apropie de mine: sufăr de uremie. Și deoarece nu mai am speranță să revăd pe contesa Olga Sverdlova, îmi permit să vă deranjez cu această scrisoare. Tânăra noastră contesă a plecat de aci, la vârsta de 6 ani, în 1918, iar fratele ei mai mare, Igor, temându-se de hoți și de alte neplăceri, mi-a dat un plic sigilat rugându-mă să-l păstrez ca pe ochii din cap și să-l predau contesei Olga, căci el conține ceva ce poate constitui dota stăpânei mele.

Dela acea dată au trecut mai bine de 15 ani. Și cum între timp contesa Olga nu s'a întors aici, iar când a plecat spunea că se duce în Franța. Vă rog cu lacrimi în ochi, să publicați un apel în revistă, ca să găsiți pe contesa Olga și să-i predați această scrisoare. Dumnezeu vă va binecuvânta pentru această faptă

Așa arăta scrisoarea pe care am primit-o și prin care eram solicitat să înmănez un plic contesei Olga.

de agitată, ea fiind preocupată de soarta surorii sale mai mari, care a rămas acolo. Pentru a vă convinge și mai mult că sunt un bun cunoscut al dumisale, și că ea este aceea care m'a împunertic să ridic scrisoarea mi-a dat și aceste acte, de și cred că nu aveți nevoie de ele.

— Cred nu e nevoie de aceste acte, deoarece nu pot să eliberez scrisoarea decât personal domnișoarei Olga, expeditorul cerându-mi expres acest lucru. Dealtfel, țin să vă subliniez că scrisoarea este scrisă de un bărbat și nu de o femeie. Nu cumva dv. sunteți persoana care s'a interesat azi la telefon, dacă s'a înmănat scrisoarea domnișoarei Olga?

— Da... adică, la telefon, azi? Nu n'am fost eu. Dar știți că dv. nu aveți nici un drept să rețineți o scrisoare, din moment ce vă prezint acte. Dealtfel eu sunt o persoană bine introdusă în cercurile diplomatice străine și franceze și lipsa dv. de încredere mă jignește, mai ales atunci când vreau să fac un serviciu unei cunoștințe care este suferindă.

Apoi adăugă:

— Vă rog să mă scuzați. Uitasem cu totul să fac un mic comision, pe care mi l-a dat domnișoara Olga. M'a rugat să vă las 300 franci, pentru compatrioții dv. aflați în mizerie.

Am refuzat categoric să primesc banii și să eliberez scrisoarea, dar am întrebat adresa d rei Sverdlova.

123 Rue de Passy — imi răspunse, repede, vizitatorul, și după o ultimă încercare infructuoasă de a lua scrisoarea, el părăsi, revoltat, redacția.

În aceeași seară am scris un bilet doamnișoarei Olga, în care i-am expus convorbirea avută cu însărcinatul ei și am rugat-o ca îndată după însănoșire să ne viziteze la redacție, pentru a-și ridica scrisoarea.

Peste 48 de ore scrisoarea mea veni înapoi, cu adnotarea oficiului poștal al sectorului:

„Pe Rue de Passy, numărul 123 nu există”.

Am intrat imediat în comunicație telefonică cu hotelul Claridge unde-mi spusese că locuște dl. August Wolfstrom. Peste câteva minute primii răspunsul că un domn cu un asemenea nume nu locuște și nici n'a locuit vreodată la hotel.

Afacerea devenia din ce în ce mai misterioasă.

Hotărîrea mea de-a nu elibera scrisoarea decât adresantei, devenise și mai puternică. Am publicat un nou anunț în revistă cerând persoanelor cari cunosc adresa domnișoarei Olga să ne-o comunice urgent, la redacție.

Abia apăruse revista pe piață, că mă pomenii cu un telefon. O voce de femeie mă întreabă dacă eu sunt acela care se ocupă de scrisoarea domnișoarei Olga Sverdlova. La răspunsul meu afirmativ, doamna declară că vrea să mă vadă. O întrebai cum se numește.

— Numele meu nu vă va spune nimic. Dar am să vă comunic o serie de lucruri pe care sunt sigură că le veți găsi interesante. Nu pot însă vorbi la telefon.

Câteva ore mai târziu fui exact la întâlnire, într-o cafenea de pe Rue Marboeuf.

Necunoscuta a fost și ea foarte exactă. Semnul meu distinctiv convenit, — garoafa, — și-a făcut efectul: doamna s'a apropiat de masa mea și după câteva cuvinte de prezentare imi spuse:

— Cunosc pe domnișoara Olga Sverdlova. Ba mai mult decât atât, sunt una din cele mai bune prietene ale acesteia.

(Va urma)

ASTĂZI LA „BAL TABARIN”

(Urmare din pag 8-a)

atracție al Englezilor cu șepcile pepite și pipele în colțul gurii, al Rusniacilor plini de bani, fără a mai pune la socoteală Americanii, și câteva mii de Olandezi, Germani și Scandinavi. Pe lângă aceștia, mai erau se înțelege, Francezii, dar nu Parizieni ci mai degrabă provinciali veniți să petreacă câteva ore în Cetatea Veseliei. Bosc se gândi atunci că ar fi fost bine să cultive mai departe spiritul cadrilurilor dar într'un decor nou. Nu departe de Grand Guignol, în Rue Victor Massé, Bosc găsi o sală unde aci inaugură „Balul Tabarin” într-o noapte din luna Februarie a anului 1904.

Celor cari au cunoscut Tabarinul dinaintea declarării actualului războiu, le voi spune că este chiar localul deschis de Bosc și că spațiul său n'a mai sporit nici măcar cu un centimetru. Construcția este exact aceea de acum 35 de ani.

Până la 1914, programul era foarte simplu la Bal Tabarin. Clou-ul îl constituia „can-canul” executat de patru sau opt dansatoare nu mai tinere decât acelea care puteau fi văzute în zilele de decadență ale „Moarei Roșii”, ceea ce mă face să presupun că Bosc era un adevărat artist. Cadrilurile apăreau pe scenă de mai multe ori într-o seară constituind ceea ce s'ar numi astăzi un număr de cabaret și după miezul nopții începea balul. De pe scenă pornea o scândură lustruită, în pantă, ducând într-o sală de subsol. Pe această „chută” își dădeau drumul midinetele și numeroase „doamne tinere” venite din diferite

colțuri de lume, pentru a petrece o noapte pariziană. Asta era se înțelege o adevărată aventură dacă ne gândim la rochiile lor cu coadă și la uriașele pălării cu panașuri, precar echilibrate pe o coafură înaltă, dar ce haz și deliciu pe ele să alunece astfel în jos pentru ca la capătul pantei să fie prinse în brațe de un bărbos cu joben, redingotă și pantaloni colorați. Sâmbătă seara aveau loc așa numitele „gale”. Procesiuni de femei frumoase în maillot-uri erau bombardate cu confeti cumpărate dela ușieri cu cinci centime punga. După reprezentăție figurantele erau libere și urmau la subsol o serie întreagă de jocuri.

Dar toate lucrurile au un sfârșit și primul capitol din viața Tabarinului se încheie cu războiul trecut. Când ostilitățile încetară Montmartre își ridică din nou cortina și balul se redeschise dar își pierduse tot farmecul. Firma Tabarin răsărise în toate orașele mari ale lumii și bătrânul șarlatan din secolul al șaptesprezecelea făcea desigur haz urmărind din seninătatea Câmpiilor Elisee toată această comedie umană; dar Tabarinul parizian cu matineurile și seratele sale dansante își pierduse atracția.

Dar nu trecu mult și „Madame Montmartre” reinvie din propria-i cenușă ca legendara pasăre Phoenix.

Pe vremuri, Rușii porneau în somptuase echipagii să facă ceea ce Francezii numeau „La tournée des grands ducs”. Acum roata se întorsese și în loc de a mai căuta distracții, Rușii se apucară să distreze ei publicul: deschiseră cabarete și se urcară la volanele mașinilor care te duceau la aceste cabarete. Când Montmartre își recăpătă strălucirea, deasupra Balului Tabarin se ridică stindardul celor doi Pierre, Dubosc și Sandrini.

Localul fu modernizat, maillot-urile dispărute odată, rămaseră uitate, frumusețea fiind acum cu mult mai tânără și mai desbrăcată. Dar nu aceste exhibări care se văd mai peste tot, constituiau punctul principal de atracție, al divertismentelor din Rue Victor Massé. Directorii artistici ai Balului Tabarin avuseseră fericita inspirație de a păstra perioada „Balului” în spectacolele sale, caricaturizând puțin epoca. Astfel, în unele seri apărea pe scenă câte o procesiune de figuri extrase din zilele balurilor mascate ale Operei Pariziene, perioadă în care au luat naștere excentricile cadriluri. Găseai în aceste defilări figuri împerturbabile și majestuoase dar nițeluz ridicole. Și dacă te aflai destul de aproape de scenă, observai că atât bărbații cât și femeile purtau măști, dar nu din acelea obișnuite pe vremea balurilor mascate, măști formate din fâșii de catifea neagră ce ascundeau jumătate din figură, ci o imitație de față omenească, subtil modelată așa fel încât să dea o ușoară impresie de grotesc.

Acest amestec de vechiu și nou, valsurile sentimentale ale așa numitei „epoci ștrengare”, plus producțiile „frumuseților svelte” cum se numesc acolo trupele de girls, era foarte mult gustat de marele public cosmopolit al metropolei.

Totuși cel mai mare succes îl obținea vechiul dans de altădată. Vedetele acestui can-can modern erau Gisele, Illa, Lee și Irene. Două dintre ele, după cum o indică și numele, erau Anglō-Saxone, căci în dansurile acrobaticе, franțuzaicele se clasează după englezoaice și americance.

Lucrurile s'au schimbat mult dela bătrânul Bosc și până astăzi, în epoca noastră, can-canul a devenit un dans de scenă, executat de artiste adevărate care nu se mai amestecau cu spectatori în reprezentății, cum făceau înaintașele lor.

Și totuși mă întreb ce s'ar fi întâmplat dacă bunicii noștri ar fi coborât anul trecut pe bulevardele pariziene și urcând dealul ar fi intrat la Tabarin? Ar fi stat ei să aplaude programul mai bogat și mai strălucit de cât oricând altă dată, sau ar fi oftat adânc și s'ar fi grăbit să se întoarcă în Câmpiile Elysee?

GINGER ROGERS

(Urmare din pag. 15)

căsătoria lor s'a bucurat de cele mai fericite auspicii. Apoi drumurile lor au luat direcții diferite... Motivul? Ea ajunsese vedetă celebră, iar el rămase actor neînsemnat, ceea ce dăduse naștere la complicații...

Și în sfârșit, în timpul din urmă, a urmat idila cu insul misterios dela Honolulu, idilă pornită deasemeni sub auspicii fericite dar sfârșită trist.

Va găsi oare vreodată, Ginger, fericirea în dragoste?

D. M.

Nu faceți experiențe...

LUAȚI TABLETELE **Togal** la:

Reumatism
Gută
Sciatică

IN AMBALAJE DE 42 ȘI 14 TABLETE

SLĂBIREA LOCALĂ RADICALĂ PRIN

SIMPLA FRICTIUNE CU

„IXENNOL”

PARIS

Autorizată de Ministerul Sănătății

Reprezentanța exclusivă pentru România

STUDIO DE BEAUTÉ VERA

Individuala îngrijire a tenului

ARMENEASCĂ 10 ★ Tel. 4.23.12

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri

Apare în fiecare 15 ale luni

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

Contra gazelor

Leo-Pills s'a dovedit a fi un mijloc excelent. Gazele dispar chiar după o scurtă întrebuințare a acestor pilule, care nu produc niciun fel de efecte neplăcute. De aceea „Leo-Pills” sunt recomandabile și ca digestiv, după mâncăruri grele. Fiind un laxativ cu compoziție pur vegetală, „Leo-Pills” se deosebește cu totul prin efectul ușor și sigur, de toate celelalte laxative fabricate din materii chimice și a căror folosință produce, adesea, efecte neplăcute

În cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

a nasului
urechilor

feței
gâtului

și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DI PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25-25 a.

REALITATEA FEMEII

Dacă n'aveți prietene, e vina dv.!

PRINTRE scrisorile pe care le primim la redacție, aproape toate încep cu aceeași frază „Mă adresez dv., fiindcă n'am prietene”...

Prietenia este oare atât de rară? Este, în măsura în care predomină egoismul. Adevărat este că în țările latine, mai ales, femeia nu are încredere în celelalte femei. Fetițele mici au prietene, adolescentele au și ele, dar prima dragoste izolează femeia și-i dă un soi de teamă de a face mărturisiri. Tuturor femeilor cari se plâng de singurătate, am vrea să le dăm câteva rețete — cu reușită sigură — pentru menținerea prietenilor.

CUM SĂ-ȚI FACI PRIETENI

Sunt oameni cari au prieteni peste tot: în călătorie, în vacanță, printre colegi.

De ce?

Se duc la un dineu și înainte de a se fi încheiat săptămâna primesc invitații dela majoritatea oamenilor cu cari au fost împreună. De ce?

Pentru o cauză foarte simplă: se interesează de cei pe care-i întâlnesc. S'au ocupat de ei în mod gentil și sincer. Asta este marea secret: nu rezervați gentilețea și dragălenia voastră numai pentru oamenii pe cari vreți să-i cuceriti, ci fiți totdeauna gentili, atentă și veselă. Dacă, într'un compartiment de tren, în loc să vă retrageți într'un colț, cu o carte sau un ziar, veți căuta să ajutați unei doamne mai în vârstă să-și aranjeze sau să-și dea jos valizele, sau veți căuta să ajutați unei mame, supraveghindu-i copilul cel mai mic, în vreme ce ea îl hrănește pe cel mai mare, sunt sigură că nu veți fi dv. aceea care se plânge că n'are prieteni...

Un lucru foarte important: obicinuți-vă să rețineți numele oamenilor pe cari i-ați cunoscut, de a vă aminti figura lor. Veți avea totdeauna un prieten în persoana pe care n'ați văzut-o decât odată și de al cărei nume v'ați amintit imediat.

Celor pe care-i întâlniți, și cari par că se interesează de dv. nu le puneți întrebări.

Este deajuns să puneți două întrebări ne la locul lor, pentru a fi clasificată imediat printre indiscreții de care te ferești.

Vă puteți atașa de un grup de oameni cunoscuți, chiar fără să fiți invitată, dar nu vă amestecați niciodată când vorbesc numai doi dintre ei. Este cel mai bun mijloc să vă faceți nesuferită. Asta îmi amintește de un băiat cunoscut într-o vacanță petrecută la mare, pe care nimeni nu-l putea suferi din pricină că apărea mereu în locul unde vorbeau doi, căutând totdeauna să însuflească discuția. Faceți-vă un examen de conștiință a prieteniei și puneți-vă câteva întrebări:

CUM TELEFONAȚI?

Dacă vă eternizați la telefon, dacă nu conțineți să întrebați noutăți despre toți membrii familiei, dacă dați — fără să vă gândiți — amănunte asupra tuturor suferințelor dv. din ultimul timp, să nu vă mirați că aproape toți prietenii pe care-i chemați la telefon, sunt plecați... Dacă vreți să aveți prieteni, dacă țineți să fiți invitată, este important să le telefonați din când în când, dar să nu abuzați niciodată de răbdarea lor.

CUM VORBIȚI?

Dacă vorbiți secrete cu vecinele voastre de masă, în loc să luați parte la conversație să știți că stăpâna casei nu va fi mulțumită. Nu veți mai fi invitată cu toată plăcerea, nici dacă vorbiți tot timpul, dar nici dacă veți fi mereu tăcută.

CUM PRIMIȚI O INVITAȚIE?

Dacă vă invită cineva, seara, pentru a doua zi și vă simțiți ofensată — c'ați fost invitată în ultimul moment, să nu vă mirați că a doua oară nu veți mai fi chemată... Se întâmplă foarte des doamnelor singure sau domnilor celibatari să fie invitați în ultimul moment, pentru a completa numărul invitaților, sau a înlocui pe cineva care n'a putut veni.

ȘTIȚI SĂ PRIMIȚI FRUMOS?

Primiți și dv. din când în când. Dacă bugetul nu vă permite să vă invitați prietenii la masă, invitați pentru seara, după masă. La aceste mici reuniuni de după masă, nu abundența sandwichurilor sau prăjiturilor este importantă, ci aceea a băuturilor.

O altă formulă foarte plăcută pentru prieteni, este — dacă bineînțeles timpul dv. vă permite — să-i anunțați că în cutare sau cutare după amiază a săptămânii pot trece să vă vadă. Dar nu este nici un motiv, dacă dv. suferiți de ficat să-i serviți și pe ei cu zeamă de fructe sau de legume... Dacă țineți la prietenii dv. masculine, oferiți-le să bea ceea ce le place.

Un tânăr îmi povestea odată că o tânără doamnă îi spunea mereu: „Nu mai vii să mă vezi...” „În cele din urmă, el îi spuse că-i face multă plăcere societatea ei, dar nu poate suferi zeama de pătlăgele roșii... Tânăra femeie a înțeles; a cumpărat o sticlă de Porto și una de Cherry Brandy, și a văzut imediat cum cercul prietenilor ei se lărgeste.

Trebue să recunoaștem că nu toți prietenii noștri sunt așceți puri și că nu socotesc numai prietenia cea mai importantă manifestare a virtuții.

Nu se prind muștele cu oțet — spune un vechi proverb.

ASOCIAȚI-VĂ LA BUCURIA PRIETENILOR VOȘTRI!

Un cuvânt gentil, — la ocazii mari — va face ca prietenii voștri să-și amintească cu drag de voi. În ce privește pe cei mai intimi, aduceți-vă totdeauna aminte zilele aniversărilor lor, duceți-vă să-i vedeți când sunt bolnavi, interesați-vă de ceea ce știți că le este drag.

Însfârșit, ascultați confidențele pe care vi le fac și dați dovadă de o discreție absolută...

ȘI ACUM ULTIMELE TREI DETALII

Nu dați sfaturi.

Nu împrumutați nici cărți, nici bani...

Nu împrumutați decât dacă generozitatea dv. poate merge până la a dăruii...

C. M. A.

Nu vă amestecați niciodată într-o conversație în doi.

Nu vorbiți secrete, în societate.

PE URMELE CERȘETORILOR MILIONARI

(Urmare din pag. 5)

tea destinderea mulțumirii sau măcar a politetii. Ii aruncai banul în pălăria întoarsă cu fața în sus, ca o farfurie adâncă, murdară, și dacă aveai norocul să nu-ți arunce o privire disprețuitoare, cu siguranță că-ți lăsa impresia că nici nu vrea să-ți ia în seamă pomana. — Om necăjit! — spuneau trecătorii, fără să se supere de lipsa de bunăvoință a ologului. Și în fiecare zi, trecând prin fața lui, își plăteau birul milei.

Iată însă că într-o bună zi, un om al poliției socoti că individul este suspect. O cercetare mai atentă și constatările surprinzătoare nu întârziară să se ivească.

Soția lui Tănase, Ioana Burdujan.

În fiecare dimineață la ora 7, un automobil, destul de luxos opria în dreptul statuii. Șoferul cobora, deschidea portiera limuzinei și luând în brațe pe olog, îl așeza cu cărucior cu tot, pe caldarâm, apoi saluta respectuos și dispărea după colț. La ora nouă seara, scena se repeta. Șoferul își ridica patronul, îl urca în limuzină, închidea ușa și pornea.

Un automobil al poliției porni într-o seară pe urma misterioasei limuzine. Și iată că aceasta se opri undeva, într-o mahala bucureșteană, pe strada Mângului, în fața unei case burgheze, cu aspect destul de înstărit.

O cercetare discretă și numele proprietarului nu mai constituia un secret: era Tănase Burdujan, ologul cerșetor din Piața Rosetti. De bună seamă că omul poliției s'a minunat. N'avu însă timp să se tragă după un colț mai întunecat, când spre marea lui uimire constată că spre locuința lui Burdujan veneau, la acea oră, toți schilozii străzilor bucureștene, arătări de groază, ca dintr-o nuvelă de Edgar Poe. Ei intrau în casa luminată depe strada Mângului, pe care o părăsiau târziu, spre miezul nopții. Omul ordinei înțelese imediat că se află în fața unei bande organizate, care exploata pe nenorociți și dădu alarma.

În seara zilei de Sf. Ion, casa din strada Mângului era mai luminată decât de obicei. Sfântul Ion era sărbătorit cu toată cinstea, căci printre schilozi se afla desigur vreun Ion.

Oamenii poliției așteptară ca arătările de groază depe străzile orașului să se adune la festin, pentru a pătrunde apoi în casă. Spectacolul ce li s'a înfățișat ochilor era unic. Într-o odaie încăpătoare, în jurul unei mese bogate, se adunaseră spaimile străzilor: ologi, orbi, ciungi, diformi, toată pleava mahalalelor sordide, venise să sărbătorească ziua numelui a soției șefului Tănase, Burdujan. În sunetele unui radio de cea mai bună calitate, convivi își legănavu ruinele trupești, în timp ce femeile, cu fețe galbene-cenușii ca pergamentul, înrăiau cu aproximație melodia, ca și cum ar fi uns-o cu bale.

Intrarea oamenilor poliției, produse un moment de stupeoare. Stăpânul casei își găsi însă iute cumpătul și adresându-se nouilor veniți, le spuse:

— Domnii ce doresc?

— Suntem dela poliție Burdujene. Am venit pentru o cercetare. Nici nu era nevoie de această explicație, căci agenții au procedat imediat, cu toată energia. Sertarele fură deschise și acolo s'a găsit dovada scrisă a grozăviei acestui comerț. Tănase Burdujan organizase schilozii Bucureștiului, în bandă. Era un fel de societate anonimă care exploata cerșetoria, dând concesiunea diferitelor puncte din oraș, unde se putea cerși mai bine și izgonind pe cei cari nu voiau să se plece autorității lui, plătind cotizațiile,

De bună seamă că președintele bandei trăgea cele mai mari beneficii și avea grijă să ție socotelile organizației. Într'un sertar au fost găsite registre în care erau înscrise veniturile și cheltuielile, o contabilitate scrupuloasă, de care milionarul cerșetor avea absolută nevoie. Căci Tănase Burdujan e milionar. Are două mașini pe piață, un automobil particular, o camionetă, cinci motociclete, case, moșii, ferme. Dealtfel, nici ceilalți membri ai bandei nu stău mai rău. Fiecare din ei și-a înjghebat, din mila publică, o gospodărie destul de cuprinsă, și dacă nu renunțau la „meserie”, e fiindcă e rentabilă.

În mijlocul acestor orori nu existau decât două ființe întregi la trup: copilul lui Tănase Burdujan și al soției lui, Ioana (șchioapă, fără piciorul stâng), un îngeraș blond cu ochi limpezi și vioi și bona lui, Licheria Chiriță, o fată de 15 ani, aflată în slujba milionarului cerșetor.

Dealtfel și povestea Licheriei Chiriță este destul de tristă. Batjocorită de propriul ei frate, nenorocita este grav bolnavă și după o vreme de conviețuire, a fugit din casa părintească, luându-și slujba la Burdujan.

Încolo, toți oamenii de serviciu sunt și ei estropiați. Servitoarea e oarbă, un alt servitor — care dealtfel, în orele libere, practica și el cerșetoria — olog. Burdujan nici n'a încercat să-și nege vina. O vină pe care se prefăce că n'o înțelege.

Întreaga societate a cerșetorilor milionari a fost luată pe sus, la propriu și la figurat, și dusă la Prefectură, unde a fost anchetată.

Printre membrii bandei se află și un olog anume Ciotonea. Acesta fusese muncitor, pe vremea când era sănătos, iar în urma unui accident, a rămas fără un picior. Și cum n'a mai găsit slujbă, singura cale spre a-și ține zilele, a fost cerșetoria. Într-o zi, un om de inimă a socotit că e păcat ca un bărbat tânăr și viguros să trăiască în mizerie și i-a oferit suma necesară spre a-și pune o proteză, asigurându-i totodată un post de portar, cu o leafă de 3000 lei pe lună.

Ciotonea a mulțumit, dar a refuzat. Cum ar fi putut primi neînsemnata leafă de 3000 lei pe lună, când el câștiga de zece ori pe atât, întinzând numai mâna, trecătorilor?

Și cu siguranță că întâmplarea cu Ciotonea nu este izolată. În orice caz, activitatea bandei de cerșetori milionari e încheiată. Dar nici concurența ei nu se poate bucura, căci întreprinderea lui Burdujan avea o concurență și anume asociația celor 50 de țigănci cerșetoare, din Gropile dela Floreasca. Țigăncile exploatau însă, numai străzi lăturalnice, în timp ce banda lui Burdujan exploata principalele bulevarde și străzi ale Capitalei.

Totuși, dispariția cerșetorilor de pe străzile Capitalei nu încheie o problemă tragică și gravă. Și

anume, aceea a cerșetoriei în haine negre. E un fel de cerșetorie pe care-l cunoașteți, desigur, cu toții. E vorba de acei nenorociți, oameni dintr-o clasă socială superioară, pe cari vicisitudinile vieții i-a adus să fie lipsiți de cele mai elementare mijloace de trai și să se vadă constrânși să întindă mâna. Atâta

vreme cât nu vor exista mijloace eficace de ajutorare ai acestor nenorociți, cititori ai acestor rânduri, băgați mâna în buzunarele în care ați uitat câțiva lei și dați-i, discret, celor cari au nevoie!

Chiar dacă gestul vostru de milă vă face să roșiți!

A. C.

TRAGEREA PREMIULUI OFERIT DE SĂRBĂTORI

NUMĂRUL de sărbători al „Realității ilustrate” a adus cititorilor noștri în afară de materialul bogat și surpriza unui premiu oferit de soc. „Sanitas”.

1550 de răspunsuri ne-au sosit în termenul fixat dinainte, și din ele aveau sorții să hotărască pe câștigătorul premiului. Luni 8 Ianuarie, orele 11 dimineața, numeroși participanți la concurs au ținut să fie de față la tragerea care a avut loc în sala de recepție a revistei noastre. S'a procedat mai întâi la constituirea juriului care urma să vegheze la operația tragerii. Din numeroasa asistență au fost invitați trei cetitori și anume: d-rele Anny Vlădoianu, Ecaterina Cosmescu și d. Tudor Ștefan, reprezentanți ai celor 1550 de participanți la concurs, spre a face parte din juriu alături de reprezentanții revistei noastre și împuternicitul soc. „Sanitas”.

Operația tragerii a început

într-o atmosferă de voieșie, când cei trei delegați din public au scos din urna imensă, trei plicuri indicate de Hazard, căci de fapt Hazardul a prezidat această solemnitate. Plicurile au fost numerotate dela 1 la 3, apoi s'au făcut trei tichete purtând aceleași cifre. Tichetele au fost amestecate într-o urnă, din care D-ra Anny Vlădoianu, delegata participanților, a scos un tichet. Sorții au favorizat plicul ce purta No. 1, conținând soluția D-rei Tantzî Georgescu, din strada Dristorului No. 143, pe care juriul a proclamat-o câștigătoarea premiului nostru: o mașină **ARAGAZ**, model mare, cu trei focuri, grătar-cuptor și una butelie.

Convocată imediat printr-o scrisoare a direcțiunii revistei, d-ra Tantzî Georgescu a venit să-și ridice premiul, mărturisind cu sinceritate că dorea de multă vreme să aibă o mașină „Aragaz”.

Domnișoara TANTZÎ GEORGESCU fericita câștigătoare a premiului oferit de revista noastră.

Juriul sub controlul căruia s'a făcut tragerea la sorți a premiului oferit de „Realitatea ilustrată” și firma „Sanitas”.

REUMATISMUL:

După nenumărate experiențe s'a dovedit că remediul pentru combaterea durerilor reumatice, sciatică, lumbago, nevralgice și tuturor răcelilor, este transpirația prin aer uscat.

Pentru ca acest mijloc să fie la îndemâna oricărui suferind, după lungi experiențe, știința a inventat aparatul: Kreuz-Thermal-Bad (Baie-Aero-Thermală) cu care se vor face băi de transpirație acasă.

Sute de mii de asemenea aparate sunt deja în funcțiune în Occident dând cele mai strălucite rezultate.

Pentru informațiuni și încercări care nu vă angajează la nimic, adresați-vă Oficiului de închiriere al acestor aparate în str. Smârdan No. 11 telefon 4-76-30.

DIN TOATĂ LUMEA

← FUNERALII MILITARE FINLANDEZE

Soldații finlandezi își îngroapă camarazii căzuți pe câmpul de onoare.

PE FRONTUL FINLANDEZ

Soldații finlandezi spălând vasele într-o fântână înghețată.

CAMPIONUL DE SKY, NUEMI,
SERGENT IN ARMATA FINLANDEZA.

Campionul mondial de sky, Pekka Nuemi, este sergent pe frontul finlandez dela Salla, unde a participat la numeroase patrulări. In prima lună de războiu, el a parcurs zilnic, mai mult de 60 km., pe sky. In fotografie: Pekka Nuemi (dreapta) in cantonamentul său depe frontul Salla.

MANEVRELE CARELOR DE ASALT

Un tank pe frontul de vest.

← Mareșalul Goering felicită pe aviatorii germani după o luptă aeriană.

POEZIA TURCĂ

VICTOR EFTIMIU

Inceputurile literaturii turce se pierd în noaptea timpurilor. Cele dintâi vestigii ale cuvântului scris le găsim acum unsprezece veacuri în provincia *Orhun*, unde s'au descoperit numeroase monumente de piatră, monoliți cari au păstrat pentru veșnicie cuvintele principelui *Gültekin*. Într-o limbă plină de imagini *Gültekin* vorbea popoarelor sale ca un umil servitor al lor. Încă din depărtatul veac al 8-lea, la un neam care mai târziu a practicat cel mai aprig despotism, ideea că un conducător nu e stăpânul ci servitorul norodului pe care îl cârmuește, înflorea în sufletul și în spiritul unui suveran generos. *Gültekin* vorbește în piatră și spune supușilor săi că dacă i-a dus la războaie, dacă a sacrificat mulți din ei, n'a făcut-o pentru gloria lui personală ci pentru fericirea întregului popor al cărui nume a vrut să-l poarte în cele patru vânturi.

Monumentele de piatră din *Orhun* sunt scrise în vechiul alfabet turcesc, pe care îl practicau credincioșii lui *Tanri*, zeu suprem, înainte de trecerea la islamism. Mai târziu turcii s'au închinat lui *Alah*, iar azi *Alah* a fost detronat; în locul său domnește iarăși marele și vechiul zeu asiatic *Tanri*.

Alfabetul arab care secole întregi a constituit unealta gândirei turce, a fost și el înlocuit, sub domnia lui *Mustafa Kemal Atatürk*. Nu însă cu vechiul scris asiatic al tribului *Uigur*, ci cu litera latină.

Cele dintâi cuvinte scrise cu cerneală, le găsim acum 1000 de ani în dicționarul limbei turcești, întocmit de vestitul *Mahmud* din *Kaskar*, un oraș din *Turkestan* chinez. Acest dicționar a fost transcris și difuzat de nenumărate ori. Pergamentul primului exemplar se găsește la Muzeul Național din *Istanbul*. În al 10-lea veac, caligrafii compun cartea numită „*Kudatgs-Bilik*” adică știința politică. (*Bilik* înseamnă în vechea limbă turcă „știință”). Acest *Kudatgs-Bilik* e scris în versuri. Așa dar, primele stihuri cunoscute ale poporului turc, nu sunt nici religioase, nici eroice, nici erotice. Sunt pur și simplu versuri administrative.

Adevărata poezie se refugiază în popor. Marele poet anonim compune, iar urmașii completează și recită secole întregi cântecele folklorului în care dragostea de pământul natal alternează cu balada eroică și cântecul de dor și jale. Poezia populară turcă are multe asemănări cu a noastră, ca și muzica doinelor românești.

Inceputurile literaturii sunt inceputurile poporului însuși; ele vin din adâncimile Asiei, fiecare secol însemnând un pas înainte spre Occident. Viața poporului turc înseamnă două milenii de goană spre limanurile Mediteranei. La început, în limba și poezia turcă se sapă urmele chineze. Mai târziu, începe influența Persiei care se exercită mai cu seamă asupra literaturii. Iată apoi marea contribuție arabă, care prin religie și filosofie, pune nota cea mai accentuată pe care a cunoscut-o spiritul otomanilor. Odată *Bizanțul* cucerit, civilizația grecească, mai ales în instituțiile ei și, în arhitectură, lasă urme adânci asupra cuceritorilor. Au ajuns la visatele țarmuri ale Mediteranei... Astăzi alfabetul

latin și formele mediteraniene de civilizație se resimt fundamental în prezentul și aspirațiile poporului lui *Ataturk*.

* * *

Primul poet al cărui nume se ridică din anonimatul poeziei populare, este *Mevlanay-Roumi*, anterior perioadei otomane, adică din vremea selducizilor. El este nu numai un poet inspirat, dar și un fondator de sectă, urmat și venerat ca profet și mare preot. Oriunde se vorbește astăzi limba turcă, *Mevlanay Roumi* e prezent. Cultul său e viu din Asia-Mică până'n Africa de Nord. *Mevlanay Roumi* înseamnă în viața spirituală a noilor de Nord. *Mevlanay Roumi* înseamnă în epoca elenă a însemnat *Eschile*. roadelor din *Turkestan*, ceea ce în epoca elenă a însemnat *Eschile*. Cel dintâi dintre tragicii greci a fost erou național și mare preot. Inițiat în misterele dela *Eleuzis*, a înființat dansurile sacre și le-a adăugat poeziei dramatice, după cum adăogase ritualul templelor. Tot așa *Mevlanay Roumi* înființează un dans care simbolizează rotirea sferelor și a atomilor, dansul der- vișilor învățători.

Inseamnă acest dans integrarea până la epuizare a omului în jocul nebunesc al rotirilor astrale și al sborului neconținut de atomi în jurul ființei de sine stătătoare și totuși moleculă rotitoare în univers.

Cu *Mevlanay Roumi*, intră în literatura turcă, gândul și verbul persan. Persana și araba sunt pentru poporul turc, ceea ce latina și greaca sunt pentru neamurile Europei: limbile clasice. În vremea Renașterii, cuprins de valul care înflorea Europa toată, *Sultanul Selim II* scrie versuri de nobilă inspirație. *Selim II* a trăit între anii 1512-1574, pe vremea când *Neagoie Basarab* zidea monastirea *Curții de Argeș* și scria cărțile sale bisericești. *Selim al doilea* se compară cu o privighetoare ale cărei triluri pasionate ar aprinde vânturile rătăcitoare:

Sântem privighetoare cu viers înflăcărat

Ce piruie'n grădină de vise și de dor...

De-ar trece prin grădină acum rătăcitor.

Și cântecul ne-ar prinde.

Zefirul s'ar aprinde!

Un poet de frunte a fost *Mustafa al doilea*, care, pe la 1700 cânta coșita îmbălsămată a iubitei sale.

Vântul care-a fluturat

Prin coșita dragei mele

Trece-acum îmbălsămat

Peste capul meu, spre stele.

Vuet lung or sprinten salt

Vie vântul, vântul bată:

Capul meu e sus, înalt

Și pe creste niciodată

N'a încetat vântul să bată!

O sută de ani mai târziu, *Vasif Endumeni* poetul *curții* scrie catrene suave ca strofele spaniole traduse la noi de poetul *Dumitrie Anghel* și evocă lapidar frumusețea celei ce-l inspira:

Gătească-se frumoasa
cu șalul roșu, greu
Și meargă legănată și
vârful greu de șal
Se va târi în urmă-i cu
legănări de val
Precum o urmărește de
mult, amorul meu.

Cel din urmă mare poet clasic este *Abdurahman Sami Pașa*, guvernatorul *Vidinului* și primul ministru de instrucție al Imperiului otoman. El înscrie o epocă glorioasă în timpul roman-tismului francez.

Abdurahman Sami Pașa a fost bunicul domnului *Sufi-Tanrioer*, ambasadorul *Turciei* la *București*. *D. Tanrioer*, intelectual de rasă, și mare prieten al *Românilor*, a scris versuri de un lirism discret, pline de nostalgie. Redăm, într-o palidă versiune românească una din faimoasele d-sale elegii.

Se'ntinde pretutindeni, Primăvara
Aceleași flori se leagănă'n zefir
Aceleași e zefirul care fir cu fir
Alintă iarba câmpului și clară,
Sonora curgere a vechiului pârau,
Aceleași flăcări macul a aprins
în grâu
Și-aceleași umbre se'mpletesc
în soare
Și piruie aceiași tainică privi-
ghetoare.

În fiecare liniște coboară câte-un
tril
Și rozele surdă grădinilor într'un
mister

Și pomii toți atârnă în eter
Ca niște uriași ciorchini de-April.

Parfumul umbrelor evocă taină
nupțială

Parfumul vântului te'ndestulează
ca un val răcoritor.

În mine simt cum naște iar
aceleaș dor

Cu bucuria lui de-atunci și
marea-i jale...

Și'n vreme ce trec ape rășfrân-
gând aceleași maluri

Și-aceleași maluri înfloresc himere
în aceleași valuri.

Când toate 'n jurul meu la fel
au reînviat

Eu singur, singur eu mă simt
schimbat...

Nostalgie, ceea ce numim noi
dorul și jalea, sunt notele fun-
damentale ale literaturii turce.
Această literatură e în curent
cu tot ce se produce în Occident
și reflectă preocupările marilor
curente europene. În poezie, în
roman, în teatru, poporul turc
a dat echivalentele locale ale
maestrilor din Apus.

Astăzi, scriitorii otomani își trag
inspirația din sursele autentice
ale pământului și trecutului lor,
râvnind să creieze o literatură
națională vrednică de popoarele
cu vechi tradiții de artă și ci-
vilizație.

Sfaturi utile pentru toți

Cum putem face pe copii să ia cu plăcere untura de pește?

Un adevărat chin e să dai copilului
Untură de Pește. Deși amăgiam copiii
cu fel de fel de promisiuni, spunân-
du-le că e bună, că vor crește mari
și voinici, totuși copiii simțeau un des-
gust foarte mare, din care cauză le
scădea pofța de mâncare și deveneau
indispuși. Parte din ei care putea su-
porta cu greu untura de pește, nu
simțeau nici o îmbunătățire, greutatea
corpului nu creștea și ca orice ali-
ment greu de suportat, nu le aducea
nici un folos organismului. Am încercat
atunci *Elixirul Pangaduine*, care în-
tr'adevăr ne-a adus fericirea în casă.
Copiii nu mai trebuiau amăgiți cu
nimic, ci din contră cereau cu insis-
tență *Elixirul Pangaduine*, deoarece
Elixirul Pangaduine, pe lângă că e de
patru ori mai activ de cât untura de
pește, are un gust foarte plăcut de
Vin de Xeres. Copiii sunt azi foarte
veseli, indispoziția pe care o aveau
înainte din cauza Unturei de Pește a
dispărut, iar pofța de mâncare și
greutatea corpului a crescut foarte mult.
Într'adevăr *Elixirul Pangaduine* e
de patru ori mai activ decât Untura
de Pește, deoarece pe lângă că este
extras direct din ficat de morun mai
conține vitamine într-o cantitate foarte
mare, precum și alte elemente, care
după procedeele științei medicale mo-
derne, îi mărește efectul.

Sărbătorirea Sufletului
la Legația Turcă

Lumea arde'n foc... dar moda continuă să domnească

a) Pentru zilele cu ger mai slab, tailleurul pe care-l poartă Bette Davis, va fi foarte indicat. El e confecționat dintr'o stofă foarte groasă, în carouri, iar gulerul jachetei este o vulpe mare, gris.

b) Jane Wyman, „fetița” studiourilor americane, arată fetelor noastre tinere cum să se îmbrace gros, dar totuși elegant. Ansamblul purtat de ea se compune dintr'o fustă pepită cu negru, bogat godată, un pullover alb, cu mâneci scurte și o jachetă de catifea neagră, în formă de bolerou. Cascheta din acelaș material, amintește șapca apașilor.

c) Casa Manuel Henri din Paris a prezentat rochia de după amiază, din fotografia noastră, confecționată din jersey negru.

d) Beretă modernă de fetru, cu nervure de panglică de rips. Creația casei Suzane.

(Foto Warner Bros și Telefrance, Paris)

d)

c)

b)

a)

23 IANUARIE 1940

10 LEI

Forțele navale ale Marii Britanii străbat toate mările și oceanele lumii asigurând astfel supremația maritimă engleză

În clișeu nostru: Crucătorul „Nelson” cu faimoasele sale tunuri de mare calibră patrulând în apele Atlanticului. În fund, crucătorul „Rodney”.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Sub conducerea și supravegherea comandanților, străjerii fac patinaj în Cișmigiu.

La Prefectura Poliției Capitalei s'au inaugurat cursurile de mecanică pentru străjeri, în prezența d-lui General Rodrig Modreanu Prefectul Poliției.

DIN LUMEA LARGĂ

Inspectorii de poliție din New-York sunt echipați cu posturi de radio portative, spre a putea primi și transmite ordine la mari distanțe.

Cu prilejul serbărilor Carnavalului la Texas, d-ra Jean Müller a fost proclamată „Regina Soarelui”.

Punctul Nord al insulei
Heligoland cu falezile.

MAREA BĂTĂLIE AERIANĂ DIN MAREA NORDULUI

De atunci începe un nou regim, insula devenind o fortăreață.

Germania construind cheiuri, pe care le prelungește puțin în apă își amenajează o bază de submarine și de vase de mic tonaj.

În 1914, toți locuitorii au fost evacuați spre Germania. Numai câțiva reușiră să se întoarcă în 1918 în insulă, pe care o găsiră întreagă, deoarece Heligoland nu fusese bombardat, în mod serios niciodată. Cu toate acestea prima mare bătălie navală a războiului trecut — 28 August 1914 — avu loc în apropierea insulei.

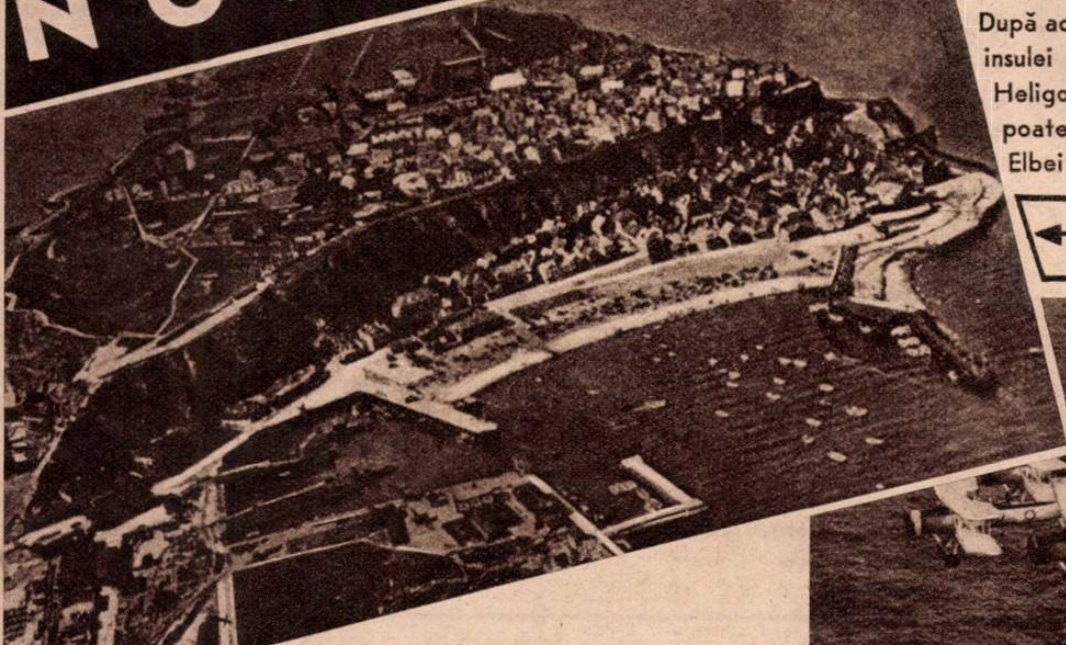
Pacea de la Versailles ceru Germaniei să distrugă fortificațiile insulei, și Heligoland deveni din nou un port franc.

Tunelurile, cuiburile de mitraliere și întăriturile fură dărâmate sub supravegherea ofițerilor britanici.

După trei ani, orice fortificație dispăruse, o nouă perioadă de pace, care din nenorocire nu dură decât nouă ani, începu pentru Heligoland.

După acest timp, Reichul denunțând tratatul de la Versailles, ordonă din nou fortificarea insulei a cărei valoare strategică, trebuie să notăm, este foarte mică deoarece Heligoland este prea puțin întinsă pentru a constitui o bună bază aeriană. Ea poate cel mult să servească ca lucrare defensivă destinată a proteja gurile Elbei și ale Wesserului pe care le comandă.

Heligoland se găsește la treizeci de mile de coasta Germaniei. Cu toate că este fortificată, ea prezintă un interes strategic redus.

În ziua de 3 Decembrie aviația engleză a realizat un raid de recunoaștere deasupra insulei Heligoland, în Marea Nordului, iar la 18 Decembrie avu loc, în apropierea insulei, cea mai mare luptă aeriană de la începutul războiului. Aproape 90 de avioane au luat parte la această „competițiune”, iar cei mai mulți dintre membrii echipajilor britanici primeau chiar în acea zi „botezul focului”.

Stăpânită, în vechime de Vikingi, insula Heligoland deveni apoi posesiunea ducelui de Schleswig-Holstein, apoi, timp de aproape un secol, trecu sub dominația engleză.

Ocupată de Anglia în 1807, după bătălia de la Copenhaga, Heligoland trecu, în mod definitiv, în stăpânirea sa, după tratatul din 1841 și după terminarea războaielor imperiale.

Sub stăpânirea engleză, populația — alcătuită în majoritate din pescari — se triplă ajungând de la 500 la 1500 de suflete.

Locuitorii insulei păstrară privilegiile, obiceiurile și limba lor — un dialect germano-scandinav.

Heligoland — locul de aprovizionare pentru corăbiile de pescuit și pentru vasele de război, stațiune balneară pentru Germani — era un port franc, dar în 1890, Anglia cedă Germaniei mica insulă contra posesiunii africane a Zanzibarului.

Avioane engleze luându-și zborul de pe un vas port-avion.

Mai multe avioane de vânătoare britanice de tipul „Hawker Hurricane”, prevăzute cu motoare Rolls Royce de câte 1050 de cai putere, având o viteză de 540 kilometri pe oră și putându-se urca în 6 minute și 2 secunde la o înălțime de 4600 de metri.

Heligoland — „pământ sfânt” — este destinată a dispărea de pe hartă. Pământul ei se micșorează mereu. Un atlas geografic din 1652 o reprezintă ca având o suprafață de cinci ori mai mare și având mai multe porturi și orașe.

Acum însă, în fiecare zi falezile se retrag câte puțin din fața mării...

Este interesant să amintim că la Heligoland s'a născut în 1841 poetul german Fallersleben, compozitorul lui „Deutschland über Alles” imnul național al Germaniei.

Bătălia aeriană care a avut loc la 18 Decembrie a readus în actualitate mica insulă din Marea Nordului — întâlnirea avioanelor britanice și germane intrând în Istoria războiului cu numele de „bătălia aeriană de la Heligoland”.

OPT ANI DELA MOARTEA LUI

Andre Maginot

CREIATORUL FORTIFICAȚIILOR CARE APĂRĂ FRANȚA

Intrarea într-o cazarmă de siguranță din imediata apropiere a liniei Maginot.

Andre Maginot, invalid de război, se îndreaptă spre Parlament.

Andre Maginot

DE câțva timp — mai precis dela începutul actualului conflict — numele lui Andre Maginot este rostit din ce în ce mai des. El preocupă toată lumea, dela mic la mare, dela civil la militar, dela simplu cetățean la omul politic. In Parlamentul francez se vorbește din ce în ce mai mult că osemintele sale vor fi transportate la Pantheon. Maginot, prezent in mintea fiecăruia, va intra in Istorie. Așezarea rămășițelor sale pământești la Pantheon nu ar fi decât expresia recunoștinței pe care, nu numai Franța, dar omenirea întreagă i-o datorează acestui mare francez. Sunt opt ani — 6 Ianuarie 1932 — de când Andre Maginot, cel mai popular ministru pe care Franța l-a avut vreodată, a închis ochii pentru totdeauna in urma unei boli scurte dar chinuitoare.

Moartea sa prea timpurie — n'avea decât cincizeci și cinci de ani — a pricinuit o sinceră mâhnire in întreaga omenire, un doliu profund poporului francez, care își dădea foarte bine seamă ce pierdea in bravul Andre Maginot.

El era cea mai adevărată expresie a spiritului francez, era copilul libertății, fraternității și egalității. Niciodată el nu renunța la vreunul din drepturile sale, dar nici nu se dădea in lături dela vreo datorie de bun cetățean.

Maginot era descendentul unei familii din Lorena, a unei adevărate familii franceze care, cu toată stăpânirea străină, rămase adânc legată de Franța. Incă de tânăr intră in cariera administrativă, unde priceperea și inteligența sa îi câștigă cele mai înalte aprecieri.

La vârsta de 33 de ani (1910) s'a ales deputat al Departamentului Bar-le-Duc, iar trei ani mai târziu fu numit subsecretar de Stat la Ministerul de Război, unde rămase până la 1914 când, socotind că un om tânăr nu trebuie să se folosească de titlul său de deputat într-o epocă in care mii de oameni mor pentru salvarea patriei, plecă pe front ca voluntar fiind vărsat la al 44-lea regiment de infanterie. Astfel din subsecretar de Stat el deveni un simplu soldat.

Dar Andre Maginot nu avu mult noroc in cariera armelor.

Citându-l de mai multe ori in ordinul de zi, generalul Pétain sau mareșalul Joffre știau că acest soldat va fi odată o mare personalitate. Poate că Maginot, decorat cu Crucea de Război

pentru actele sale de curaj, nu-și dădea încă bine seama de misiunea sa, când rănit grav, trebui să părăsească frontul. Se reîntoarse însă de îndată ce se însănătoși.

La Verdun se deosebi prin îndrăzneală, spirit de inițiativă și inteligență in nu mai puțin de cincizeci de recunoașteri, când într-o bună zi, o nouă rană, de astădată la genunchiu, puse capăt carierei sale militare.

Atunci Andre Maginot, înaintat la gradul de sergent, invalid de război, își reluă locul său in Camera deputaților.

In 1917 este, nu pentru mult timp, ministrul al Coloniilor in cabinetul Ribot.

Președinte al Comisiunii Armatei in Cameră el păstră întotdeauna legătura cu armata.

nou cataclism îl putea aduce culturii europene, deaceea făcea tot posibilul să ferească lumea de un nou 1914.

Intări armata franceză și plănuiește construirea unei linii de fortificații fără egal in istoria omenirii. Văzuse la Verdun avantajele construcțiilor de beton și se hotărî să înconjoare Franța cu o centură făcută din acest material pentru a o feri contra oricărui atac. Credea că această operă va fi și o garanție de pace. Trebuie, poate, să căutăm aci măreția acestui om, imaginea ideală a Francezului.

In afară de siguranța Patriei sale, nu se gândea decât la pacea omenirii.

In acest îndoit scop Maginot hotărî construirea acestei linii de apărare care poartă gloriosul său nume și care este pavăza civilizației de azi. Ultima sa lucrare a fost o expunere asupra dezarmării. Indica aci limita concesiunilor, peste care, după părerea sa, Franța nu putea trece fără a primejdui propria sa existență. Transmise acest document Societății Națiunilor cu intenția de a-și susține verbal ideile in sesiunea din Februarie 1932.

Dar, din păcate, la această dată Andre Maginot nu mai putea veni la Geneva. Atins de tifos, muri numai după cincisprezece zile de boală. Franța întreagă simțea cât pierde in acest om, unul din cei mai folositori ai epocii noastre și, in tot cazul, unul din cei cari făcuseră cel mai mult pentru apărarea țării.

Fără a fi un personaj „decorativ” al vieții publice, el reprezenta cel mai bine justa imagine a soldatului francez. Toate calitățile acestuia se găseau reunite in Maginot, care deși ministru de război rămânea un simplu cetățean al țării sale, un simplu sub-ofițer, un adevărat Francez

Andre Maginot rostește la Verdun, in prezența Raimond Poincaré, un discurs aniversar.

In timpul marilor manevre din anul 1932 pe câmpul de la Coelquidan. Dela stânga spre dreapta: Mareșalul Pétain, Andre Maginot, Millerand și Boissoudy.

In cursul anilor următori fu de mai multe ori și in cabinete diferite, ministru de război.

In această calitate realiză cele mai însemnate reforme: prelungirea serviciului militar, soluționarea problemei foștilor combatanți și construirea liniei de fortificații dela Est, proiectată mai de mult de Paul Painlevé.

Maginot fu ministru de război in cabinetul in care Aristide Briand, campionul pacificării Europei, era șeful Departamentului Afacerilor Străine.

Cunoștea foarte bine ororile războiului și pericolul pe care un

care fără să șovăiască își riscă viața pentru victoria idealurilor patriei.

Dar, findcă idealul Franței de azi este in mod indisolubil legat de cel al lumii civilizate, linia Maginot nu este numai o proprietate națională franceză, ci este o operă care aparține întregii lumii.

Pentru aceasta, Andre Maginot va apare generațiilor viitoare ca un salvator al civilizației europene.

D.

Provizii de iarnă

PENTRU VARĂ

Ghiața artificială ce se prepară în fabrici speciale, este întrebuințată vara și în alimentație. Dar cantitățile pe care le produc aceste fabrici nu sunt suficiente pentru consumul normal. Deaceia s'a permis și întrebuințarea gheții naturale în scopuri industriale, — mai puțin curată și mai totdeauna plină de microbi.

În fotografiile alăturate vă prezentăm, în imagini, modul de dobândire și conservare a gheții naturale, în București. Subliniem că astăzi singurul loc de unde se mai scoate iarna gheață este lacul Fundeni, toate celelalte lacuri fiind asanate și scoaterea gheții din ele interzisă. În curând însă va dispărea și lacul Fundeni, căci opera de asanare a lacurilor va continua și aci. Iar dacă această pagină vă va părea prea „friguroasă”, gândiți-vă că la vară această gheață vă va face plăcere.

L. B.

1. Cu ajutorul cailor, blocurile de gheață sunt cărate la deal, până la locul depozitării lor.

2. O groapă uriașă este destinată depozitării gheții. Blocurile odată ajunse aici, sunt așezate în straturi bine orânduite. După ce groapa este umplută cu gheață, ea se acoperă cu paie și stuf și rămâne așa până la vară.

3. Echipa de lucrători, înarmați cu topoare bine ascuțite, taie blocuri de gheață din apele înghețate ale lacului Fundeni.

4. Gheața este scoasă din lac și dusă pe niște „îghiaburi”.

UN proverb bătrânesc sună astfel:

„Pregătește-ți vara sanie și iarna căruță”.

Și nicăieri acest proverb n'are o aplicație mai bună decât la pregătirea proviziilor de gheață pentru lunile de vară. Gândiți-vă numai la bieții locuitori ai Argentinei, cari mor azi de insolație și căldură. Ce s'ar face ei dacă n'ar avea la dispoziție băuturi reci și în special gheață, și câte victime în plus n'ar fi făcut căldura, dacă n'ar fi existat gheața.

Dar nu trebuie să mergem atât de departe. Aduceți-vă aminte că acum doi ani, într-o vară cu soare arid, Bucureștiul a rămas fără gheață. Ce scandal și proteste s'au iscat atunci, din cauza lipsei acestui produs, tot atât de important ca și un aliment de prima necesitate.

Este cam „rece” acum să vorbim de gheață și de întrebuințarea ei pentru răcorirea noastră când suntem și așa îndeajuns răcoriți, de nu știu câte grade sub zero. Dar proviziile de gheață pentru vară, trebuiesc făcute depe acum.

ACOLO UNDE DOISPREZECE ANI SUNT MAI PUȚIN DECÂT O ZI A NOASTRA

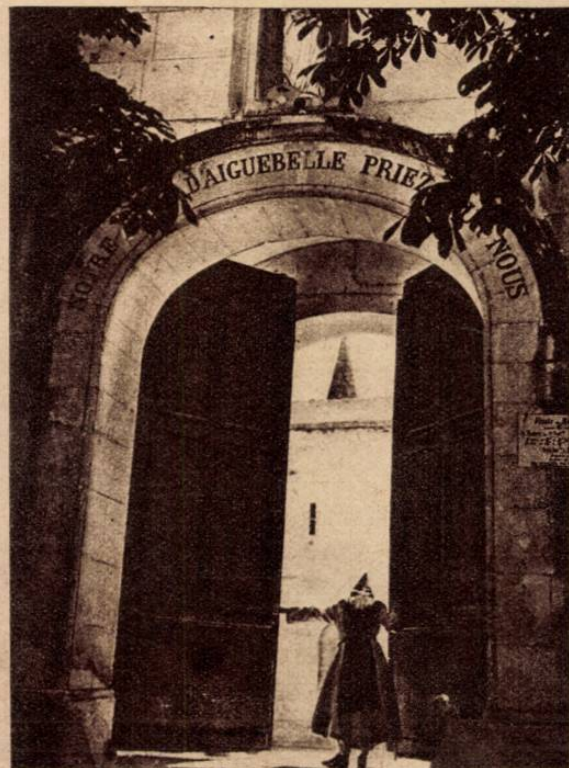
„Renunțarea este cea mai grea
virtute”, spun călugării
franciscani

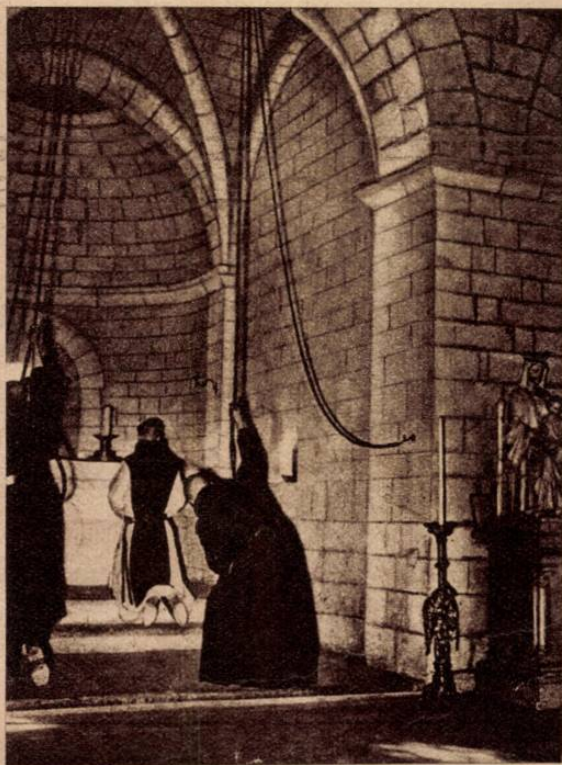
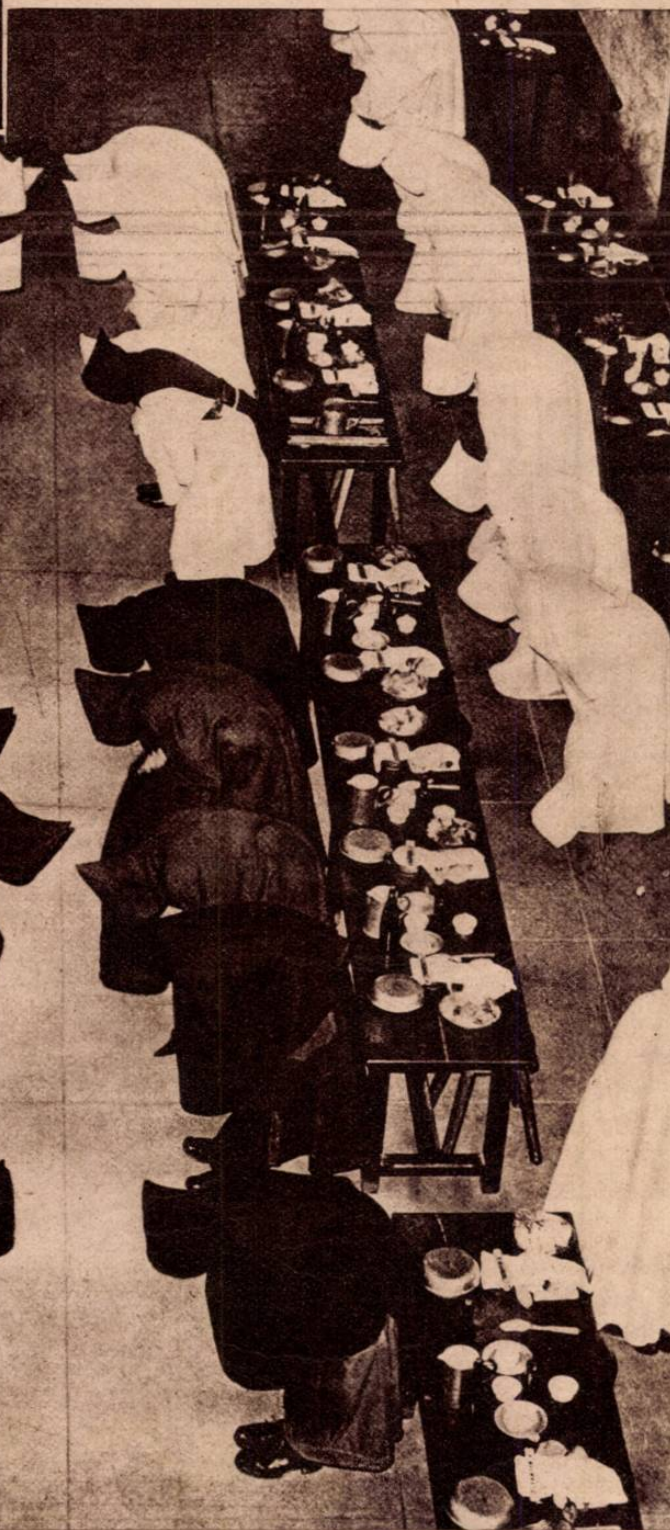
CA să pătrunzi tainele unei mănăstiri nu este lucru ușor. Și cu toate acestea, nu este vorba de taine așa cum poate le înțeleg cei mai mulți dintre oameni. Călugării n'au nimic de ascuns. Ceea ce ce-i face însă să împiedice pe nepoftit să le cerceteze viața, este o pudoare impresionantă în simplitatea ei.

×

În dominourile lor albe, călugării se îndreaptă, străbătând monumentalele coridoare, spre biserică.

Poarta mănăstirii franciscane din Aiguebelle.

↑
Principalul clopot al mănăstirii e instalat într-o micuță capelă. Înaintea fiecărei slujbe e tras de doi călugări.

×

←
În refectoriul mănăstirii, înainte de începerea mesei călugării își spun rugăciunile și se pleacă adânc unii în fața altora. Dominourile albe și negre, în cadrul zidurilor cenușii, fac o impresie covârșitoare.

Curățenia e unul din preceptele cele mai sever respectate în mănăstire.

Viața călugărului franciscan trece în muncă și studiu. Iată un aspect al sălii de lectură. Înainte de începerea lucrului, călugării se roagă.

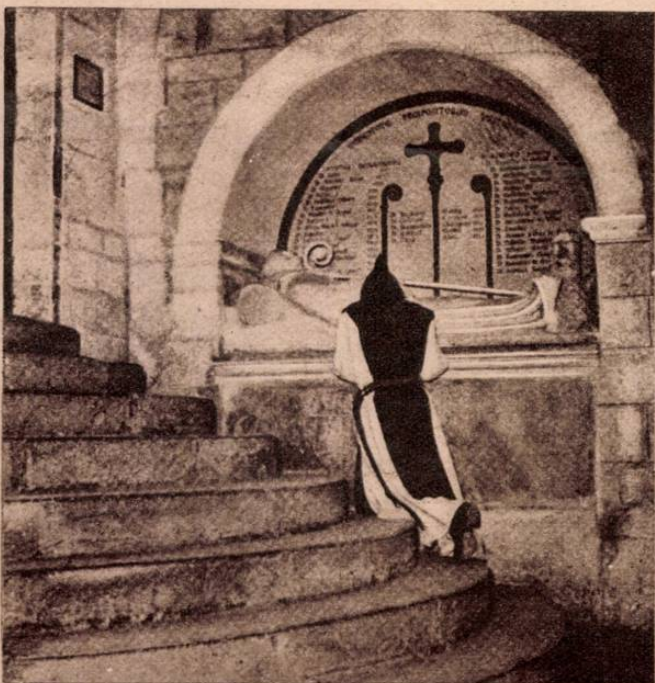
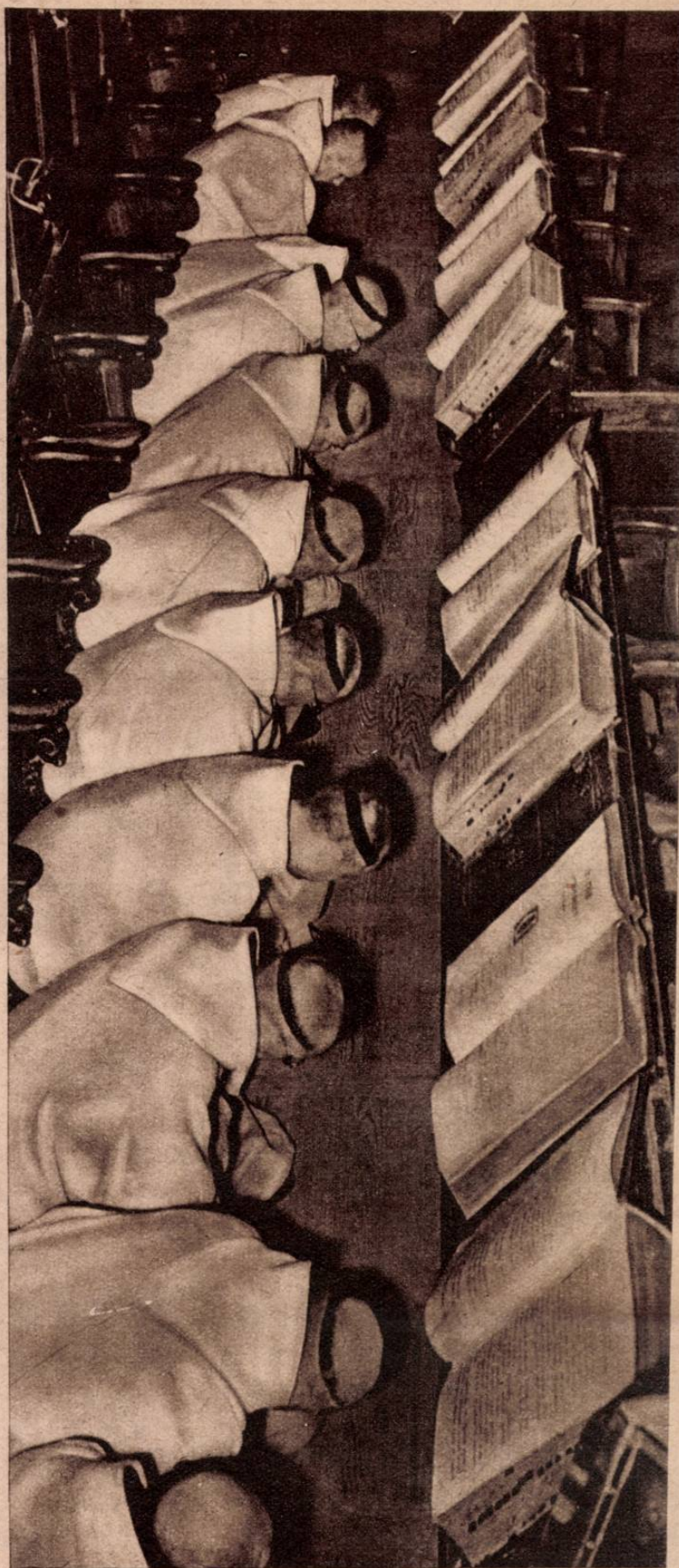

Reportagiile din mănăstiri, mai ales din acelea ale faimoaselor ordine catolice, sunt aproape imposibil de făcut. Îți trebuiesc nenumărate autorizații, pentru a putea împărtăși, o vreme, viața aspră, austeră, a călugărilor și nu mai vorbim că trebuie să te bucuri de o favoare cu totul specială, pentru a putea lua și fotografii, în interiorul mănăstirii. Un reporter fotograf a obținut totuși

această favoare, reușind să petreacă câteva săptămâni în mănăstirea ordinului franciscan din Aigubelle, în Franța. Documentele fotografice obținute sunt senzaționale.

În mijlocul tumultului lumii de astăzi există insule de acest fel, în mai toate țările lumii, unde oamenii nu se gândesc la războare și violență, ci la bunătate, iertare și mântuirea sufletului. Din moment ce treci pragul unei asemenea mănăstiri, ți se pare că pășești în altă lume, ireală. Parcă sgomotele din afară nu sunt în stare să treacă zidurile mănăstirii. Dacă afară e cald, găsești înăuntru răcoarea înviorătoare; dacă afară e ger, găsești căldura trebuincioasă. Dacă afară e foamete, sărmanul va găsi oricând un colț de pâine și dacă până în pragul mănăstirii sufletul ți-e sbuciumat și chinuit, în clipa în care l-ai trecut, fii sigur că vei fi liniștit.

Deși viața în cuprinsul mănăstirii franciscane este intensă și covârșitoare, totuși ea nu cuprinde nimic senzațional, care să poată fi comentat. E viața unor oameni disciplinați, drept credincioși, iubitori de dreptate, adevăr și bunătate. Socotim că în locul oricărei alte explicații, nimic nu poate fi mai interesant decât cercetarea imaginilor, cari fixează existența acestor sfinți ai zilelor noastre.

Se roagă,

Absolut toate nevoile mănăstirii sunt îndeplinite de călugări. Există călugări mecanici, călugări tipografi, croitori, etc.

Un frate frizer aranjează tonsura tuturor.

URBEA cu inevitabilele „Hotel Palace” și „Strada Carol” trăește clipe emoționante. În vederea importantului eveniment, cetățencele au izbutit, numai după ce au ventilat amenințarea cu „mă întorc la mama”, să-și convingă soții că trebuie neapărat să le facă o rochie nouă,

dacă nu de alta, dar cel puțin să plesnească Piscopiasca. Notabilitățile n'au atâta emoție decât în ziua de 10 Mai, iar negustorii sunt bucuroși de dever. Ofițerii subalterni și-au luat aconturi din soldă și-și scot din naftalină uniforma cea nouă. Șeful gării, ca unul care va da primul ochii cu selecții oaspeți, e deplin conștient de înalta sa misiune. Camionagii ar vrea fiecare să aibă deosebita cinste să ducă decorurile și costumele trupei dela gară la teatru.

VAGONUL

E un biet vagon de clasa III-a împărțit în compartimente, adevărate cutii de chibrituri. Claie peste grămadă stă în el trupa și dacă ar avea urechi câte nu i-ar fi dat vagonului să audă! Așezați doi oameni care să întreție cele mai cordiale legături de prietenie într'un spațiu redus și vă veți convinge că este imposibil să nu izbucnească o ceartă între ei. Inchipuiți-vă acum douăzeci de actori stând câte odată luni întregi, într'un spațiu de vreo câțiva metri pătrați. Ce noroc au artiștii că vagonul nu poate vorbi!

Șeful gării îi face „vagonului de artiști” o deosebită onoare garându-l pe o linie moartă, chiar în fața peronului.

DIVA

Vă încredințez dela început că în turneu, diva e cu adevărat imposibilă. Nimic nu-i place, nimic nu-i pe gustul inimii ei. Terasamentul căilor ferate române e „infect”, colegii „ambetanți”, iar mâncarea dela restaurant „de aruncat la canal”. De obicei își ia cu ea un câine arțăgos, care se dă teribil la rochiile și pantalonii celorlalți membri ai trupei. Când își face apariția în oraș, diva își dă aere de par'că ar fi într'o colonie de condamnați. În fiecare zi se plânge impresarului că e de „o constituție slabă” și că nu poate suporta „trambalarea”.

Dacă după terminarea spectacolului nu i se aduc flori ca la o mireasă moartă și nu i se deshamă caii dela trăsura care o duce dela teatru la gară, diva spune: „Să faci teatru cu provincialii!”

IMPRESARUL

A avut grije să împodobească provincia cu afișe: „E o rușine să nu veniți să vedeți piesa X”!

Cum sosește într'un oraș, ține restauratorilor următorul logotip: „Aveți deosebita cinste să hrăniți astăzi pe celebrul artist Chichinescu. Vă dați seama de onoarea

Sosește trenul!

ce vi se face; să faceți o reducere de 50% la consumații”.

Impresarul nu doarme de fel.

În miez de noapte, în concertul sforăturilor generale, impresarul coboară ca o fantomă în gări pierdute la puncte de intersecții și împreună cu acarul de serviciu, decuplează vagoanele. Se urcă din nou și cu gesturi părintești acoperă cu pleduri vre-un picior sau vreo mână descoperită. Nu de alta, dar dacă vreunul îi face „fasonul” și se îmbolnăvește tocmai în drum!

Tot timpul turneului, impresarul are greaua sarcină de a împăca „și capra și varza”. În fiecare zi blestemă minutul când i-a venit ideea să ia pe „cutare” în turneul care „o să-i scoată peri albi”!

După reprezentație, la restaurant, văzând trupa înfulecând de zor, remarcă invariabil: „Nu e bun teatrul! Nu e bun? Ce vă pasă?”

FATA ȘEFULUI DE GARĂ

A doua zi dis-de-dimineață, când încă orașul doarme după „petrecerea” de aseară, trupa se îmbarcă pentru a-și continua colindul. Artiștele au fețele devastate, iar artiștii vorbesc răgușit.

Singură, fata șefului de gară, cu o mușcată prinsă la ureche, privește dela fereastră plecarea caravanei. O învidiază, cuprinsă de un subit „dor de ducă”.

În urma vagonului au rămas câteva cutii de conserve, coji de ouă și cutii de pudră.

IOAN MASSOFF

Pe linia moartă.

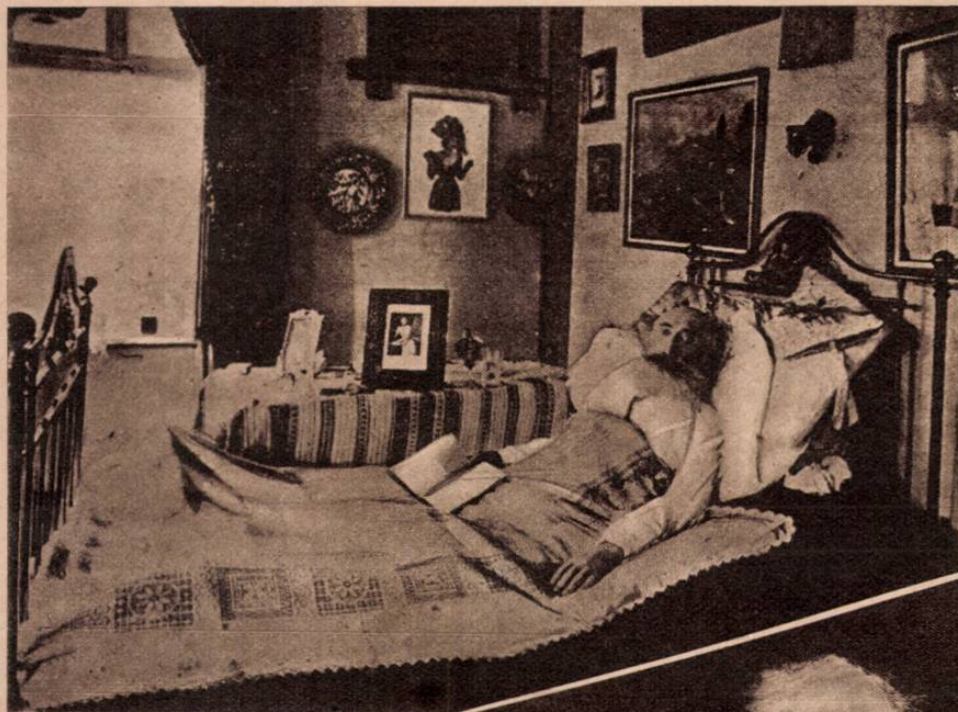

Bogdan Petriceicu Hajdeu

S'AU împlinit mai bine de treizeci de ani dela moartea celui care a fost Bogdan Petriceicu Hajdeu, acel spirit bogat și plin de taine, omul care a călătorit pe cărări desfundate numai de el și care îndrăgea realizările mari.

Dar cine mai citește azi, sau măcar răfoește opera aceluia ce a fost părintele filologiei române, unul din polemisti de seamă, istoricii și dramaturgii noștri?

— **Procesul intentat de descendenții scriitorului succesorilor lui Bogdan P. Hajdeu. — Starea jalnică a castelului din Câmpina.**

Pe patul morții.

Bogdan Petriceicu Hajdeu.

Cu durere trebuie să spunem că peste omul care a răspândit cu o uluitoare dărnicie atâta știință, pe drumuri croite de îndrăzneală, peste acest talent uriaș, ce se bucura de un mare prestigiu printre contemporani, s'a așternut uitarea în mai puțin chiar de 25 de ani. În testamentul său, Bogdan Petriceicu Hajdeu a precizat că „d-lor Ciocazan și Iuliu Dragomirescu las exclusiv exercitarea dreptului legal de proprietate asupra operelor mele literare și științifice, rugându-i însă să depună sumele ce le vor reveni la Cassa de Depuneri, din care cu vremea să se ajute lucrări literare și științifice cu caracter spiritual și liber evanghelic, pe cari le vor afla muritorii”. Legatarii, — la cari se adaugă și Tudor Rădulescu, fost funcționar la Cassa de Depuneri din București și femeia Anica Manolescu, îngrijitoarea lui Bogdan P. Hajdeu, cărora le revenea o parte din cealaltă avere a defunctului, — n'au executat încă nimic din gândul și dorința marelui lor prieten, care a avut o nesfârșită credință în ei pentru continuarea operei sale.

De altfel, testamentul lui Bogdan P. Hajdeu este contestat de către baronul Erwin P. Hajdeu din Cluj și locotenentul Ștefan P. Hajdeu din București, descendenți ai scriitorului, cari au și intentat un proces succesorilor lui, proces ce se judecă de mai multă vreme înaintea secției I-a a tribunalului Prahova.

În procesul acesta, — figurează reprezentanții asociației „Ateneul

Bogdan Petriceicu Hajdeu” din Câmpina, în locul d-lui Constantin N. Ciocazan, care și-a dat partea sa de succesiune acestei asociații, d. Radu T. Rădulescu din Alba Iulia, T. Rădulescu și Ana Maria D. Luca, ca fii și fiică a lui Tudor Rădulescu, decedat, iar în locul femeii Ana Manolescu figurează moștenitorul lui Ion Sărulăanu din comuna Vernești, județul Buzău, care fusese căsătorit cu îngrijitoarea scriitorului, Ștefan Florian Sărulăanu prin tutearea sa, d-na Sabina Sărulăanu din Ploiești.

În acțiunile intentate de baronul Erwin P. Hajdeu și locotenentul Ștefan P. Hajdeu, descendenții marelui scriitor arată că acesta încetând din viață la 25 August 1907, a lăsat un testament olograf făcut cu zece zile înainte de a se stinge din viață, prin care anulând testamentul său autentic făcut la 24 Noembrie 1906, a lăsat întreaga sa avere, alcătuită din castelul din Câmpina, împreună cu atenansele, mobilierul și obiectele de artă aflate înăuntru și manuscrisele scriitorului, nepoților lui, dându-le numai în sarcină câte un legat pentru femeia Anica Manolescu și Academia Română. Testamentul olograf din 15 August 1907 de care tribunalul Prahova a luat act la 18 Octombrie 1907, a fost însă sustras de către autori necunoscuți dela tribunal. Descendenții lui Bogdan Petriceicu Hajdeu aflându-se însă, în clipa deschiderii succesiunii, în teritoriile alipite după războiul mondial, și n'au avut deci posibilitatea să se intereseze de succesiune, aceasta a fost atribuită executorilor testamentari, în același timp legatari, lăsați prin primul testament autentic, pomeniți mai sus, cu atât mai ușor că cel de-al doilea testament a dispărut.

PARAGINĂ ȘI UITARE

Desigur că pe noi, toată această luptă juridică ce se desfășoară între executorii testamentari și descendenții scriitorului înaintea tribunalului Prahova, — luptă ce se târănează de ani de zile într'un proces ce pare fără de sfârșit, dintr'o amânare într'alta, ne interesează prea puțin.

Interesează doar faptul trist din cale afară că în scurgerea unui timp mai puțin de

treizeci de ani dela moartea marelui Hajdeu, — căci situația aceasta nu dăinuiește doar de eri, de alaltăeri! — castelul se găsește într'o completă ruină! Cine s'a abătut pe la Câmpina, a încercat o amară dezamăgire văzând în ce hal de ruină se găsește. Totu-i păraginit, distrus de ruina războiului. Zidurile sunt scorijite, nimicite.

Castelul, un adevărat sanctuar, din care își făcuse sălașul marele savant, e azi o ruină, deși fusese destinat să fie păstrat cu deosebită grijă. Iată chiar prevederea testamentară a lui Hajdeu:

„Executorii testamentari, cari devin și legatari universali, vor consacra castelul unui *cult spiritual*, transformându-l într'un *templu* sau *muzeu*, cum vor crede mai bine în majoritatea domniilor lor, sezizând intențiile și credința mea”. Nici una din aceste prescripții n'a fost respectată, deși pentru întreținerea castelului, legatarii erau autorizați să vândă mobilierul și obiectele casnice — cruțând lucrurile sacre, cât și atenansele castelului cu terenul lor, — „realizând astfel o sumă al cărei venit, unindu-l eventual cu venitul operelor mele, va fi indostulător pentru acest scop” (Prevedere testamentară).

Azi, mobilierul și obiectele casnice au fost pădăuite împreună cu obiectele care au fost scumpe unui suflet mare și sincer. O parte ar fi fost chiar vândute cu toba... spre a acoperi cheltuielile fiseului, altă parte ar fi fost furată în timpul ocupației... Altă parte ar fi fost la adăpost — pare-se — în casele unora dintre executorii testamentari și cari sunt gata — se spune, — să le restituie.

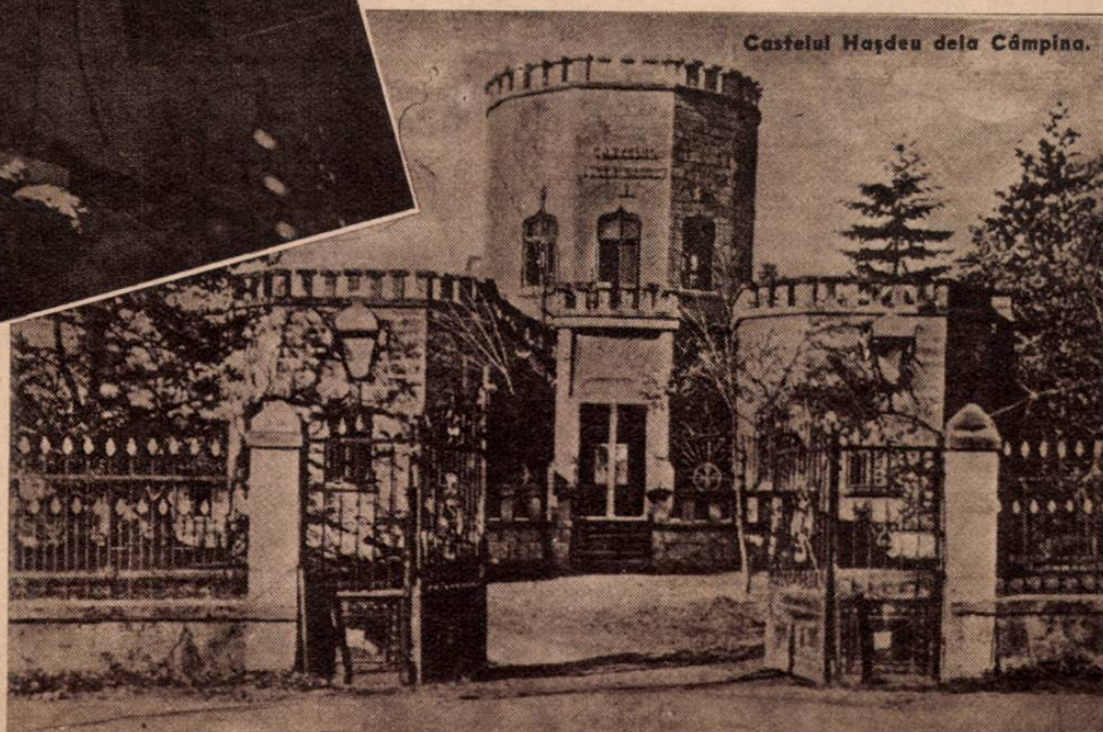
În castel au mai rămas, doar, scheletele de lemn a două canapele și a două fotolii, (asta acum câțiva ani: or mai fi rămas oare și astea?) către cari caută duios privirea blândă a Celui ce a predicat sărăcia și iubirea... și care, de sus, de sub cupola primei încăperi — altar misterios — binecuvântează îngăduitor sdrențele strălucirii trecute!

DESTINAȚIA OPERELOR LITERARE

Cât despre proprietatea literară și științifică, nu se știe nimic.

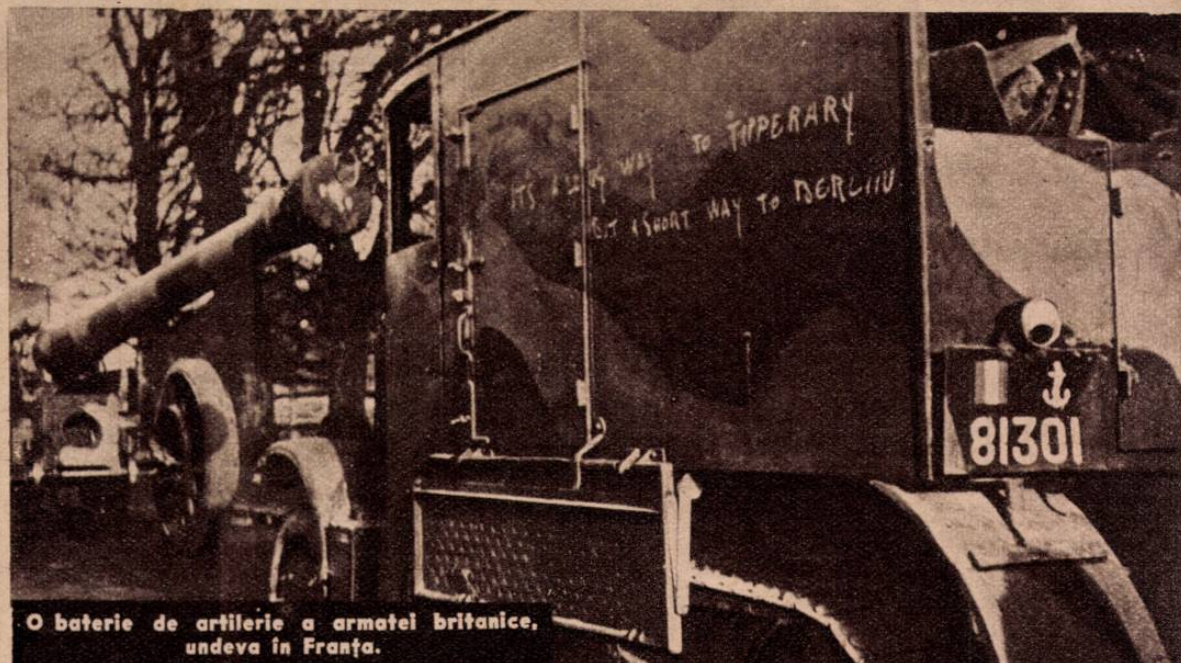
Totuși, se pare că au început să se producă câteva fapte. Astfel — așa după cum am pomenit și mai sus, — d. Constantin N. Ciocazan, avocat din

(Cont. în pag. 12-a)

Castelul Hajdeu dela Câmpina.

O baterie de artilerie a armatei britanice, undeva în Franța.

A MICIȚIA franco-engleză datează de o jumătate de secol, alianța militară nu numără însă decât douăzeci și cinci de primăveri.

Vara, mașini și autocare pline de vizitatori „de peste Canal” străbat șoselele și orașele Franței atât de vestite prin frumusețea lor. Iarna, Coasta de Azur este „asaltată” de personalități britanice. Ducele și Ducesa de Windsor, doamna Mendl, cunoscuta filantroapă sau Aga Khan sunt obicinuiții acestor locuri. Dar toți aceștia nu sunt decât civili. Militarii lipsesc, ei vin rar și numai cu ocazia unei parăzi sau unei ceremonii solemne.

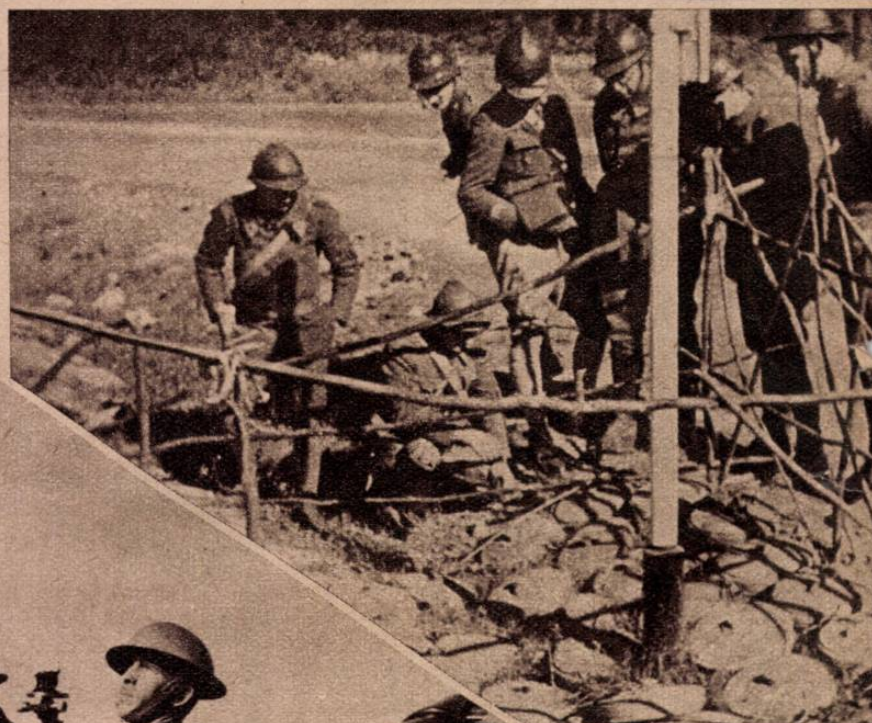
Anul trecut, pentru prima dată după victoria din 1918 trupele engleze au defilat alături de cele franceze cu ocazia sărbătorii de la 14 Iulie. S'a rezervat soldaților englezi o primire grandioasă.

Sobră în linii generale, primirea a dovedit totuși sincerele sentimente care animă cele două popoare unite pentru totdeauna, atât în bucurii cât și în suferințe.

"TOMMY & POILU"

**LUPTĂ COT LA COT
CUM TRĂESC SOLDAȚII BRITANICI
PE FRONTUL FRANCEZ**

Instrucția tunarilor este făcută cu cea mai mare severitate.

În pădurea dela Warnat examinează mine

Trupele britanice au venit respecta întocmai ca în 1914 care le-a luat țara lor față. Primirea de data aceasta a strălucită și călduroasă ca ce și cinci de ani, cu singura mamele franceze numesc p „nouii noștri copii”, cuvintel sentiment impresionant, aci știu astfel fiii bine îngrijiți. Totuși soldații englezi au a care le sunt specifice. Franc ori surprinși, cu toate că fie facă, cât mai mult posibil. De câțva timp posturile fra transmit lecțiuni în limba en ristică, altele serioase, per cunoștințele soldaților francez lui Shakespeare.

Pe de altă parte, Ministerul a distribuit trupelor dicționa cuvintele și expresiile curente. Astăzi, mai mult de 200.00 soldați britanici, în afară de nari, luptă pe frontul franc. Am putut cerceta, puțin timp, batanți ai libertății” (după cun

BUCĂTĂRIA ȘI CO

Un factor important în viața pe front este alimentația,

VESELIA PE FRONT

Bine hrăniți, îngrijiți și îmbrăcați „tommy” au un moral excelent. Scoțienii însă sunt puțin necăjiți, au o mică nemulțumire, ultimile ordine a suprimat, din motive de economie, fusta, celebrul „kilt” scoțian.

„Un scoțian fără fustă, zic ei, nu mai este un adevărat scoțian”.

Acest „kilt” dădea deseori loc la amuzante anecdote :

Un țăran vede intrând în satul lor o trupă de scoțieni. Speriat, fugi la primărie strigând:

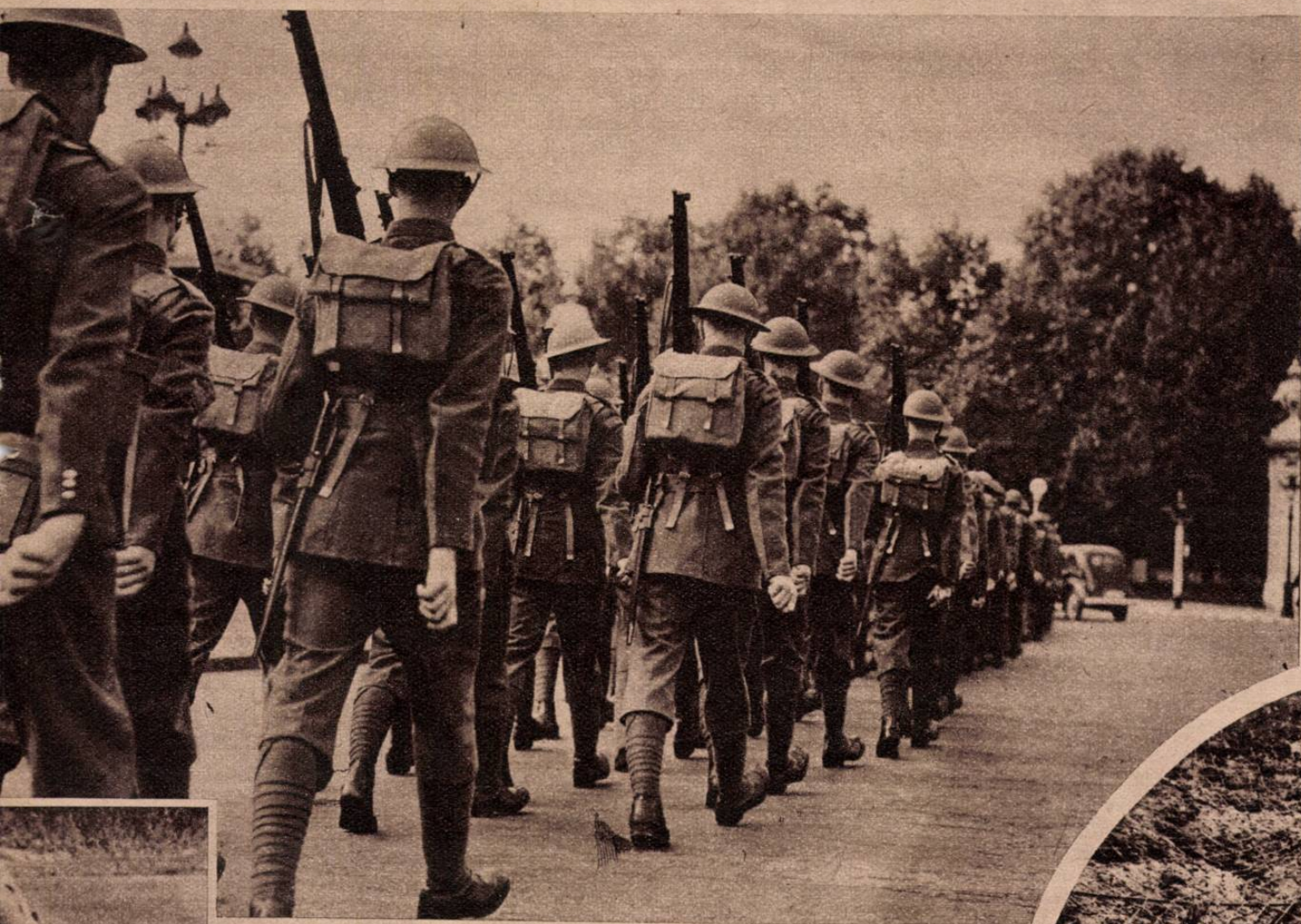
„Știți! Englezii ne trimit o armată de femei bărboase!”

Artileriștii se întrec în glume și în bună dispoziție cu infanteriștii. Astfel, pe un tun care se îndrepta spre linia de bătaie era scris :

„Merg ca și bătrânul Chamberlain, dar nu sunt o umbrelă”.

Câteva zile mai târziu acelaș regiment primi noi recruți, cari abea sosiți pe front erau încă zăpăciți de cele văzute.

Unul dintre noii veniți plimbându-se în dosul

Infanteriști francezi germane.

din nou pentru a angajamentele pe e aliații săi.

foșt tot atât de a de acum douăzeci leosebire că acum soldații britanici acestea exprimă un femeile engleze își

us cu ei obiceiuri zii sunt de multe care caută să satisfac nouii camarazi. ceze de emisiune gleză, unele humoru a perfecționa în domeniul limbei

englez de Războiu, e, în care se găsesc din limba franceză. de „tommy”, — aviatori sau mari-

viața acestor „com- fi numește „Times”).

NFORTUL

unui soldat plecat și poate nu atât

mâncarea propriu zisă, cât băutura.

Știm că „pale-ale-ul” și „stout-ul”, două varietăți de bere englezească sunt foarte apreciate de soldații britanici. De aceea intenționa franceza a fost grijulie în aprovizionarea cu bere. Ea a constituit stockuri tot așa de mari ca și cele de „pinard”, vin roșu, băutura națională a francezilor.

S'a făcut și o rezervă de ceai, care continuă să fie băut de britanici în aceeaș proporție ca și înainte de războiu, cu o singură diferență totuși: în loc de a-l bea la cinci, îl beau la patru, și astfel, tot timpul cât va dura războiul, celebrul „the five o'clock tea” va fi des- mințit.

De multe ori cele două băuturi naționale — ceaiul și vinul — dau loc la scene amuzante. Să vă povestescuna: Un grup de artileriști francezi se întâlnesc la cantină cu un grup de „tommy”.

Unii cereau vin, alții ceai. După puțin timp cele două grupe se despart fiecare plecând la unitatea sa. Aci însă, nu mică fu mirarea când Francezii găsiră gamelele lor pline cu ceai, iar Englezii pline cu vin.

Indignarea fu atât de mare încât unul din soldații francezi exclamă :

„Cu siguranță că dacă m'ar vedea mama, ar crede că sunt bolnav”.

Probabil că și Englezii fură nemulțumiți de această întâmplare, desigur că și mamele lor ar fi judecat la fel cu cele franceze, ele ar fi însă liniștite dacă ar vedea minunatele „rulante” ce însoțesc

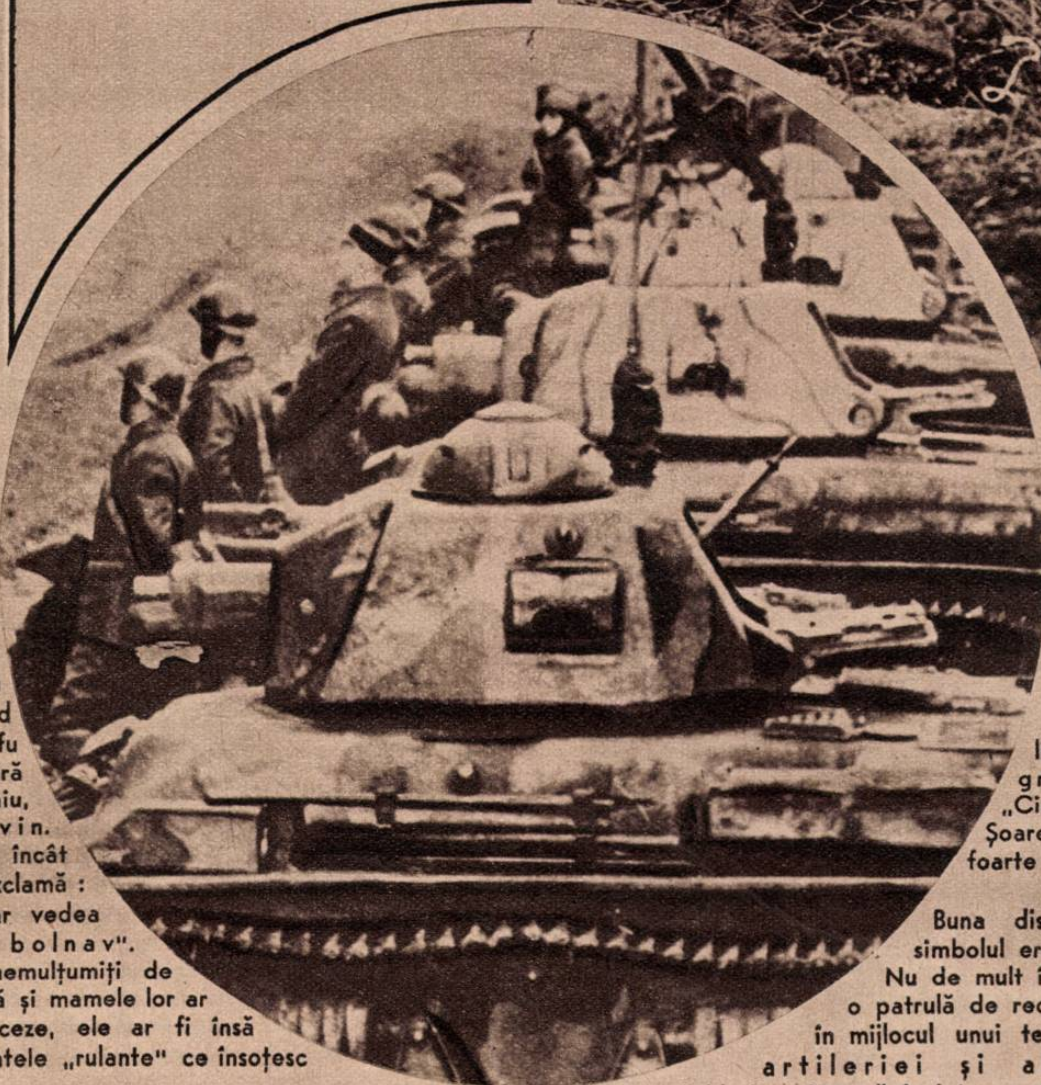
escadrițele lui R. A. F.

Aceste bucătării folosesc un singur fel de combustibil: gazul. Ele pot ține mâncarea caldă timp de douăzeci și patru de ore.

Pentru a preveni o eventuală lipsă de alimente, Federația Națională a Femeilor Engleze, care grupează 6000 de secțiuni și mai mult de trei sute de mii de menajere a hotărât să fabrice în serie dulceață și conserve, transformând parcurile de flori în grădini de zarzavat.

↑ „Tommies” au debarcat la Cherbourg și se îndreaptă spre front.

Patrulă de observație camuflată pe frontul francez.

O companie de tankuri aliate pe șosea, undeva pe frontul de West.

liniilor zări un soldat care contempla groapa făcută de un obuz. „Cine a făcut aceasta?” întrebă el. Șoarecii, răspunse cel întrebat ! Sunt foarte mulți pe aci! Să te păzești de ei.

Buna dispoziție devine de multe ori și simbolul eroismului.

Nu de mult într'un sector apropiat de linia de foc, o patrulă de recunoaștere părăsi adăpostul și ajunse în mijlocul unui teren descoperit, răscolit de focurile artileriei și al mitralierelor dușmane.

Soldații ezitau să înainteze, atunci căpitanul se apropia de un locotenent și-l antrenă spunându-i o anecdotă.

Deodată, părănd că nici nu obsearvă locul unde se găsesc, căpitanul zise :

„Ei bine băeți nu veniți cu mine să facem o mică plimbare ?”

Iată câteva adevăruri asupra vieții englezilor ce luptă, atât de eroic, pe frontul francez. Bine tratați, bine întreținuți, cu un moral excelent ei nu se pot îndoi asupra soartei lor.

A. B. D.

RĂZBOIUL MINELOR

PRIMA ARMĂ SECRETĂ A RĂZBOIULUI

În marele oraș neerlandez în care războiul pare a pătrunde din ce în ce mai mult, în care străzile nu mai au acea animație caracteristică de acum câteva luni, în care portul, acest sgomotos și majestos port, este aproape mort, în Rotterdamul, în care se vorbește toate limbile și în care se tratează toate felurile de afaceri, problema zilei de mâine ocupă acum pe toți locuitorii: este problema războiului minelor.

Acest războiu al minelor este mult mai periculos pentru neutrii decât pentru beligeranți. Nu urmăresc un studiu documentar. Mă voiu limita, în reportajul de față, să povestesc convorbirea pe care am avut-o acum câțva timp cu un ofițer olandez.

— Acest războiu al minelor nici nu poate dura, îmi zise el. De altfel nici nu cred în eficacitatea minelor magnetice. În primul rând ele sunt cunoscute de mult și apoi cu siguranță că s'au găsit mijloace pentru a face inexistent sau cel puțin pentru a micșora pericolul lor.

— Dacă avioanele și hidroavioanele sunt însărcinate să așeze aceste mine, nu credeți că și submarinele ar putea face acest fel de lucru? — Nu... Dacă am examina chestiunea cu toată atenția am vedea nu numai greutatea pe care ar întâmpina-o submarinele sau vasele puitoare de mine atunci când ar vrea să le așeze, dar și propriul lor risc atunci când ar îndeplini operația de fixare.

— Vorbind cu un expert naval german, continuă ofițerul olandez, aflai că amiralitatea germană are acum cu totul alte metode de luptă decât în 1914-1918. Nu-mi spuse mai mult, dar îmi recomandă să citesc „Anuarul Marinei”.

— Încă din 1938, Germania construia avioane și hidroavioane speciale cari puteau sbura la o înălțime foarte mică lăsând în mare mai multe mine magnetice: erau aparatele Dornier cari se construiau pe malul lacului Constanța.

Este cert că azi, când Germania vrea să-și asigure supremația în Baltica ea va întrebuința, cel puțin în această mare, aceste noi tipuri de avioane. Acesta este unul din aspectele pe care îl prezintă războiul minelor. Experiențele cu minele magnetice au fost cunoscute de mulți ani. S'a făcut greșala de a se crede că acest fel de războiu este irealizabil în practică, că minele magnetice nu sunt decât produse ale imaginației și că n'au nici o eficacitate. Evenimentele ne-au demonstrat tocmai contrariul.

Din 1932 și până la venirea noului regim german la putere, inginerul Dornier lucra în uzinele pe care Rușii le instalaseră la Kronstadt. Germania trimise vreo cincizeci de specialiști pentru a urmări lucrările. În fruntea delegației se afla faimosul inventator al creionului incendiar, Herninquel.

Începând din 1937, data la care Germania începe în mod oficial reînarmarea sa, Dornier își strămută activitatea în uzinele clădite pe malul lacului Constanța.

În timp ce aviația terestră urmărea construirea de aparate cât mai ușoare, Dornier nu se ocupa decât de avioane și de hidroavioane gigantice pregătite special pentru acest războiu al minelor. Aceste metode ale războiului modern prezintă o mare amenințare atât pentru navigația comercială cât și pentru marina de războiu. Depozitarea minelor se poate face oricând, la orice distanță de coaste, pe o suprafață nelimitată și foarte repede. Încercările avioanelor Dornier s'au făcut îndeosebi în largul portului Wilhelmshafen în timpul anului 1938-1939.

Aceste avioane au un dispozitiv special pentru lansarea minelor. Greutatea unei mine poate varia dela 125 de kilograme până la 500 de kilograme. Ele sunt foarte periculoase căci sunt pline cu materii explozibile.

Un Dornier — 17, poate transporta 2-3000 de kilograme, deci vreo 7-8 mine. Ne închipuim ușor pericolul care îl reprezintă o escadrilă de asemenea avioane. Ele ar putea să bareze pe o mare distanță o importantă cale comercială sau să facă numeroase victime printre vasele de războiu. Minele pot fi așezate dela o altitudine dela 6 până la 16 metri, fixarea lor cere însă multă pricepere atât dela pilotul avionului cât și dela restul echipajului.

Avioanele mari au un dispozitiv special care le permite să așeze mine chiar când amerizează, sau să procedeze la crearea unui baraj fără nici un risc.

Germania a mai inventat însă și alte feluri de arme. Astfel sunt cele două tipuri de torpile aeriene folosite pentru scufundarea vapoarelor de suprafață sau a submarinelor.

Una din aceste torpile conține 150 de kilograme de „trinitrotoluol”, cealaltă 160 de kilograme de „navit”, amândouă explozibile foarte puternice.

Aceste torpile pot fi lansate dela o mică altitudine. Pot parcurge până la 2000 de metri cu o viteză de 84 de kilometri pe oră. Pot înainta în linie dreaptă sau în zigzag după modul în care a fost regulat mecanismul giroscopului.

Alte bombe, de câte 38 de kilograme, cari pot exploda între 15 și 140 metri în adâncime și cari pot distruge obstacole pe o distanță de 20 de metri, sunt folosite pentru scufundarea submarinelor.

Efortul Germaniei în Marea Nordului, efort care păgubește mult mai mult pe neutrii decât pe inamicii Reichului, nu poate dura mult. Technica războiului aerian cu mine cere piloți foarte antrenați pentru acest fel de misiuni și echipagii de ingineri. Ori, după ultimile date oficiale, publicate la Rotterdam, Germania nu dispune decât de 2—300 de astfel de echipagii.

Acest războiu al minelor cere înlocuirea, aproape automată, a materialului. Prin rezervele pe care le are (10000 de mine) și prin producția de care este capabilă, Germania poate asigura această înlocuire timp de un an de zile.

Mai complicată este însă chestiunea materialelor trebuitoare acestor mine, foarte scumpe și din care Reichul nu posedă decât cantități reduse.

La toate aceste inconveniente se mai adaugă posibilitatea unei riposte franco-britanice, căci este foarte probabil că amiralitățile celor două țări să fi găsit arma care poate face inofensive minele și bombele.

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

(Urmare din pagina 9-a)

Craiova, a dăruit cu act în regulă, din 22 Mai 1928, partea sa „Ateneului popular Bogdan Petriceicu Hajdeu” din Cămpina. Comitetul Ateneului a intrat, încă de mulți ani, în tratative și cu ceilalți doi legatari în viață — d-nii Iuliu Dragomirescu, publicist din Chișinău și I. Georgescu — rugându-i să-i cedeze părțile ce li se cuvin fiecăruia.

Natural că, în această privință, are acum să statornicească tribunalul din Prahova, dar adevărul e că manuscisele lui Bogdan Petriceicu Hajdeu aflate în posesia d-lui Iuliu Dragomirescu, nu pot fi văzute de nimeni, deoarece acesta refuză să le arate cercetătorilor operei scriitorului. În felul acesta, un capitol important din istoria noastră literară nu poate fi pe deplin lămurit, cum ar fi dacă manuscisele s'ar afla depuse la Academia Română, — cum s'ar și cuveni.

Câte ceva, — puțin firește! — a făcut d. profesor Gh. Ștefănescu — Dolhești, custodele castelului, membru și în comitetul Ateneului, o fire nobilă și devotată cultului marelui Hajdeu.

D-sa a început să strângă fonduri de pe unde a putut. A făcut ceva reparații exterioare în valoare de 50.000 lei. Suma aceasta reprezintă abia o zecime din suma cerută de reparațiile exterioare numai.

Într-o cămăruță a castelului, tot d-sa a aranjat și o mică bibliotecă spiritistă, alcătuită din lucrări române și străine. Castelul, — unul din obiectele disputate de azi, — minune de arhitectură proporționată, a fost construit între anii 1893-1896 de el — care se știe că nu era arhitect, — după planul în formă de cruce — ordonat de spiritul fiicei sale, Iulia Hajdeu, cel puțin așa mărturisea marele scriitor în lucrarea sa „Sic Cogito”. Pe două plăci dela intrare — cea din dreapta a dispărut, — stau scrise comandamentele de ordin religios și moral, alături de simboluri spiritiste:

LEGEA RELIGIOASĂ:

- „Crede în Dumnezeu
- „Crede în nemurirea sufletului.
- „Crede în darul comunicării cu cei duși.

LEGEA MORALĂ:

- „Iubește și ajută neamul.
  - „Iubește și ajută pe cine te iubește și te ajută.
  - „Iubește și ajută fără a precugeta la folosul tău”.
- Fiori de mândrie umană te cuprinde la citirea acestor sublime comandamente venite din lumea de veci, prin intermediul marelui învățat, vizionar al României viitoare...
- Dar și fiori de indignare trebuie să ne cuprindă gândindu-ne la situație actuală, pe cari, iubitorii și admiratorii marelui scriitor, ar dori-o să ia cât mai grabnic sfârșit și, ridicându-ne până la înălțimea acestui uriaș al gândirii românești, să vedem manuscisele lui Bogdan Petriceicu Hajdeu și castelul Iulia Hajdeu, devenite bunuri publice, intrate în patrimoniul public.
- Iar la Cămpina, — acolo unde el a înălțat castelul în amintirea vecinică a genialei lui fiice, răpită atât de timpuriu din viață de o moarte nemiloasă, Iulia Hajdeu, — să se poată deschide, în fine, un muzeu al vieții și operei marelui literat, filolog, și istoric român, ca astfel, oricând, toată suflarea românească să-și aducă aminte de el.

PAUL B. MARIAN

M O D A

ARTA IMPLETITULUI ȘI A CROȘETATULUI

1. O idee practică de a adăuga sweaterului de sport, o glugă. În modelul nostru din lână de păr de iepure, în două culori, se remarcă mai ales buzunarele care pot servi și drept manșon.

2. Un costum pentru primăvară. (Începeți depe acum să-l împlețiți, veți fi gata cu el, tocmai la timp!) Vesta bleumarin, bluză roză pal, iar foile sunt confec-

ționate dintr'un jersey ecossais, cu metru, în bleumarin, rose-alb.

3. Model al unei case vieneze: fustă cloche în ecossais marron-galben, o jachetă marron, pe corp, și o bluză de angora moale, drapată la gât.

4. Un costum elegant de după amiază din jersey moale, garnisit cu astrakan și broderii în relief.

DE câțiva ani încoace arta împletitului a fost întronată și la noi. Unde, până mai acum câțva timp, această ocupație constituia îndeletnicirea bunicilor, cari la gura sobei, împleteau ciorapi sau mănuși pentru cutare sau cutare nepot, astăzi sunt puține femeile cari nu și-au împletit singure o rochie întreagă, o jachetă, un pullover.

Se știe că specialitatea acestor lucruri de mână vine dela Viena. Aci se găsesc nenumărate magazine de specialitate, cari stau la dispoziția publicului cu modele de împletituri, înnoite în fiecare zi, cu inspirații pentru rochii și combinații întregi.

Astfel, grație acestei industrii, putem vedea azi — ce binefacere pentru femeile friguroase — jersey-ul luând forma tailleurului de dimineață, a rochiei de stradă, ba chiar a celei de după amiază.

Fotografiile pe care le prezentăm în această pagină ne-au fost trimise de una din aceste case de specialitate.

Dr. Kl.

CU mult înainte de izbucnirea războiului a înflorit o întreagă literatură în jurul unui așa zis războiu microbial care ar fi distrugător și total.

Dacă însă această formă a războiului nu este cu totul iluzorie, ea este cel puțin impracticabilă.

Pentru atacanți, el ar reprezenta un mare risc, iar pentru cei atacați n'ar avea decât un rezultat nul sau aproape nul.

Scopul reportajului de față va fi pe deplin justificat dacă vom reuși să arătăm cari sunt motivele ce pledează în favoarea sau în contra acestui fel de războiu, cari sunt riscurile și avantajile ce le prezintă și cari sunt metodele de a traduce în fapt războiul microbial.

Pentru ca războiul bacteriologic să se bucure de succes, mai multe condițiuni ar trebui să fie îndeplinite. Este greu să ne închipuim că totalitatea acestor condițiuni ar putea fi îndeplinită, dar mai ales că un astfel de războiu ar trece neobservat într-o țară care se găsește în stare de luptă.

Ca să producem o epidemie trebuie să dispunem de germeni foarte virulenți. Pentru a răspândi acești germeni trebuie să le asigurăm o cât mai mare vitalitate și protecție contra uscării.

Fiecare pachet de microbi ar trebui să fie prevăzut cu un dispozitiv special care ar asigura, prin simplu contact cu un om sau cu un animal, cele mai mari posibilități de inoculare și numai astfel cel atins ar deveni un agent propagator de boli.

Mulți sunt cei cari cred că ar fi deajuns simpla împrăștiere a germenilor patogenici pentru a produce epidemii ucigătoare. Ar fi prea naiv să credem într-o atare posibilitate. Căci microbii răspândiți astfel ar fi supuși uscării deoarece ei nu suportă aerul sau soarele. Puținii agenți patogeni care și-ar păstra vitalitatea, n'ar avea nici un efect dăunător căci ei nu s'ar putea introduce singuri într'un organism. Numai bacilii tifici, paratifici, desinterici sau holerici, aruncați în ape sau în puțuri, ar putea produce unele epidemii locale. Ceilalți microbi nu se pot introduce într'un organism decât prin mijlocirea unuia sau a doi agenți transmițători.

Pentru a produce inoculări criminale pe cale mecanică ar fi necesară recrutarea a numeroși complici calificați pentru astfel de misiuni, căci administrarea de germeni prezintă un pericol cel puțin tot atât de mare pentru transmițător ca și pentru victimă.

UN PERICOL ILUZORIU

Este interesant să vedem care ar fi rezultatul ce l-ar avea diferiți germeni patologici în cazul când s'ar reuși împrăștierea lor.

Științificește, microbii se împart în trei categorii: virușii sunt ființe mici cari pot traversa orice filtru dar cari nu se pot distinge nici la

PERSPECTIVELE UNUI RĂZBOIU BACTERIOLOGIC SUNT FOARTE INDOELNICE

microscop, dar bacteriile, organisme vegetale, și protozoarele, organisme animale cu aspecte variabile, se pot observa la microscop.

Datorită micimii lor, virușii s'ar putea introduce în corpul omnesc fie prin aerul inspirat, fie direct prin piele.

Dintre toți virușii — ai scarlatinei, variolei, febrei galbene, paraliziei infantile și tifosului exantematic — numai primii doi, pot păstra, mai mult timp, în afara unui organism, vitalitatea lor.

Virușii scarlatinei nu se păstrează decât în scamele produse de această boală, pe când cei ai variolei sunt prezenți numai în cojile de piele pe care ea le produce. Ar fi deci foarte greu, dacă nu chiar imposibil să depozităm scame sau coji ce ar putea conține acești microbi.

Febra galbenă nu poate fi transmisă decât de o anumită muscă căreia i s'a inoculat microbul. Ea nu poate trăi în Europa decât în laboratorii deoarece are nevoie în permanență de o temperatură de +20 de grade. Și apoi, chiar dacă s'ar putea întreține vitalitatea ei, ar prezenta un mare pericol pentru cei ce ar cultiva-o.

Tifosul exantematic nu poate fi inoculat decât prin insecte cari ar pierii ușor, odată împrăștiate.

Paralizia infantilă poate fi transmisă numai prin badijonarea (ungerea) mucoaselor nazale sau a larynxului cu un pensol care ar conține microbi.

Ar fi ridicol să credem că s'ar găsi oameni care s'ar lăsa astfel badijonați...

**PERICOL SAU...
BLUFF
ESTE POSIBIL
RĂZBOIUL
MICROBIAN?**

GERMENII ȘI MEDIUL LOR

Bacteriile tifice, paratifice, desinterice sau holerice pot fi răspândite prin apele râurilor sau prin puțuri.

Astăzi însă nimeni, în marile centre, nu mai bea apa râurilor.

Puțurile sunt foarte puțin întrebuințate la orașe astfel că epidemiile transmise n'ar fi decât locale și n'ar avea decât un efect foarte mic.

În rezumat, perspectivele unui războiu microbial sunt foarte îndoelnice.

Chiar dacă s'ar învinge greutățile întâlnite în cultivarea germenilor patologici, utilizarea lor n'ar produce decât epidemii izolate și neînsemnate.

Iar dacă o țară ar îndrăzni să provoace în masă un asemenea războiu criminal, pericolul ar fi și de partea acelor care apoi ar încălca țara astfel contaminată.

Să lăsăm deci „primejdia războiului microbial” literaturii de imaginație, eliminând-o din preocupările noastre. Avem destule griji și fără înfiorătoarea „amenințare” a războiului cu miliarde de microbi!

Cercetări într'un laborator plutitor.

Cercetări de laborator împotriva encefalitei letargice.

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

RADIO-ADEVERUL

REALITATEA FEMEII

CÂTEVA SFATURI PRACTICE

DACĂ SUNTEȚI PREA ÎNALTĂ

1. Purtați rochii cu volane. Marcați-vă talia cu un cordon de culoare deschisă care va tăia silueta. Foarte indicate sunt pălăriile cu boruri mari.
2. Evitați însă rochiile drepte de de sus până jos.

DACĂ SPAȚIUL DINTRE NAS ȘI BĂRBIE E PREA MIC

1. Nu vă pieptănați cu părul spre spate și nu purtați pălării pe ceafă.
2. Alegeți pălării care să vă umbrească fruntea, în așa fel încât să reducă importanța părții superioare a obrazului. Purtați bucle.

DACĂ SUNTEȚI PUȚIN GRĂSUȚA

1. Faceți-vă rochiile cu revere încrucișate. Ele vor da impresia că sunteți mai subțire.
2. Nu vă îmbrăcați cumva cu un pardesiu mai scurt decât rochia, mai ales când aceste două piese de îmbrăcăminte sunt de culori diferite! Evitați detaliile care fac umerii să pară mai largi, mânecile prea bogate, buzunarele aplicate.

DACĂ NASUL DV. ESTE PUȚIN PREA MARE

1. Purtați pălării care să vă umbrească profilul. Pieptănați-vă cât mai feminin posibil.
2. Dar să nu cumva să vă scoateți profilul în relief, purtând pălării ridicate și pe ceafă. O coafură nepotrivită poate urăți și cele mai frumoase trăsături.

Cei 7 ani de acasă

Pe lângă buna creștere ce o dați copiilor Dvs., trebuie să-i învățați regulile moderne de igienă. Învățați copii Dvs. să-și spele dinții dimineața și seara cu cea mai mare regularitate! Amintiți-vă că printre dinți se depun în tot timpul zilei resturi de mâncăruri, din repetatele mese, care se descompun și dăunează. Seara curățatul dinților devine astfel foarte important, lucru ce nu este știut îndeajuns.

Perlodont conține materii prime de calitate, este aromatizată cu antiseptice concentrate ce produc o senzație de înviorare și place copiilor.

Perlodont

ALBEȘTE DANTURA • PARFUMEAZĂ GURA

O lectură pasionantă:
„Romanele Captivante”

În fiecare lună un nou roman

Citiți în fiecare săptămână
„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Sărutul în 1940

UNDE SE AFLĂ CONTESSA

Olga Sverdlova?

Reportaj din viața ziaristică de L. BICEAI

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Redacția unei reviste din Paris, a primit o scrisoare sigilată, cu rugămintea de a fi predată personal unei refugiate ruse, contesa Olga Sverdlova. Mai multe persoane au căutat, prin diferite mijloace să ridice această scrisoare dela redacție, iar anunțurile pe care redacția le dăduse în revistă, rugând-o pe doamna Olga Sverdlova să se prezinte ca să-și ridice scrisoarea, n'au avut nici un rezultat. Un telefon dela o doamnă, care nu-și dăduse numele, invită pe redactorul respectiv la un „rendez-vous”, pentru a-i da lămuriri în legătură cu contesa Sverdlova.

RĂPIRE

DA, — îmi spuse interlocutoarea, am cunoscut destul de bine pe contesa Olga. În ultimii doi ani am fost șefă de raion la un mare magazin universal depe Rue Rivoli. Câștigam destul de bine și eram apreciată de patroni. Din cauza măsurilor restrictive, privitoare la cetățenii străini, frumoasa Olga a trebuit să părăsească serviciul. Am rămas însă prietene. Ne întâlneam odată sau de două ori pe lună și eșiam împreună la cinematograful.

— Contesa Olga are mulți prieteni la Paris?

— Mi se pare că foarte puțini, deoarece s'a stabilit la Paris nu de demult și fiind mereu ocupată n'a avut timpul necesar să-și mărească cerul de cunoștințe... Și cum vă spuneam, acum câțva timp, venind la mine în vizită și răsfoind revista dv. contesa Olga a dat de anunțul prin care o căutați.

— Nu puteți să vă amintiți data exactă a acestei vizite?

— Ba da. Era tocmai în ziua în care pisica mea căpătase pui, adică la 30 Iulie. A venit la mine în vizită și fratele meu, chirurgul. După masă, Olga îmi spuse că vrea să se ducă la redacție, pentru a-și ridica scrisoarea. Fratele meu a condus-o, cu mașina lui, până în Place Alma, de unde ea a plecat pe jos. În timpul dejunului, Olga îmi povestise din nou că resursele ei materiale sunt extrem de reduse și că bugetul ei lunar nu trece de 1500 franci.

Își aminti și de fratele ei, mort de câteva luni în armata colonială în urma unei boli de nervi. Înainte de a ne despărți îmi promisese că îmi va telefona în aceeași seară, pentru a-mi comunica cele cuprinse în scrisoare. Și se ținu de cuvânt. Pe la ora zece seara am primit un telefon dela Olga, care vorbea dintr'un restaurant, de unde spunea că se află cu un cunoscut și doi străini. Îmi povestii că nu i s'a eliberat scrisoarea, deoarece n'avea asupra ei nici un act de identitate. Îmi promisese însă că a doua zi va veni să mă ia, pentru ca să mergem împreună la revistă. A doua zi am așteptat-o inutil. Nu numai că n'a venit, dar nici nu mi-a dat un telefon. De atunci și până azi n'a mai dat nici un semn de viață.

— Dacă erai atât de bună prietenă cu domnișoara Olga, cunoșteai desigur și adresa eil

— Mărturisesc că nu-i cunosc adresa, fiindcă n'am vizitat-o niciodată și nici nu i-am scris. Doar acum doi ani i-am trimis o scrisoare, și adresa de atunci cred c'o am și astăzi.

Interlocutoarea mea cercetă un carnet de notițe și-mi spuse:

— Da. Rue de Londres 68, etajul III.

Îmi notai repede adresa, mulțumii doamnei Suzette pentru lămuririle prețioase pe care mi le-a dat și peste câteva

minute eram într'un taxi ce mă ducea spre Rue de Londres.

Un cartier locuit de familii cu mijloace modeste, dar sigure. Case cu câte trei și patru etaje, cu numeroase apartamente, se înșiră uniform pe cele două părți ale unei străzi lungi și drepte. Un „consierge” bătrân, mă întâmpină:

— Domnișoara Sverdlova? Da, aici. Etajul trei, apartamentul 26, dreapta. Dar mi se pare că nu-i acasă. N'am văzut-o de câteva zile și nici n'a venit să-și ridice ziarele ce-i sosesc, din când în când. Poate că a plecat în vacanță... Fără să cer alte lămuriri portarului, urcai repede sus și bătui în ușa apartamentului cu numărul 26. Nici un răspuns. Am repetat de câteva ori acelaș gest, cu acelaș rezultat. Am încercat ușa și nu mică mi-a fost surprinderea, când am constatat că

nu este încuiată. Un apartament mic, o garsonieră compusă din două camere, mobilată modest. În sufragerie, pe masă, o bucată de franzelă ce părea a fi proaspătă. Am pus mâna pe această franzelă și am constatat că era tare, ca de piatră. Cel puțin câteva zile a stat aici. Nicăieri vreun indiciu asupra persoanei proprietarei.

Scotocii prin tot apartamentul. Sub șifonier am dat de două file de manuscris. Le cercetai cu atenție. Am aflat astfel că domnișoara Olga avea un caet în care-și nota zilnic faptele mai importante din viața ei și că acest caet s'a sfârșit tocmai în ziua în care trebuia să facă vizita la redacție, pentru a-și ridica scrisoarea. Deaceea fata își notă impresiile pe o filă de hârtie, urmând să le copieze apoi într'un caet nou. Un aliniat al notițelor îmi atrase atenția:

„Aștept cu nerăbdare scrisoarea ce se află la redacție. Îmi pare rău că n'am putut s'o ridic azi. Mi s'a spus că scrisoarea vine de undeva din regiunea Moscovei. Cine poate să mi-o trimeată? Probabil unul din foștii noștri oameni de serviciu. Dar ce-ar putea să-mi ceară?... Poate că scrisoarea are vreo legătură cu acea poveste fantastică, pe care mi-a spus-o de atâtea ori nefericitul meu frate. În cursul zilei m'am întâlnit cu domnul N. care mi-a promis că va veni seara să mă ia în oraș. Va trebui să-l întreb ce e cu povestea pe care mi-a spus-o de atâtea ori fratele meu. El,

(Continuare în pagina 19-a)

Din cabina telefonului public am chemat, pe rând, toate spitalele din Paris. Totul fu, însă, zadarnic. Contesa Olga dispăruse.

Seara, la redacție, am pus la contribuție toate cunoștințele mele grafologice pentru a examina scrisul dispărutei contese.

Interlocutoarea mea îmi nară cu simplitate tot ce știa despre prietena ei, contesa Olga.

Tânărul cimpanzeu se plimbă, fericit, pe spatele bătrânei sale mame.

Micile gorile sunt crescute cu cea mai mare grijă.

NU putem concepe cum această comparație, atât de evidentă, a putut stârni atâtea critici, atâtea indignări, atâtea contraziceri!

O descendență comună, destul de îndepărtată însă și, neavând nici un raport cu filiațiunea directă, pe care de altfel nimenea n'a susținut-o în mod serios, nu este deloc umilitoare. Și chiar dacă am fi, ceea ce nu este cazul, strănepoții gorilei, nu ne-am putea decât lăuda că numai mulțumită inteligenței ne-am fi ridicat dela un nivel atât de scoborât la unul atât de superior...

Să nu ne ocupăm, în cadrul reportajului nostru, de rudenia cu antropoidele ci să examinăm numai asemănările care ne înrudesesc cu ele.

Nu mai un singur fapt ne va putea mira: de ce aceste asemănări nu sunt mai mari? De ce maimuțele, care au apucat pe aceiași cale a progresului, având în unele privințe mijloace mai mari ca ale omului, s'au oprit la mijlocul drumului?

ȘANSELE SUNT DE PARTEA MAIMUȚELOR

Antropoidele și oamenii se nasc în condiții aproape asemănătoare în ceea ce privește structura, greutatea și aparența, au pielea albă și nudă și capul acoperit de păr...

Dar foarte repede maimuța câștigă avantajii asupra concurentului său. Dinții încep să-i crească, articulațiunile devin mai suple, mușchii mai puternici, simțurile sale sunt din ce în ce mai fine, într'un cuvânt sunt prezente toate semnele doveditoare ale unei animalități mai marcate.

În același timp, inteligența se dezvoltă într'un ritm asemănător. Un cimpanzeu sau o gorilă

OMUL NU ESTE O MAIMUȚĂ PERFECȚIONATĂ...

Nimeni nu poate contesta azi asemănarea ce există între om și maimuțele mari.

Un brav cimpanzeu expus în baraca unui circ, pare să aibă gândurile lui despre lumea civilizată...

rilă de un an sunt, din punct de vedere intelectual, superiori unui copil de aceeași vârstă.

Vorbind aci de inteligență, nu facem aluzie la executarea actelor negândite, obținute grație dresajului. Mișcările repetate în fiecare zi și în același condițiuni nu sunt decât niște reflexe mecanice la care conștiința nu ia decât o foarte slabă parte.

Din contra, dacă animalul este lăsat în voie, dacă gesturile lui nu vor depinde decât de propria sa inițiativă, facultățile sale intelectuale pot fi și mai des controlate.

Ne-ar trebui un volum pentru a reproduce toate dovezile pe care le avem despre această interesantă chestiune.

Ne vom limita însă la a reproduce concluziile la care au ajuns W. N. și L. A. Kellog, cei mai buni observatori ai antropoidelor.

Ei crescuseră în același timp o femelă de cimpanzeu și propriul lor copil. Le dădură aceeași educație nepartind nici pe unul nici pe celălalt și mai ales ferindu-se să trateze maimuța ca un animal.

Nimic nu i se impunea cimpanzeului cu forța, nu se apela decât la bună voința sa, la înțelegerea și la rațiunea sa.

De multe ori micul animal dădea dovezi de inspirații spontane cari nu puteau fi decât efectele inteligenței sale.

...De natură foarte afectuoasă, cea mai mai mare plăcere a cimpanzeului era să stea pe genunchii stăpânului său. Într-o zi acesta ordonă maimuței să stea pe un scaun la oarecare distanță de el.

Foarte sensibilă, ea execută ordinul nu fără lacrimi și proteste. Făcând două-trei încercări de a coborî, dar simplul ordin de „rămâi acolo” o făcea să se așeze pe scaunul indicat.

Deodată avu o idee. Sări brusc de pe scaun pe care-l împinse lângă stăpânul său. Apoi își reluă iute locul, găsind astfel soluția care mulțumea toată lumea și care-i dădea satisfacție fără să i se poată imputa de a nu fi ascultat ordinul.

Dar după nouă luni de viață comună, cimpanzeul era inferior tovarășului său uman prin anumite defecte fizice, printr-o emotivitate mult mai mare și prin greutatea vizibilă de a fi mai mult timp atent la același lucru. În afară de acestea copilul putea pronunța unele cuvinte, pe când maimuța nu putea scoate decât țipete nearticulate.

Dar, lăsând la o parte forța mușchiară și simțurile, cimpanzeul este superior copilului în multe alte circumstanțe: memoria sa este mai mare, înțelege mai bine vorba omenească, ascultă mai bine ordinele date, când este certat știe să se facă mai iute iertat prin îmbrățișări, mănâncă cu lingura și-și bea din paharul său, mult mai curat decât copilul, înfășurât, controlează mai bine nevoile sale.

În rezumat, un cimpanzeu de un an este mult mai bine pregătit pentru viață decât un copil de aceeași vârstă.

Pentru ce atunci, la această vârstă, maimuța lasă pe om să i-o ia înainte?

INCONVENIENTELE UNEI CREȘTERI RAPIDE

Cărei cauze se datorește această oprire produsă în dezvoltarea antropoidelor?

(Continuare în pag. 19)

Dar după nouă luni de viață comună, cimpanzeul era inferior tovarășului său uman prin anumite defecte fizice, printr-o emotivitate mult mai mare și prin greutatea vizibilă de a fi mai mult timp atent la același lucru. În afară de acestea copilul putea pronunța unele cuvinte, pe când maimuța nu putea scoate decât țipete nearticulate.

Dar, lăsând la o parte forța mușchiară și simțurile, cimpanzeul este superior copilului în multe alte circumstanțe: memoria sa este mai mare, înțelege mai bine vorba omenească, ascultă mai bine ordinele date, când este certat știe să se facă mai iute iertat prin îmbrățișări, mănâncă cu lingura și-și bea din paharul său, mult mai curat decât copilul, înfășurât, controlează mai bine nevoile sale.

În rezumat, un cimpanzeu de un an este mult mai bine pregătit pentru viață decât un copil de aceeași vârstă.

Pentru ce atunci, la această vârstă, maimuța lasă pe om să i-o ia înainte?

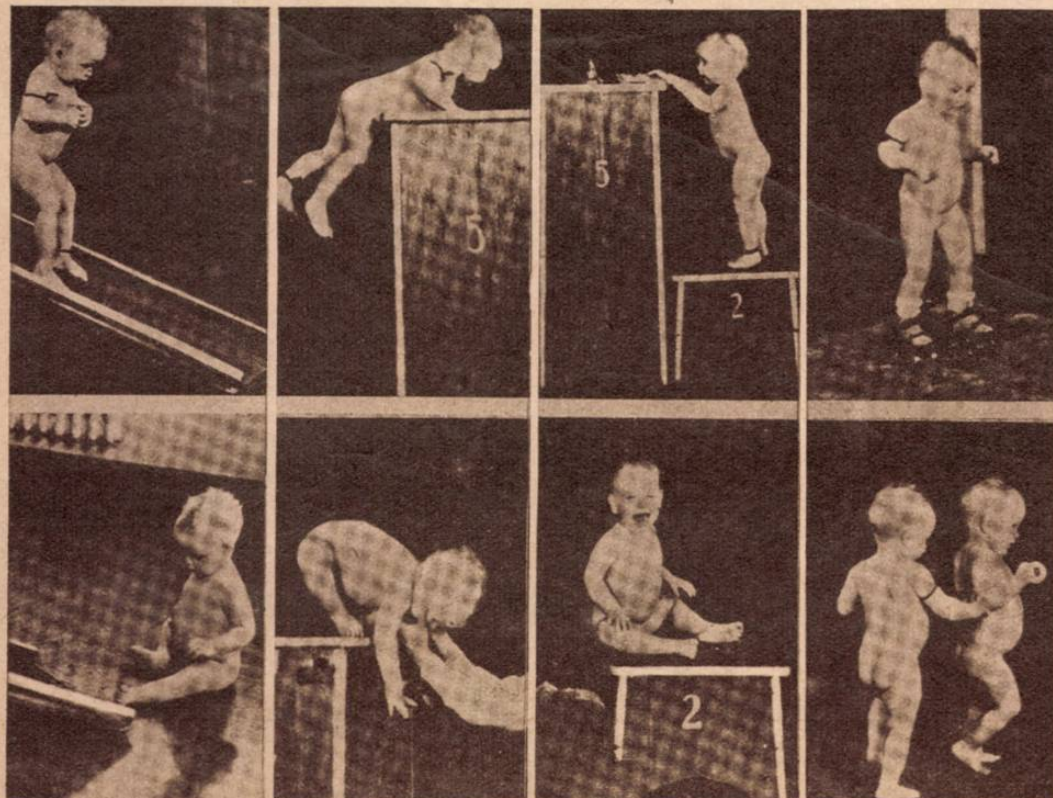
INCONVENIENTELE UNEI CREȘTERI RAPIDE

Cărei cauze se datorește această oprire produsă în dezvoltarea antropoidelor?

(Continuare în pag. 19)

În jocurile și giumbușlucurile lor, copiii se aseamănă cu micile maimuțe, numai că acestea din urmă sunt ceva mai îndemânate decât ei.

Un model de bună creștere.

INFIRMIERA Edith Cavell este, neîndoelnic, cea mai ilustră dintre femeile care au suferit și adesea și-au riscat viața pentru a alina și îndrepta răul pe care oamenii și-l făceau pe câmpul de luptă. În 1895, în plină tinerețe, Edith intră ca stagiară la spitalul din Londra. Munca ei fără preget, blândețea ei, zelul ei, îi aduseră o avansare vertiginoasă și, în 1906, doctorul Depage, directorul Institutului Chirurgical din Bruxelles, o invită să vie în acest oraș, spre a întemeia, pe concepții moderne, o școală de infirmiere.

Astfel Edith Cavell, urmând drumul destinului ei, plecă la Bruxelles.

Un an mai târziu, era stăpâna necontestată a spitalului. Iși iubea cu pasiune slujba. Se simțea fericită în costumul ei alb. Se pricepea ca nimeni alta să desfacă pansamentele cele mai grele, să îngrijească rănilor cele mai grave, fără ca pacientul să scoată măcar un geamăt. Și copiii la căpătâiul cărora veghia ea, îndurau cu infinit mai multă ușurință durerea despărțirii de familiile lor. Edith era sora lor mai mare, confidenta lor.

Contesa Mavon, o doamnă cu influență în cercurile înalte, făcea mare caz de ea și o vizita adeseori, la spital. Admira la Miss Cavell, spiritul ei leal, tenacitatea ei, generozitatea ei.

Când izbucni războiul, Edith Cavell începu să-și facă singură târgurile personale și, în parte, cele ale spitalului. Și astfel, cutreerând prăvăliile, într-o bună zi, imediat după declanșarea războiului, proprietara unei mici brutării, d-na Rappard, îi povesti, plângând, că fiul ei cel mai mare, Jean, ostaș în armata belgiană, fusese dat dispărut.

Miss Cavell găsi câteva cuvinte de încurajare pentru biata femeie, pe care-o cunoștea de multă vreme, și apoi plecă. A doua zi, când intră în brutărie, doamna Rappard duse degetul la gură, și o rugă pe miss Cavell să treacă într-o odă din spatele magazinului. Acolo, pe un scaun, gâfâind încă de oboseală, sdrențuros, murdar, cu ochii strălucind de febră, se afla Jean, care evadase din liniile germane și care, după ce rătăcise o noapte întreagă, izbutise, în zori, să ajungă „acasă”.

Dar orașul era plin de detașamente de ocupație. Din clipă în clipă, soldații germani forțau uși, pătrundeau în case, cotrobăind pretutindeni. Jean nu putea rămâne multă vreme în mica brutărie. „Trebuie să fugă în Olanda”, spuse cu sânge rece, Miss Cavell. *Este singura lui șansă*.

În aceeași noapte, Miss Cavell îl călăuzi pe evadat spre pivnițele Institutului, unde îl ascunse într-un butoi mare, care, a doua zi dimineața, avea să fie expediat la Malines. Se duse personal în acest oraș, unde izbuti să convingă o familie de marinari, dl. și d-na Moulin, să treacă butoiul în Olanda.

Reîntoarsă la Bruxelles, găzi capitala belgiană în

plină fierbere. Mâniați de nenumăratele evadări de prizonieri belgieni, șefii armatei de ocupație luaseră o serie de măsuri drastice. Fugarii aflați, erau împușcați pe loc, fără judecată, împreună cu persoanele care le dăduseră adăpost.

În aceeași seară, Miss Cavell primi vizita contesei Mavon și între cele două femei avu loc un lung și misterios schimb de cuvinte. În cursul acestei conversații, ele întocmiseră un plan, în slujba căruia aveau să pună toată inteligența, tot curajul lor. Actul pe care Miss Cavell îl făptuise dintr'un îndemn al generozității sale și din milă pentru niște prieteni vechi, aveau să-l repete în fiecare zi și pe o scară mult mai întinsă.

Într-o pădure din apropierea orașului, se ascundeau vreo douăzeci de evadați belgieni aprovizionați, cu multă greutate, de niște compatrioți care se avântau spre locul de ascunziș odată cu căderea nopții. Contesa izbuti să plece în căutarea lor cu o ambulanță și, după ce-i pansă bine, îi găzdui câțva timp cu complicitatea lui Miss Cavell. Apoi aceasta făcu același lucru de mai multe ori, cu grupuri mici, pe care le treceau după aceea în Olanda.

Între timp, numărul mereu crescând al evadărilor, neliniștea din ce în ce mai mult pe înaltul comandament german. Un ofițer din Serviciul de spionaj german, locotenentul Schultz, fu trimis la fața locului să limpezească situația. Deghizat în refugiat belgian, Schultz câștigă încrederea lui Miss Cavell și a contesei, pe care le trădă de îndată ce se găsi în posesia tuturor secretelor organizației lor.

Contesa, d-na Rappard, d-na Moulin, Miss Cavell fură numai decât arestate și puse la secret. La 7 Octombrie 1915, aceasta din urmă apărură în fața tribunalului militar.

N-au fost desbateri asupra chestiunii „vinovată sau nevinovată”. Miss Cavell a recunoscut, spontan, faptele de care era acuzată. Și în ciuda intervențiilor făcute de numeroși diplomați neutri — în Belgia — printre cari acelea ale ministrului american Brand Witlock și secretarului de legăție Robson-Edith Cavell fu executată la 12 Octombrie.

* * *

Aceasta este povestea lui Edith Cavell, infirmiera care s'a sacrificat pentru binele altora.

Era firesc ca povestea ei tragică să ispitească pe producătorii cinematografici. Căci după cum aflăm, s'a turnat la Hollywood, un film fidel istoriei, căruia i s'a fixat titlul „Sora Edith Cavell”. Rolul a fost încredințat celei mai mari vedete engleze, Anna Neagle.

D. M.

EDITH

CAVELL

TRAGICUL SFÂRȘIT AL UNEI INFIRMIERE EROICE

Omul nu este o maimuță perfecționată...

(Urmare din pagina 17-a)

La om, lobul frontal ajunge la o mare importanță căci în circumvoluțiunea acestei regiuni, mai bine zis în „centrul lui Broca” se localizează facultatea vorbirii.

La cimpanzeu, în momentul nașterii, zona frontală este atât de bine dezvoltată încât întrece pe cea occipitală. Se poate zice chiar că în acel moment are un creier omenesc.

Dar copilăria omului este mai lungă iar corpul său se formează cu aceeași încetineală.

Oasele sale craniene se sudează foarte greu, de multe ori la vârsta de treizeci de ani. În tot acest timp cutia craniană este extensibilă și se poate lărgi pe măsură ce creierul, din cauza dezvoltării sale, cere aceasta.

Nu tot așa se întâmplă la maimuță, oasele ei se sudează foarte repede constrângând astfel conținutul cutiei craniene care nu se mai poate dezvolta.

Dar, un alt fapt cu mult mai grav intervine.

Pentru a-și putea exercita acțiunea lor, mușchii maxilarului inferior, din cauza greutatei acestuia, au nevoie de un puternic punct de sprijin pe care-l obțin datorită unei formațiuni osoase ce se dezvoltă în fiecare an și care dă maimuții caracterele animalității și chiar ale bestialității.

Se vede mai cu seamă la masculul de gorilă, o eșitură deasupra sprâncenelor care ia o mare importanță, în același timp o bucată de carne acoperă tot craniul. Această „pielă” îngroșându-se și întărindu-se din ce în ce mai mult comprimă sub greutatea masei sale partea frontală a creierului, centrul facultăților intelectuale și nu lasă decât puțin loc lobilor posteriori, centrul instinctelor primitive.

În același timp dinții cresc devenind dinți de adult. La maimuță măselele apar puțin timp după dentiția de lapte.

În rezumat, maimuța este prea grăbită de a crește și de a deveni adultă.

Se pare că omul nu-și datorește superioritatea sa decât încetineții dezvoltării sale.

Dar dacă la începutul vieții sale, maimuța este mai bine dotată decât omul, de ce n'ar fi posibil, ca pornind de la acest stadiu, să o ajutăm să progreseze?

În teorie, lucrul n'ar fi imposibil, în practică însă da, căci dacă cunoaștem mecanismul prin care natura formează oasele, mușchii și organele, noi nu putem executa munca ei tainică.

Nu este exclus însă ca într'un viitor apropiat știința să descopere secretele pentru a menține toată viața inteligența de care maimuța dă dovadă la nașterea ei.

În așteptare, creșterea mai multor generații de antropoide ne-ar permite să cunoaștem mai bine psihologia acestor ființe, rezultatele astfel obținute vor fi desigur în favoarea lor.

În orice caz experiențele ar trebui făcute cu mai mulți cimpanzei din momentul nașterii acestora și nu cum a făcut Kellog a cărui maimuță avea, la începutul observațiilor șapte luni.

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ „MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

O LECTURĂ PASIONANTĂ:

„ROMANELE CAPTIVANTE”

În fiecare lună un nou roman.

VREȚI SĂ SCĂPAȚI DE REUMATISM ȘI GUTĂ

Dureri înepătoare și contracțiuni în membre și la încheeturi, mâini și picioare umflate și schilode, svăcniri, junghiuri, contracțiuni în diferite părți ale corpului, ba chiar slăbirea vederii sunt adesea ori consecința reumatismului și gutei care trebuie înlăturate, căci altfel boala progresează.

EU VĂ OFER O CURĂ DE APĂ ÎN CASĂ

salutară care dizolvă acidul, uric și înlesnește asimilarea și secrețiunea. Este o apă produsă pe cale artificială în mod fidel după o sursă terapeutică binefacătoare, pe care buna mamă natură a dăruit-o oamenilor bolnavi.

Scriți-mi imediat și veți primi **Absolut gratuit** o lucrare instructivă

Adresa pentru scrisori: ERNEST PASTERNAK, Berlin S. O. Michaelkirchplatz 13, Abt. H. 384.

UNDE SE AFLĂ CONTESSA OLGA SVERDLOVA ?

(Urmare din pagina 16-a)

care a fost cel mai bun amic al acestuia, trebuie să știe ceva. Chiar mâine am să telefonez Suzette-ei, care este și ea foarte curioasă să cunoască conținutul scrisorii. Așadar, pe mâine...”

Nici o indicație precisă. Și totuși, aceste notițe erau extrem de importante pentru mine. Dar cum de-au ajuns sub șifonier? Probabil din cauza curentului, căci experiența îmi dovedi că presupunerea mea era exactă. Am pus foile pe masă și am deschis geamul și ușa: cele două file, luate de curent, au căzut exact lângă șifonier.

Căutând astfel inutil, prin apartamentul domnișoarei Olga, indicii asupra misterioasei ei dispariții, colțul covorului s'a îndoit. Sub covor câteva bucățele mici de cretă pe dușumea, și niște semne cabalistice ce păreau indescifrabile. Mă așezai pe divanul de alături și după puțină încordare, am reușit să descifrez semnele: era apelul la salvare, scris probabil cu piciorul.

Într-o secundă am fost jos. Portarul n'a putut să-mi dea mai multe lămuriri, căci abia se întorsese din concediu. Îmi spuse însă că în lipsa lui îi ținuse locul o chiriașă bătrână.

— Domnișoara Olga? Da, o cunosc, cum să n'o cunosc? Dar n'am mai văzut-o de câteva zile. Ultima dată era în ziua de 31 Iulie, când venise și încasatorul dela Societatea de gaz. A coborât la braț cu doi domni. Era tare palidă, sărăcuța. Domnii mi-au spus că domnișoara s'a îmbolnăvit și că trebuie să fie supusă unei operații. Am vrut să fug să iau un taxi, dar înșoforii domnișoarei m'au anunțat că au mașină în stradă. La întrebarea mea unde va fi internată chiriașă noastră, domnii mi-au spus că la spitalul St. Vincent de Paul.

— Ai mai văzut vreodată pe acești domni?

— Pe unul mi se pare că l-am mai văzut. Amai fost pe la domnișoara. Celălalt însă era străin. Dar de ce vă interesați de toate acestea?

— Sunt ziarist și prietenul domnișoarei Olga. Mă interesează anumite amănunte... Am să reviu, zilele astea...

Mă grăbesc la un telefon public. Timp de o jumătate de oră iau cu asalt toate spitalele și sanatoriile din Paris. De pretutindeni primesc același răspuns: „În ultimele săptămâni n'a fost internată nici o domnișoară cu numele de Olga Sverdlova”. Răspunsul spitalului St. Vincent de Paul era și el la fel cu toate celelalte.

Așa dar răpire!?

(Va urma)

SFATURI UTILE PENTRU TOȚI

Cu ce să fortificăm copiii noștri?

cu

ELIXIR PANGADUINE

E momentul să ne gândim la fortificarea organismului nostru și în special la organismul copiilor noștri, pentru a-i pune în măsură să reziste bolilor de tot felul.

Untura de pește e un medicament folosit, dar ea este grețosă și indigestă.

În schimb, produsul care întrunește toate principiile active cuprinse în untura de pește, fiind de patru ori mai activ, este ELIXIRUL PANGADUINE compus din extrase de ficat de morun.

Elixirul Pangaduine are gustul plăcut al Vinului de Xeres, astfel că oamenii adulți și mai ales copiii, îl iau cu multă plăcere.

Așa se explică de ce, pretutindeni, el este preferat tuturor medicamentelor așa zise fortifiante.

Chirurgie estetică

a nasului
urechilor
feței
gâtului
și pieptului

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP distruge definitiv și fără cicatrice D-na Dr. M. RABINOVICI

Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri
Apare în fiecare 15 ale lunii

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

Nu o purgație anormală

ci efectul unui laxativ care să-și facă acțiunea lent, dar sigur. În felul acesta evitați durerile colitice sau diareea. „Leo-Pills” întrunește condițiunile unui laxativ ideal, deoarece efectul acestor pilule nu este violent și rămâne constant. Chiar și în cazurile de constipație cronică „Leo-Pills” aduce scaun regulat. E un produs din materii pur vegetale.

În cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

La sportul de iarnă

CREMA NIVEA

este indispensabilă. Masați-vă bine fața și mâinile cu NIVEA. Astfel pielea dvs. va fi apărută de roșeață și asprire. Numai Crema NIVEA conține „Eucerita” perfect asemănătoare cu grăsimea naturală a pielii.

ULTIMELE FOTOGRAFII DE PE FRONTURILE DE LUPTA

Vaporul german „Columbus” urmărit de unitățile navale engleze, s'a scufundat singur spre a nu fi confiscat de inamic. În fotografia noastră: Echipajul se salvează cu ajutorul bărcilor de salvare.

Undeva, pe front. Soldații britanici își iau ceaiul de dimineață.

1. Femei franceze din corpul de voluntari pentru Finlanda. O secție sanitară automobilă.

2. Voluntari suedezi în Finlanda. Sosirea unui grup de voluntari într-o gară, lângă Helsinki.

3. Pentru a-și adăposti caii, soldații finlandezi au transformat un cinematograful în grajd.

APĂRAREA COĂSTELOR FRANTEI

Cu toate că până acum nu s'a încercat niciun atac împotriva coăstelor franceze, măsurile de apărare au fost întărite. In clișeu nostru: Instalarea unui tun cu tragere lungă pe coăstele Franței.

24 Ianuarie

RECEPȚIA DELA PALATUL REGAL

Ca în fiecare an în seara de 24 Ianuarie a avut loc la Palatul Regal o recepție a membrilor ordinului Ferdinand I. M. S. Regele Carol II având alături pe Alteța Sa Regală Principesa Elisabeta și pe Măria Sa Marele Voevod Mihai, rostește un înălțător discurs.

(Foto: I. B. Ursian)

Membrii ordinului având în mijloc pe M. S. Regele, A. S. R. Principesa Elisabeta și pe Marele Voevod Mihai se supun zâmbind exigențelor fotografului.

Dela recepția regală:
I. P. S. S. Nicodem, Patriarhul României, apoi d. Consilier Regal Al. Vaida Voevod cu d. mareșal Prezan și d-nii Consilieri Regali N. Iorga și G. G. Mironescu.

81 DE ANI DELA PRIMA UNIRE

D. Consilier Regal Gheorghe Tătarăscu, președintele Consiliului de miniștri, înconjurat de întregul guvern și de alți demnitari, primind defilarea trupelor.

Înălți magistrați ieșind dela Patriarhie.

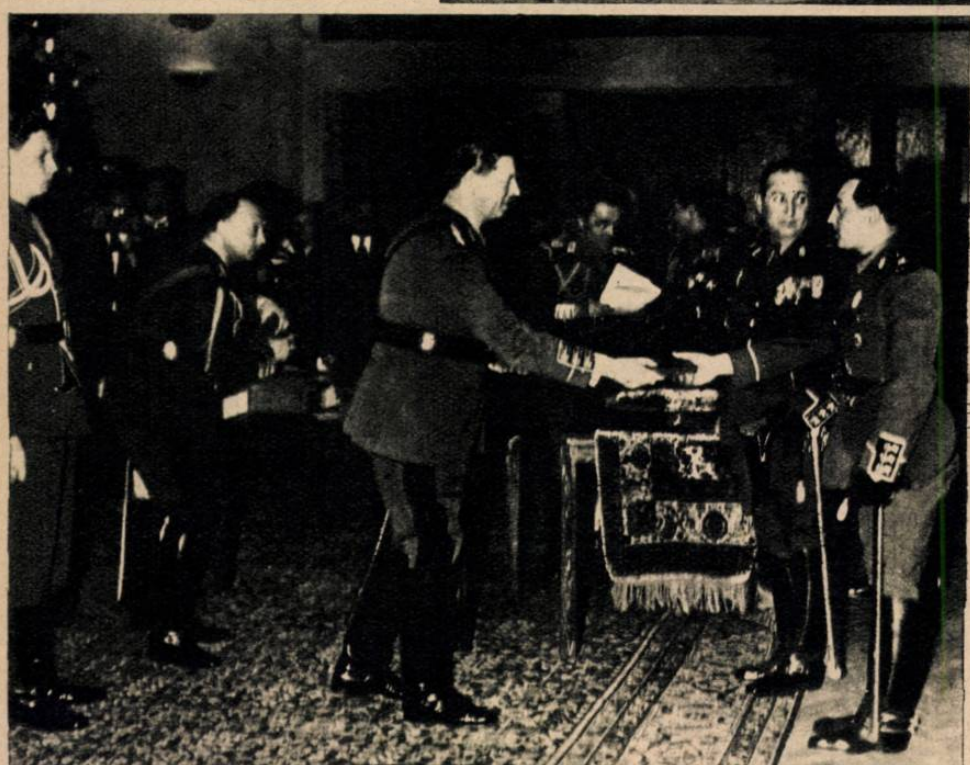
I. P. S. S. Nicodem, Patriarhul României înconjurat de Înaltul Cler se îndreaptă spre Patriarhie.

SERBAREA REGIMENTELOR DE GARDĂ REGALĂ

In sala Cazinoului Regimentului pe pioneri, M. S. Regele Carol II și Marele Voevod de Alba Iulia, urmăresc desfășurarea programului.

Suveranul și Augustul Său Fiu în timpul intonării Imnului Regal.

Ofițerii regimentului primesc daruri din mâna M. S. Regelui.

O IMPRESIONANTĂ SOLEMNITATE LA FACULTATEA DE DREPT

Intr'un cadru sărbătoresc a avut loc la Facultatea de Drept solemnitatea depunerii jurământului studenților Frontului Național Studentesc.

Corpul profesional al Facultății, în timpul slujbei religioase.

Mitralieră simplă în acțiune, în cursul unui exercițiu.

Un ofițer scrutează toare a morții de care zarea, acolo unde poate țara sa va fi ferită.

Tun antiaerian, ultima expresie a tehnicii moderne, în serviciul armatei elvețice.

Armele automate sunt extrem de numeroase, iar fiecare soldat elvețian știe să le manevreze.

UN european care susține că-și cunoaște continentul — chiar dacă n'a străbătut decât foarte puțin din întinderea lui — trebuie neapărat să-și fi petrecut măcar câteva zile în Elveția.

Desigur că fiecare dintre cei cari citesc aceste rânduri știu că Elveția este prin excelență țara turismului, a convalescenților, dar și a celor cari au nevoie să se limpezească într-o atmosferă de cinste. Gândiți-vă că într-o bună zi ați citi în ziare că Elveția a declarat război unei alte țări. Ați crede?

Hotărât că nu. Țara Societății Națiunilor, aceea care adăpostește toate instituțiile internaționale de înaltă ținută morală, nu poate cu nici un preț să treacă la un act de violență, provocată sau neprovocată. În fondul nostru apercipitiv, Elveția este legată de noțiunea de pace, cinste, omenie și idealism.

Se pare însă că vremurile s'au schimbat. Bunii și bravii elvețieni au rămas aceeași, numai că au trebuit să se adapteze mentalității care domnește astăzi în Europa. Nu au de gând să devie agresori, dar nici nu vor să fie victime lipsite de apărare ale unei agresiuni. Și faptul că știu să se apere, au mai dovedit-o elvețienii, cei drept de mult, dar au dovedit-o.

Soldați elvețieni manevrând un mortier de tranșee.

URMAȘII LUI WILHELM TELL SE VOR APARA

PREGĂTIRILE
RĂZBOINICE
ALE UNEI ȚĂRI
PAȘNICE

În spiritul fermierilor robuști de prin văile Alpilor, în acela a burghezilor marilor orașe, mai trăește încă flacăra vie a iubirii de libertate și dreptate. Fiecare elvețian se simte un demn urmaș al lui Wilhem Tell, eroul lor național, și caută prin atitudinea sa, în grelele momente prin care le trece patria, să fie la înălțimea chemării lor. Din clipa în care atmosfera europeană a început să se turbure, conducătorii statului elvețian și-au luat toate măsurile spre a nu fi surprinși de evenimente. Și țara aceasta care vreme de trei secole n'a știut ce este aceea războiul, care

a cunoscut o evoluție pașnică, a început să se înarmeze cu o febrilitate impresionantă.

Nu cunoaștem cifrele sumelor cheltuite de Elveția pentru apărarea națională. Cert este însă, că într'un răstimp uluitor de scurt, țara aceasta de patru milioane de locuitori a reușit să fie pregătită spre a face față oricărei eventualități. Republica Helvetică dispune astăzi de o armată de 500.000 de oameni mobilizabilă în cel mult o oră dela declararea unei conflict. Este de necrezut, dar adevărat.

Fiecare fermier, fiecare pașnic cetățean elvețian, are într'un loc ascuns privirilor din casa sa, armele trupei speciale din care face parte, munițiile necesare și ținuta ostășească completă. La prima chemare el se va prezenta la unitatea sa, al cărei sediu îl cunoaște perfect, complet echipat, gata de luptă.

(Cont. în pag. 19-a)

Artileria în trop intens.

Tank în serviciul armatei elvețiene.

Artileristi în timpul unei manevre la poalele Alpilor.

Feeria magică A NOPTII POLARE

Vara, la miezul nopții, soarele coboară spre orizont.

In lupta ei contra Finlandei, armata roșie a fost oprită, în sudul țării, grație eroismului și priceputerii comandament. În partea nordică însă, ea a fost învinsă de zăpada și gheața fantasticei nopți polare.

Dar ce este noaptea polară?

Un mare savant, profesorul Dauvillier dela Observatorul astronomic din Paris, a studiat, pe loc, ciudatul fenomen din care a putut extrage una din cele mai însemnate teorii ale fizicii cosmice.

Primind pe ziaristi, în laboratorul său din Meudon, savantul le vorbi despre Finlanda și despre regiunea Petsamo:

„De îndată ce ne-am depărtat de singura șosea care, pornind dela golful Botnic, traversează Laponia pentru a ajunge la Oceanul arctic, ne găsim în plin deșert. Dacă, în timp de pace, te-ai îndrepta spre Est, n'ai putea găsi, pe o distanță de mai multe sute de kilometri, nici o așezare omenească. Numai pădurea, care se întinde peste toată această regiune se poate vedea în lumina crepusculară care domnește. Nici chiar busola nu reacționează aci decât foarte puțin.

„Am rămas săptămâni întregi la stațiunea magnetică dela Sodankyla, de care Rușii s'au apropiat, fără a o cuceri însă, pentru a studia noaptea și aurora polară. Am fost ajutat, în cercetările mele, de savantul finlandez Doctor Sucksdorff, directorul acestei stațiuni.

NOAPTEA POLARĂ

După cum fiecare o știe, către 70 de grade latitudine, soarele se află, pentru mai multe săptămâni, dedesubtul orizontului, astfel încât, iarna în timpul prânzului, este mult mai puțină lumină decât vara la miezul nopții. Cu toate acestea, ziua, în timpul nopții polare este o auroră care durează mai multe ore. Fără îndoială această lumină este prea slabă pentru a lumina interiorul locuințelor, dar ea este suficientă pentru a permite circulația, timp de mai multe ore, pe un sol acoperit de zăpadă.

„Când cerul este limpede, se iluminează de un albastru profund în care nici chiar Venus nu s'ar putea deosebi. Un admirabil arc aural, de un roz purpuriu apare și dispare depe cer.

„Când cerul se acoperă de nouri, ziua devine o adevărată feerie. Strălucitoarele culori care sub alte latitudini ne minunează pentru câteva minute la răsăritul și apusul soarelui, durează aci mai multe ore. Puritatea atmosferei face ca această auroră să fie comparabilă, din punct de vedere al intensității și al bogăției de culori, cu aceea pe care, în timpul iernii o putem admira la o altitudine de 2000 de metri. Putem distinge deopotrivă toate nuanțele de purpuriu, de verde și de violet, ca și toată scara culorilor, dela cele mai pale la cele mai vii. Profesorul Dauvillier ne dă posibilitatea să admirăm aceste minunății.

AURORA POLARĂ

— Suntem la Sud de Petsamo, explică celebrul

savant, noaptea este limpede și plină de stele. Este un frig de 33 de grade, arborii pădurii ne fac să auzim adevărate detunături. Este o canoadă neîntreruptă datorită gerului.

Luna continuă drumul său la limita orizontului. Pe cer Jupiter descrie orbita sa majestuasă, începe printr'un curcubeu foarte pal ce vine dinspre Nord și care poate rămând neschimbat mai multe ore în șir. Deodată alte arcuri apar dintre care cel mai mare se întinde dela Est spre Vest trecând pe la zenit. Ele se unesc cu altele ce vin dinspre Sud și toate dispar foarte încet, răspândind o lumină fosforescentă de culoare verzuie.

„Deodată, dinspre Est, apare o strălucitoare perdea luminoasă, mișcăta doar de bătaile vântului. E un spectacol impresionant, un mare mister al naturii se împlinește acum sub ochii noștri. Urma strălucitoare perdelor care a străbătut tot cerul rămâne însemnată cu o lumină slabă, întocmai unui orizont de fum după un foc de artificiu.

„Dar spectacolul nu s'a terminat, alte perdelor concentrice apar. Lumina palpită de străluciri repezi și instantanee. Raze luminoase apar traversând perdeaua de sus în jos și dispar în lumina cerului nocturn.

Acum, valuri luminoase străbat perdelele. Se deplasează încet luminând pe rând razele pe care le întâlnesc. Confuzia fenomenului crește, un adevărat foc de artificiu luminează cerul, raze strălucitoare apar de pretutindeni, apoi se sting în mod lent. Nouri fosforescenți străbat cerul cu o viteză, în aparență, fantastică, apoi fenomenul dispare încetul cu încetul, cerul acoperindu-se de o lumină lăptoasă care va dura mai multe ore.

— Să ne gândim, continuă savantul, că aceste raze iau naștere la o înălțime de o mie de kilometri și că aceste perdelor luminoase fac fără îndoială ocolul pământului.

O ENERGIE DE ZECE MILIARDE DE VOLȚI

— În general aurora polară este produsă de electronii pe care-i emit regiunile cu cele mai ridicate temperaturi.

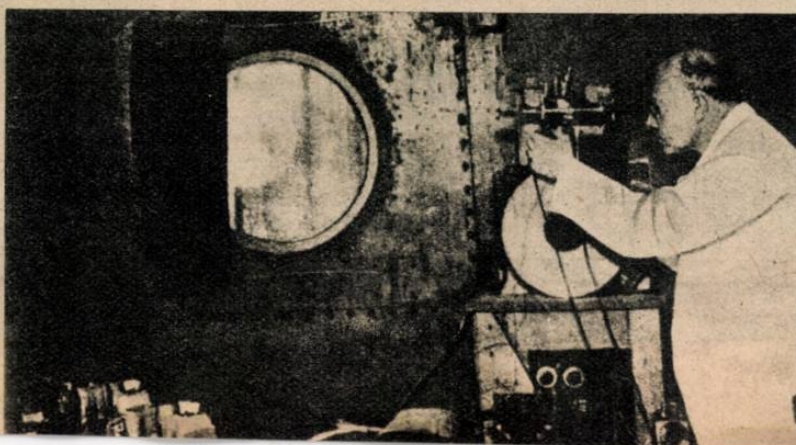
Când trec în preajma globului se strâng în jurul polilor lor, pe o rază care va fi cu atât mai mare cu cât viteza electronilor va fi și ea mai mare.

Dacă soarele emite serii de electroni cu viteze diferite, fiecare din această serie va forma în jurul polilor magnetici ai pământului un fel de spirală. Această multitudine de spirale formează aurora polară a cărei caracteristică principală este dispunerea în formă de cercuri concentrice a fenomenelor luminoase.

După raza acestor arcuri putem calcula și energia electronilor solari: găsim astfel o energie de zece miliarde de volți, o valoare atât de mare încât ne este imposibil să ne-o imaginăm.

Profesorul Dauvillier își reia lucrările sale, după ce a evocat fantastica noapte polară și minunata sa auroră pe care nici fotografia colorată și nici cinematograful nu a putut-o fixa pe vreo peliculă.

Profesorul Dauvillier scrutând bolta cerească.

Moda

"CAPE"-URILE DE BLANA

Bette Davis poartă un
soiu de bolero din
skongs negru. Dacă-l
poartă ea, desigur că
această modă va prinde
și curând vom vedea că
s'au găsit multe imi-
tatoare.

Marea casă de blănărie
„Maurice” din Paris lan-
sează aceste „cape” din
hermină albă, cu glugă
și manșon. În fotografia
noastră este purtat de
d-ra Oly Flint.

Anita Louise are un „cape” de
focă. Dar, desigur, că numai ea,
cu silueta-i fină, își poate permite
să poarte asemenea blănuri cu
firul lung, cari te fac să pari de
două ori mai grasă decât ești!

La rochia de „anti-
lope” neagră „cape”-
ul de vulpe albă se
potrivește foarte
bine. Creația casei
Jean Patou din Paris.

Tot din Paris ne vine
fotografia acestei
scurte pelerine de
vulpe albă care se
potrivește de minune
la rochia de dantelă
de fir argintat.

REALITATEA FEMEII

S'A spus de atâtea ori că ochii constituie tot farmecul femeii, astfel că este aproape inutil s'o repet și eu.

Ceea ce nu este însă inutil, e de a aminti câtorva dintre dv., că ochilor trebuie să le consacrați, în fiecare zi, câteva minute de atenție. Chiar cele mai tinere femei au de multe ori pleoapele umflate sau ridate, de oboseală. Viața pe care o ducem noi este destul de agitată, astfel că nu e de mirare când vedem urmele ei, pe locul unde pielea feții noastre, e mai sensibilă, mai fină.

Preparați-vă deci o soluție de acid boric: o linguriță la o jumătate litru de apă caldă. Cu această soluție — răcită — veți face ochiului, în fiecare zi, o baie. După baie, întindeți-vă pe pat și odihniți-vă câteva minute, cu ochii închiși. Spălați-i apoi cu un tampon îmbibat în ceai rece. Faceți astfel dimineața și seara. Pentru a menține mușchii din jurul ochiului, muiăți-vă vârful degetelor în ulei de migdale și tapotați pielea, până ce absoarbe uleiul.

Umflăturile ce se ivesc ades sub ochi — cari dau un aer bătrânesc chiar celei mai tinere figuri — apar, de multe ori, din pricina unei boale de rinichi. Trebuie deci consultat un medic. Dar, foarte des, nu este vorba decât de oboseală. În acest caz, odihniți-vă cât mai mult posibil, nu mâncați decât: foarte multe fructe, legume și lăptării; seara un menu cât mai ușor. Ca tratament local, faceți tapotările de care am vorbit mai sus și aplicați, înainte de a vă culca, puțin albuș de ou bătut. Dimineața îl luați jos cu puțină apă caldă și o cremă. Masajul pleoapei superioare este foarte indicat pentru

INGRIJIREA OCHILOR

Cum se spală ochii, dimineața și seara.

← Iată cum trebuie să arate mâinile îngrijite.

Fardatul ochilor după indicațiile cosmeticianei.

menținerea frumuseții ochiului. Aceste țesuturi sunt foarte delicate și se ridează mai curând decât celelalte. Intrebuințați o cremă tonică. Simpla cremă de lapte e excelentă. Acest masaj trebuie făcut însă foarte delicat. În fiecare seară, periați-vă genele cu puțin ulei de ricin sau untdelemn de măsline. Acest tratament le va îndesi și le va da un luciu special.

Dacă aveți ochii mici și de culoare închisă nu-i fardați în colțul de jos, ca să-i faceți să pară mai mari.

ROLUL MĂINILOR

Este de o importanță de care foarte puțini oameni se îndoiesc, și foarte mulți bărbați sunt fascinați de o femeie, fără să-și dea seama că grația mâinilor ei este cauza. Femeia care e mândră de mâinile ei, este stăpânită de o siguranță de sine, care o duce la reușită. Femeia ale cărei mâini nu sunt îngrijite, pierde o mare parte din încrederea de sine, indispensabilă în atitudinea ei. Temându-se, inconștient, de a atrage atenția asupra mâinilor ei, va face mici gesturi care-i vor da un aer stângaciu și o va face să-și piardă o mare parte din farmecul ei personal.

Un sfat foarte important este de a nu forța niciodată mâinile și a nu le crispa; ele trebuie să fie totdeauna destinse și veți observa că în acest caz au totdeauna o poziție grațioasă. Nu vorbiți niciodată, gesticulând.

Iarna mai ales, spălați-vă mâinile, seara, înainte de culcare, cu apă caldă și un săpun bun — de glicerină, de exemplu — ungeți-vă cu glicerină în care ați pus puțină zeamă de lămâie și câteva picături de colonie, îmbrăcați o pereche de mănuși, pe care le veți ține numai pentru scopul ăsta, și veți avea totdeauna mâini albe și catifelate. Și încă ceva: nu vă neglijați unghiile!

CLAUDE

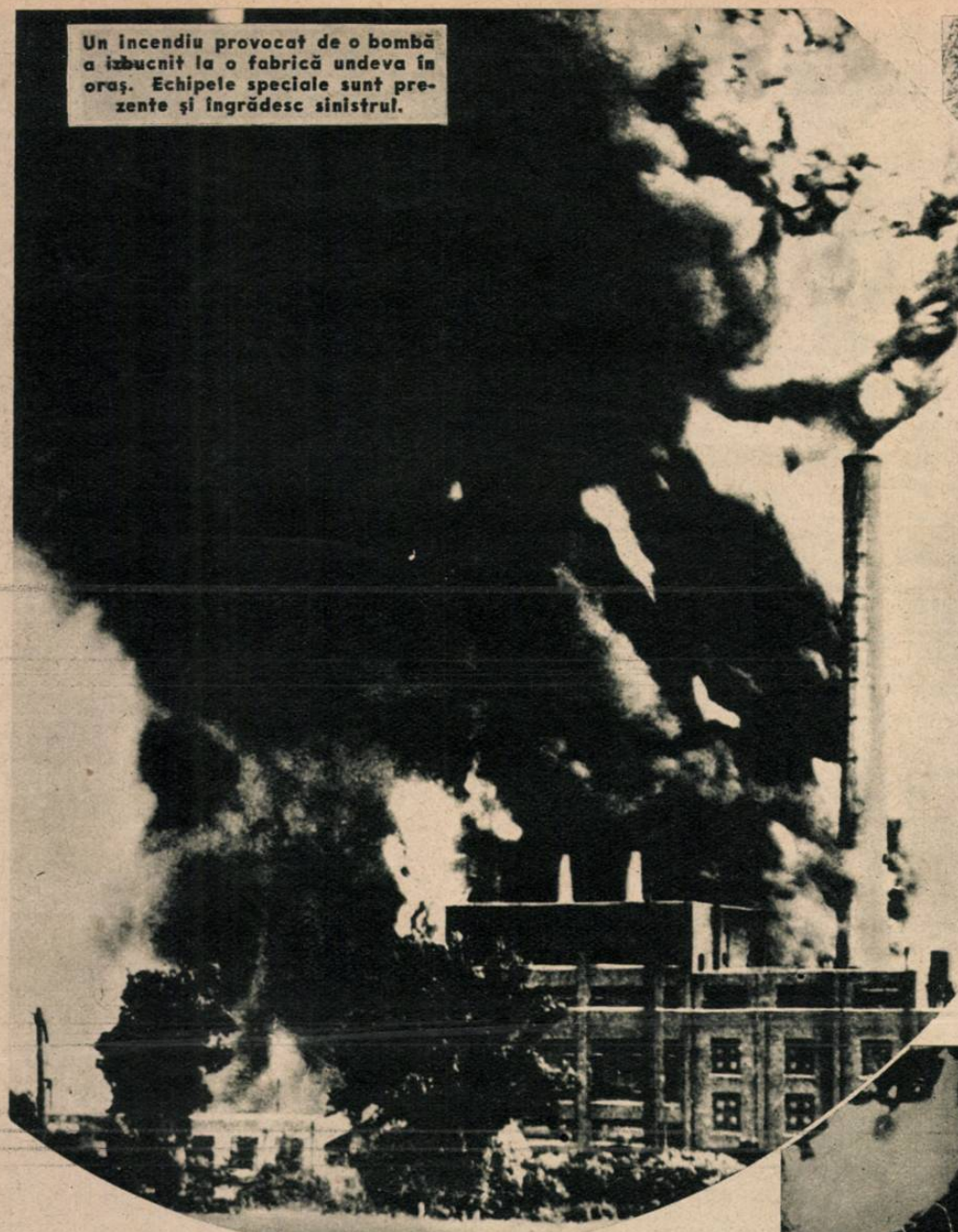
Un incendiu provocat de o bombă a izbucnit la o fabrică unde va în oraș. Echipete speciale sunt prezente și îngrădesc sinistrul.

Un mare avion sovietic de bombardament doborât în periferia orașului Helsinki.

Helsinki

SUB FOCUL BOMBELOR SOVIETICE

CÂTEVA ASPECTE ALE UNUI RĂZBOIU EROIC

UN șuerat de sirenă.

Sunetul sinistru șerpuește prin aer și parcă se încolăcește ca o lovitură de biciu în jurul fiecărui trecător pașnic. Ca la o comandă fiecare se îndreaptă cu pași ceva mai grăbiți, dar fără prea mare emoție spre adăposturile antiaeriene, vizibil marcate. Străzile se golesc treptat, dar repede. Automobilele, — atâtea câte au mai rămas — și toate celelalte vehicule particulare s'au retras spre bordura trotuarelor. Locul lor a fost luat de automobilele autorităților militare care străbat cu viteze amețitoare orașul transmitând ordine și transportând echipele speciale în punctele strategice ale orașului.

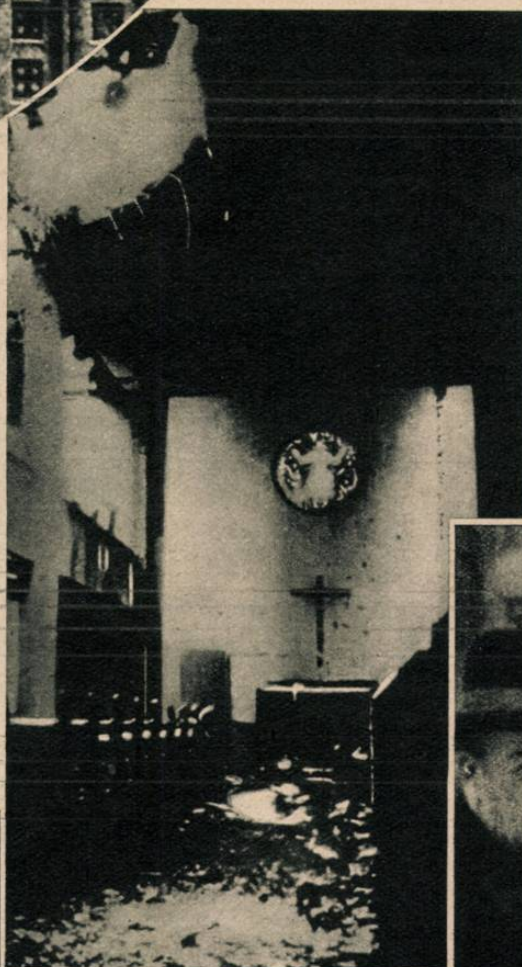
— Vin rușii!

Ne aflăm la Helsinki după săptămâni de zile de războiu eroic, când am putut vedea ce poate face un popor iubitor de patrie, atunci când este amenințat. În pomelnicul martiragiului pentru apărarea civilizației, faptele de astăzi ale bravului popor finlandez vor fi înscrise la loc de cinste.

— În adăposturi, strigă soldații echipelor speciale străbătând străzile capitalei fineze. Lucru acesta este spus în limba finlandeză și cea suedeză, limbile naționale ale acestei eroice țări.

De data aceasta avertismentele sunt ascultate cu sfințenie. Nu tot astfel au decurs lucrurile în primul bombardament sovietic. Războiul fusese declarat deabia de câteva ore, când sirenele au dat alarma. Oamenii pașnici de până mai ieri n'au putut înțelege graba autorităților și au mai rămas pe străzi, unii din curiozitate, alții de frică pierzându-și cumpătul.

Avioanele sovietice se apropiaseră sub protecția unei neguri dese, caracteristice regiunilor de lângă cercul Polar. Abia când au fost în imediata apropiere a capitalei au fost descoperite și s'a dat alarma.

O bombă a distrus plafonul bisericii protestante germane din Helsinki.

Dar aparatele dușmane au avut și ele de luptat cu ceața și au trebuit să coboare sub 200 metri spre a bomba. Au căzut însă lesne pradă admirabilei artileriei antiaeriene finlandeze.

Au fost și victime omenești. Curioșii și mai ales femeii și copii au plătit un trist și dureros tribut de sânge. Oamenii pașnici ai Finlandei n'au putut pricepe din prima clipă ce se cheamă grozăvia unui războiu. Le-a trebuit o lecție sângeroasă spre a pricepe.

Locuitorii se retrag în adăposturi. S'a dat alarma.

Astăzi, alarma este ascultată cu liniște, iar populația din Finlanda știe să dea ascultare. Adăposturile protejuesc viețile, iar o armată vitează luptă unul contra zece pentru apărarea gliei strămoșești.

La terminarea alarmei oamenii ies din adăposturi și se îndreaptă din nou spre treburile părăsite pentru un răstimp, îndurând cu stoicism vitregia soartei. Răpăitul mitralierelor și bubuitul tunului a ajuns o melodie obișnuită pentru locuitorul din Helsinki. Intreaga lui viață s'a organizat forțat în acest ritm barbar. Dar în sufletul pur ca un cristal de gheață, al acestui popor nordic mai palpită încă vie flacăra credinței în Dumnezeu, în Patrie și în izbânda finală.

Dumnezeu să-i ajute!

A. C.

Un rănit, este transportat la spital.

In zăpadă, soldații liniei Maginot
construiesc rețele de sârmă ghimpată.

Oameni și mitraliere
camuflați de crengi.

Pionierii săpă
trânșee.

ZĂPADĂ PE FRONTURI

ÎN IANUARIE 1940. Natura a
adeverit încă o dată că
nimic nu-i poate sta
împotrivă. Cerul s'a
acoperit de nori,
temperatura a scăzut,
pământul a înghețat
și s'a acoperit de un
strat alb... a nins.
Zăpada s'a instalat pe
fronturi, noroiul s'a
întărit, frigul a devenit
mai mare dar mai puțin
chinător decât acea ploaie de
Decembrie care pătrunde sub
manta, ajunge până la piele.
Natura a vrut să oprească
valul de sânge, să stânjenească
luptele omorâtoare. N'a reușit
complet.
Instinctul combativ al omului
nu s'a oprit în fața ei, —

Câteodată soldatul care face o
recunoaștere trebuie să meargă în
genunchi sau chiar de-abușilea

încercând să învingă legile oarbe, el s'a arătat a fi mai puternic decât orice, a trecut peste orice piedică.

Generalul Ianuarie n'a izbutit să împiedice nici atacurile pe uscat nici cele aeriene. Ele sunt mai rare, dar totuși destul de regulate.

Activitatea a continuat deși nu cu aceeași intensitate.

Avioanele au fost stânjenite în mare parte, dar lupte aeriene au avut loc totuși. Din cauza „timpului defavorabil” multe din ele nu și-au putut lua zborul, au rămas imobilizate în hangarele lor. Luptele de artilerie au fost și ele mult rare. Bubuitul tunului nu se aude decât foarte rar. Patrulele au pornit însă în recunoaștere, îndeplinind în „cele mai bune condițiuni”, misiunile ce le-au fost încredințate.

Pionierii și-au împărțit munca: unii au lucrat la întărirea liniilor, construind noi adăposturi, alții au instalat rețele de sârmă ghimpată. Măinile le erau înghețate dar ce înseamnă aceasta față de grija de a feri patria de atacurile inamice!

Sute de mii de oameni au ridicat o barieră de netrecut. Infanteria dușmană este de multe ori neputincioasă în fața acestor rețele.

În fața „liniilor”, mici detașamente continuă veghea lor. Zi și noapte ele scrutează nemărginita zare și inamicul nu poate face nimic fără să fie observat.

Neaua albă camuflând câmpul și acoperind zgomotul pașilor face și mai misterioasă această continuă stare de alarmă la care, în prezent, se limitează războiul terestru.

Gerul a înghețat tot, numai sufletul oamenilor și-a păstrat aceeași patimă: spiritul de distrugere.

Infanteriști lucrând la zidirea unui adăpost

Înainte de plecarea, un ofițer dă ultimile instrucțiuni patrulei.

La postul de pândă.

Un soldat veghează în timp ce camarazii săi instalează sârmă ghimpată.

La ieșirea din pădure cei cari fac recunoașterea trebuie să-și dubleze atenția. În fotografia noastră: un soldat ce se ascunde în dosul unui arbore.

VÂNĂTOAREA DE SUBMARINE

UNA din cele mai importante și mai complexe probleme care se pune războiului naval de azi este aceea care consistă în căutarea, în reperarea și în distrugerea submarinelor.

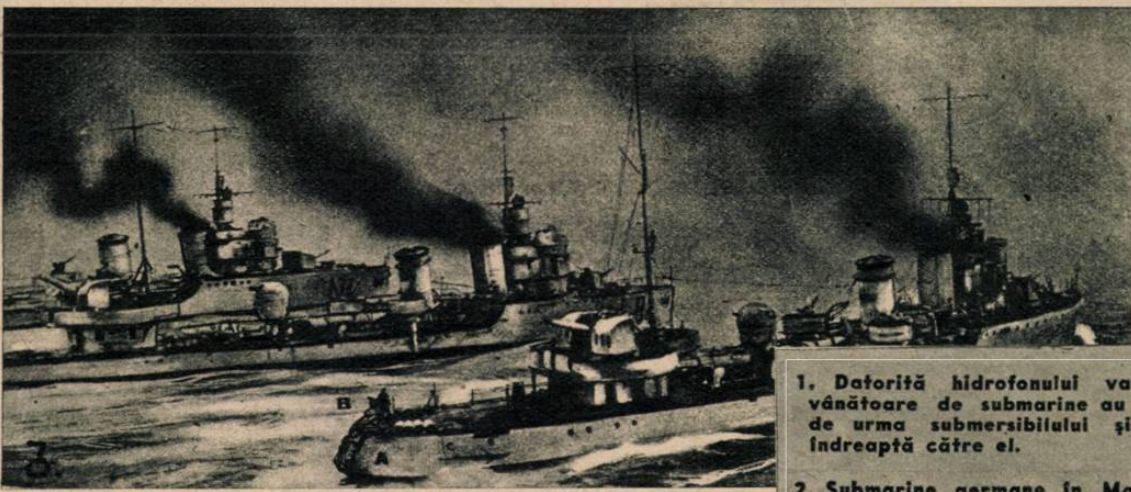
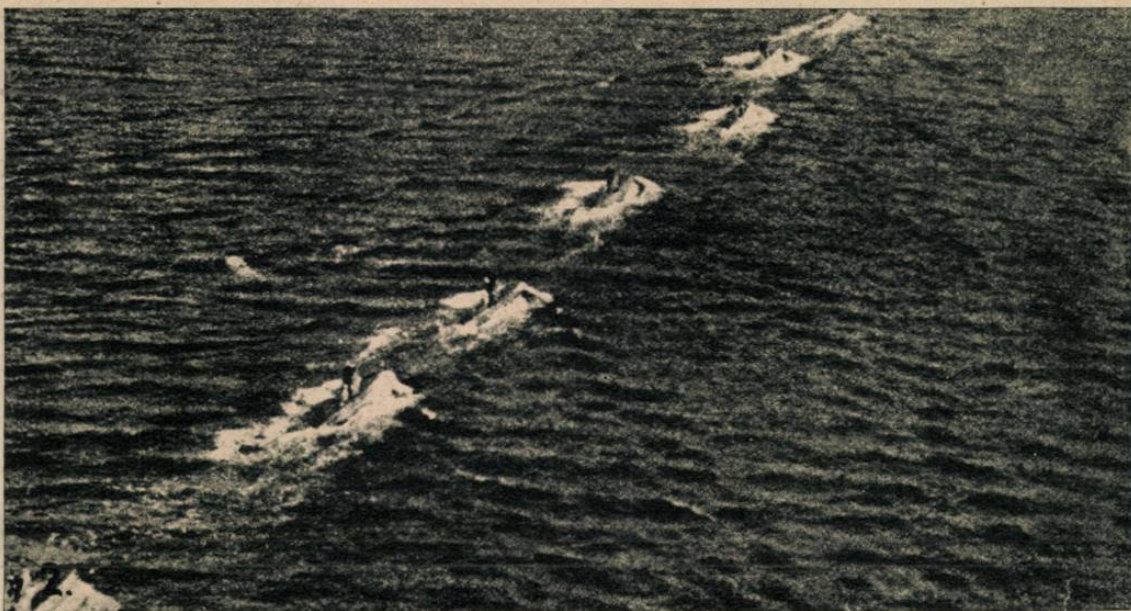
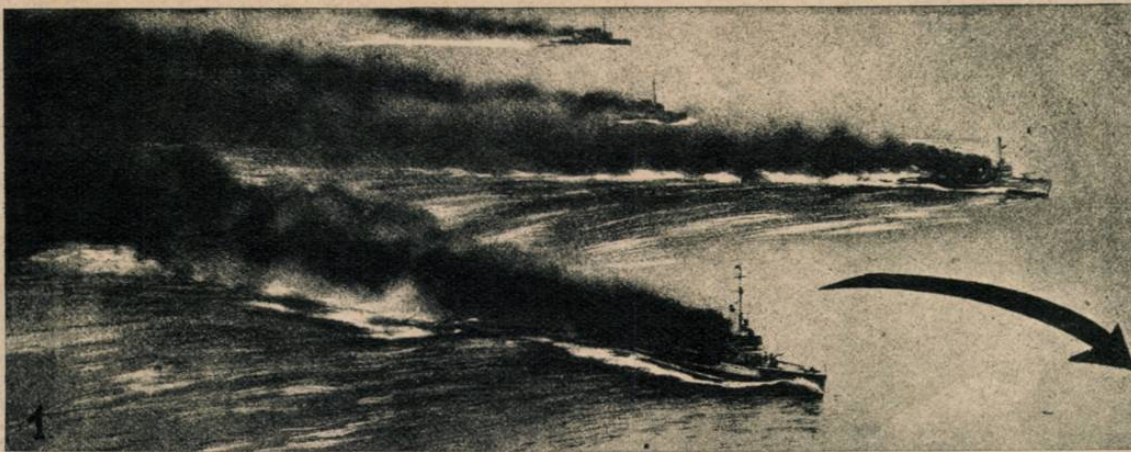
Se știe că însușirile principale ale submarinului sunt invizibilitatea și reperițiunea cu care poate dispărea de la suprafața mării atunci când e descoperit de vasul inamic. Nici avionul nu are multe șanse de succes în descoperirea submarinului, în primul rând fiindcă, urmărind un simplu periscop, avionul, din cauza vitezii sale, se depărtează prea mult de obiectul vizat, iar când se reîntoarce, cu greu mai poate regăsi un atât de infim punct pe întinsul mării.

Mai trebuie să fim seama că submarinul știindu-se supravegheat din văzduh va căuta să navigheze la o adâncime de douăzeci de metri — limita maximă la care el poate întrebuința periscopul pentru explorarea mării — iar la această adâncime unde lumina solară pătrunde foarte greu el nu mai poate fi lesne văzut.

Această stare de fapt fusese observată încă din timpul războiului precedent și încă de atunci s'a căutat un alt mijloc pentru a descoperi submarinele ce „călătoresc” în adâncul mărilor.

Neputând fi văzute, s'au căutat alte metode: cum ar putea fi auzite?

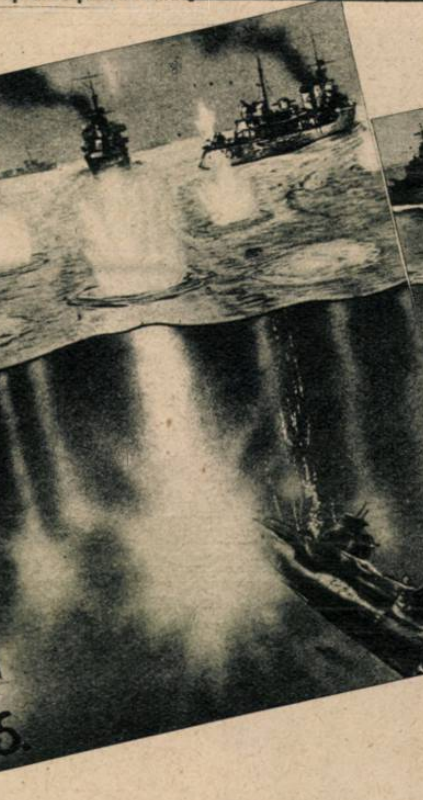
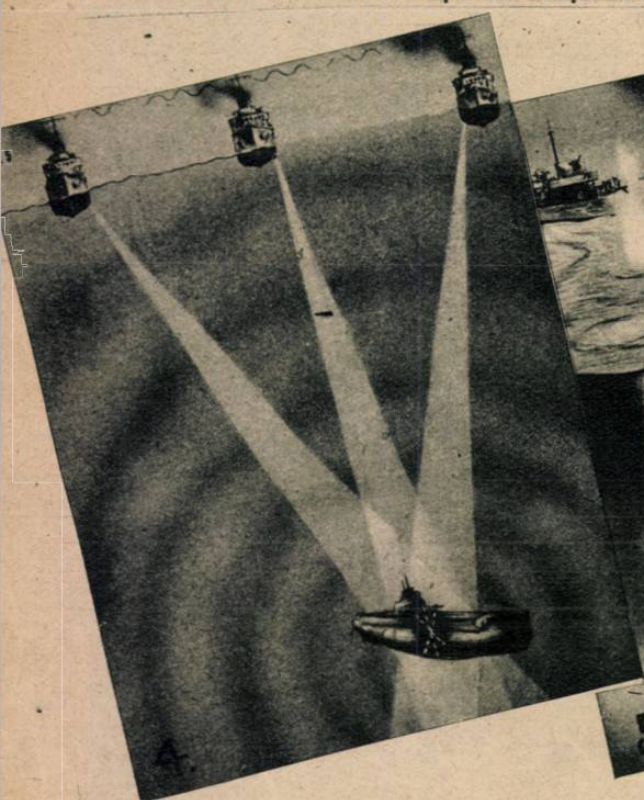
În apă toate șgomotele și sunetele se aud mai clar decât în aer, de aceea s'a construit un aparat imersibil cu care să se poată percepe undele sonore. Acesta este „hidrofonul” compus dintr'o pară de cauciuc care se poate cufunda în adânc și care este în legătură cu urechea reperatorului printr'un tub. Dacă în masa apei se produc șgomote, para este izbită de undele sonore pe care apoi le percepe ure-

1. Datorită hidrofonului vasele vânătoare de submarine au dat de urma submersibilului și se îndreaptă către el.

2. Submarine germane în Marea Nordului. În scurt timp ele se vor despărți și, cufundate în adânc, vor începe opera lor de distrugere, până când vasele vânătoare de submarine le vor da de urmă.

3. Controlând neconștient poziția submarinului, unitățile dușmane se apropie de el. La pupa contratorpilor (A) se pot observa mai multe bombe de adâncime.

4. Hidrofoanele în acțiune receptează undele sonore produse de motoarele submarinului și determină poziția acestuia.

5. Cel mai dramatic moment al vânătoarei. Cele trei contratorpiloare își aruncă încărcătura.

6. Un submarin zace avariat în fundul mării. Poziția lui este desvăluită de petele de ulei ce s'au ridicat la suprafața apei și de direcția curentului. Când poziția lui e precis determinată, contratorpilorul mai aruncă bombe de adâncime.

7. Explosia exercită o puternică presiune asupra tuturor peretilor submarinului. O bombă de adâncime nu are efectele celei obicinuite pentru că forța ei de distrugere se propagă sub forma undelor de presiune.

chea reperatorului. Aparatul s'a perfecționat repede, mai ales atunci când i s'a adăugat o lampă de cuarț, care, datorită unui cunoscut principiu de fizică, transformă unda sonoră în curent electric. În acest mod s'a putut obține o amplificare a sunetelor percepute în adânc.

Astfel s'au putut deosebi și selecționa diferitele sunete, s'au putut instrui oameni cari să distingă după zgomot tipul submarinului și cari — datorită succesivelor perfecționări aduse aparatului, să afle direcția de unde vin sunetele și distanța care separă izvorul sonor de hidrofon.

Încă din timpul războiului trecut s'au construit, mai ales în apropierea bazelor navale, stațiuni hidrofonice cari stăteau în continuă ascultare, putând vesti un submarin dela o distanță de mai mulți kilometri.

Deoarece Germanii au intensificat atât de mult războiul submarin, Englezii și Francezii au instalat hidrofoane, de un tip cu totul nou, pe bordul vaselor însărcinate cu reperarea și distrugerea submersibilelor.

Aceste unități navighează la mică distanță una de alta ascultând, în mod continuu, sunetele ce vin din adâncul mării.

Dacă un submarin se găsește în apropiere, fiecare vas percepe sunetul sub un unghi diferit, adică după o direcție diferită. Comunicându-și reciproc, prin radio-telefonie, observațiile proprii, și însemnând pe hartă pozițiile vaselor și direcțiile respective ale sunetului, fiecare vas își dă seama în momentul ascultării, de poziția submarinului care este determinată de convergența celor trei linii de direcție.

Este foarte ușor apoi, ca vasele vânătoare de submarine să se apropie din ce în ce mai mult de submersibilul reperat pentru ca în momentul în care intensitatea sonoră a elicelor în mișcare este maximă, să arunce în mare bombe de adâncime sau să lanseze torpile.

Bombe de adâncime — cărora li se poate regula momentul exploziei — produc în adâncul apelor unde de o presiune extraordinară, cari pot distruge submarinul.

Acesta — supus de acum unei considerabile presiuni a apei înconjurătoare — este apăsător de undele de presiune produse prin explozia bombei.

Rezultatul este vizibil: la suprafața mării unde apar bule de aer, pete de ulei și bucăți de lemn, adică semnele epilogului tragediei.

Actualmente Englezii folosesc un aparat hidrofon pe care-l numesc „Așdig” (inițialele cuvintelor „anti submarine detecting gear”) care poate îndeplini ascultarea chiar dacă vasul are o mare viteză, dând totdeauna posibilitatea de a percepe sunetele dela o distanță de mai multe mile cu o claritate considerabilă.

Dar și submarinele posedă hidrofoane și — după felul zgomotelor percepute — își pot da seama de tipul și de numărul vaselor ce pândesc.

Sistemul său de apărare în contra acestora este foarte simplu și eficient: submarinul se imobilizează și oprește toate mașinile. Dacă este nevoie el se poate așeza pe fundul mării unde poate rămâne 48 de ore.

Lupta devine atunci o chestiune de răbdare. Unitățile inamice, simțind dispariția bruscă a oricărui zgomot, sunt nevoite să oprească și să stea în continuă ascultare, în speranța că submarinul forțat de vreo necesitate absolută, cum ar fi de exemplu punerea în mișcare a unei pompe, se va trăda singur.

Pentru a face să se îndepărteze unitățile ce stau la pândă, adesea se întâmplă ca submarinul, odată așezat în fundul mării, să dea drumul unei cantități de ulei în speranța că dușmanul crezând îndeplinită opera de distrugere se va îndepărta pentru a căuta noi obiective.

SERBAREA COSTUMATĂ PE GHIATĂ DELA BRAȘOV

Fotografiile alăturate reprezintă pe campioana noastră națională Rômica Popp în diferite piruete, sărituri și figuri.

La serbarea costumată ce s'a ținut la Brașov demonstrația artistică de patinaj a campioanei noastre naționale Rômica Popp a fost aplaudată cu entuziasm. Silueta ei sveltă sbura cu o eleganță armonioasă peste gheața lucie, stătea dreptă ca o lumânare în piruetele iuți și încete și s'avânta în aer în sărituri înalte și precise. Ținând seama și de școala ei, exemplară la figurile impuse, campioana noastră națională după

părerea mai multor arbitrii, este aptă să reprezinte România cu onoare și succes la ori și care concurs internațional.

Dr. MIGDAL BOLI DE PĂR

Tratament contra căderii părului. Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Electro-coagulare. Consult. 9-12 5-7
Bulev. Elisabeta 3 A. et. I. Tel. 3.28.35

POȘTA REDACȚIEI

D-l Chiciu din Craiova ne roagă să menționăm că unele din fotografiile apărute în revista noastră No. 584 din Martie 1938, în cadrul reportajului „Liceul Industrial din Craiova” reprezintă lucrările Domniei Sale.

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

Nu faceți experiențe...

LUĂȚI TABLETELE **Togal** la:

**Reumatism
Gută
Sciatică**

IN AMBALAJE DE 42 ȘI 14 TABLETE

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Contra gazelor

Leo-Pills s'a dovedit a fi un mijloc excelent. Gazele dispar chiar după o scurtă întrebuințare a acestor pilule, care nu produc niciun fel de efecte neplăcute. Deaceia „Leo-Pills” sunt recomandabile și ca digestiv, după mâncăruri grele. Fiind un laxativ cu compoziție pur vegetală, „Leo-Pills” se deosebește cu totul prin efectul ușor și sigur, de toate celelalte laxative fabricate din materii chimice și a căror folosință produce, adesea, efecte neplăcute

În cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor

feței
gâtului
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25'-25 a.

MIȘCAREA CINEMATOGRAFICĂ FRANCEZA ÎN FAȚA RAZBOIULUI

CÂND, în Septembrie, izbucni războiul, mișcarea cinematografică franceză, suferi brusc, o paralizie generală. Numeroși directori de cinematografe fură mobilizați și trebui să-și închidă sălile. Alții, temându-se de mai rău, părăsiră Capitala, refugiându-se în provincie. Dar, încetul cu încetul, situația se limpezi; una câte una sălile își redeschiseră porțile, reluând filmele ultimului lor program din timp de pace. Dar începură să se ivească dificultăți. Unde să găsești filme noi? Societățile de distribuție, nehotărâte, nu cutezau să scoată producțiuni noi mulțumindu-se, o bucată de vreme, să reediteze filme vechi. Pe lângă aceasta, multe dintre firme își zăvoriseră porțile. În sfârșit, o singură societate, A. C. E., filială în Franța a casei U. F. A. din Berlin, fu pusă sub sechestru și câteva din filmele ei fură scoase în premieră. În afară de această piedică, autoritățile militare începură să cenzureze filme, care în timp de pace avuseseră viza cenzurei. Singura soluție pentru directorii de cinematografe, era să reacchițiuneze filmele vechi. Și astfel filme de acum trei și patru ani, reapărură pe ecranele marilor bulevarde. Dar cu timpul, mai toate sălile se redeschiseră și firmele parisiene începură să prezinte noutăți.

* * *

Războiul a impus îndatoriri noi directorilor de săli.

În primul rând a fost reglementat numărul locurilor. În timp ce restaurantele pot să primească același număr de clienți ca altădată, sălile de cinematograf n'au voie să primească atâția spectatori câte locuri au. Astfel, „Paris”, care are 900 de locuri, n'are voie să primească decât 500 spectatori. Proporțiile îngăduite sunt în funcție de numărul locurilor disponibile în adăposturile vecine. Astfel, „Cinematograful Porte de Saint-Cloud” care numără 700 locuri, este autorizat să utilizeze 500, în vreme ce „Palladium” care are 1.200 fotolii, nu poate primi de cât 350 spectatori. Cinematografele au și alte obligații.

Când un client intră în sală, i se dă un plan care-i indică adăpostul în care va trebui să se refugieze în caz de alarmă. Pe ziduri, afișe foarte citețe recapitulează adresele diferitelor adăposturi.

Să presupunem că în timpul rulării unui film, sună alarma.

Proiecția este numaidecât oprită. Lumina se aprinde în sală, un disc se face auzit. El anunță:

„Nu vă speriați. Am întrerupt proiecția. Vă rugăm să evacuați sala, deoarece s'a dat alarma. Păstrați-vă sângele rece. Mergeți,

Plasatoarele cu banderolă albă pe braț au în grijă evacuarea sălii în caz de alarmă.

Așezat într'un fotoliu confortabil, fiecare spectator privește cu un ochiu surăzător micul său ghid „în caz de alarmă”.

În fața întăririi cinematografului, un afiș anunță publicului spectator, adăposturile care se găsesc în apropiere.

Într'un târg african. Curioșii în fața unui cinematograf care anunță o comedie cu Micky Mause.

în cea mai desăvârșită liniște, spre adăpostul cel mai apropiat”

Spectatorii sunt orânduți în mai multe grupe și conduși de *uvreză* la locurile de siguranță unde așteaptă sfârșitul alarmei. După aceea, fiecare se reîntoarce la locul său, sau, dacă e prea târziu, poate să vie a doua zi.

Discul este pus în mișcare de operator. Dar misiunea sa nu se mărginește numai la atât. El trebuie deasemeni să-și descarce aparatele, să orânduiască cutiile de filme într'un dulap metalic și abia după ce tae curentul, poate să părăsească sala.

În acest timp, *uvrezele* se ocupă de spectatori. Una dintre ele trebuie să aștepte până ce lumea a evacuat complet sala și să stingă apoi luminile.

Fațadele cinematografelor sunt, în momentul de față, neiluminate. Nici proiectoare, nici tuburi de neon, ca odinioară. Panourile publicitare, vizibile în timpul zilei se pierd în penumbră odată cu căderea nopții. Cum să atragi ochiul trecătorului, cum să-i reții atenția? Ingeniozitatea directorilor de săli a găsit soluția.

Pe niște panouri de pânză luminate din spate, se formează din hârtie fie litere, fie siluete, fie chipuri de actori.

* * *

Oricum, directorii de cinematografe au făcut dovadă de încredere și de optimism. Ei au știut să se supună exigențelor ceasului de față. Au înțeles că e de datoria lor să continue. Căci cinematograful poate avea o fericită influență asupra moralului civililor.

D. M.

O ÎNTÂMPILARE ADEVĂRATĂ CARE PARE UN ROMAN

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

Redacția unei reviste din Paris a primit o scrisoare sigilată, cu rugămintea de a fi predată, personal, unei refugiate ruse, contesa Olga Sverdlova. Câteva persoane străine au făcut mai multe încercări zadarnice pentru a ridica această scrisoare. Dar Olga Sverdlova a dispărut. Toate încercările ziaristului de a o găsi, au rămas zadarnice.

AM constatat că toate încercările mele de până acum, de a da de urma contesei Olga au rămas zadarnice. După câteva zile de cercetări eram tot la punctul de la care am pornit. Știam doar că Olga dispăruse și că înainte de a dispărea a cerut ajutor. Dezolat, stăteam la redacție și făceam fel de fel de supoziții asupra persoanelor care ar fi avut interesul să dorească moartea sau dispariția contesei Olga. Un telefon mă trezi din gânduri. Era doamna... Suzette care mă întrebă, agitată, dacă am ceva noutăți despre contesa Olga. La răspunsul meu negativ, interlocutoarea mea îmi spuse:

— Vino imediat în „hall”-ul cinematografului „Modern”, unde-ți voi da noutăți despre Olga.

Nu trecu nici un sfert de oră și eram la locul fixat, unde doamna Suzette mi-a comunicat că într'un jurnal

Un grilaj de fier despărțea sanatoriul de boli nervoase de restul lumii.

Ivan Ivanov era proprietarul taxiului pe care era instalat aparatul 20. R. B. 5.

UNDE SE AFLĂ CONTESSA

Olga Sverdlova?

Reportaj din viața ziaristică de L. BICEAI

de actualități ce rula la cinematograful „Modern” și prezenta parada modei din Champs Elysées, a văzut doar o clipă un automobil, în care se aflau trei persoane. Una dintre ele era contesa Olga.

Peste alte câteva clipe eram în sală, împreună cu prietena Olgă și priveam spre ecran, unde se desfășura parada modei, pe care o admirau sute de femei din sală. Din cauza defilării frumoaselor concurente, la un moment dat, circulația pe Champs Elysées s'a oprit. O clipă, în fața obiectivului cinematografic, apăru o limuzină „Renault”, în care am văzut doi domni, ale căror figuri nu se puteau distinge și o tânără și frumoasă fată. Insoțitoarea mea îmi strânse, nervos, mâna:

— Olga, Olga — îmi șopti ea.

M'am interesat imediat la direcțiunea cinematografului cărei case de filme aparține jurnalul de actualități și peste câțva timp mă aflam în biroul șefului de presă al casei, pe care l-am rugat să-mi dea o copie de pe bucățica de peliculă, care

mă interesa. Calitatea mea de ziarist și posibilitatea unei reclame gratuite, pentru casa de filme, mi-au ajutat să intru imediat în posesiunea peliculei dorite.

Am venit în grabă în laboratorul reporterului fotograf al revistei noastre, cunoscutul domn Max Shade, faimos în toate cercurile pariziene. Reporterul fotograf înțelese, din câteva cuvinte, ce doream de la el și pasionat, ca și mine, de chestiunea dispariției contesei Olga, îmi mări, în câteva minute, clișeele. Predându-mi fotografiile mărite, domnul Max îmi zise:

— Ai acum în mână pe autorii răpirii contesei Olga.

Din păcate însă, figurile celor doi presupuși răpitori nu se puteau distinge, doar data răpirii contesei coincidea cu aceea a parăzii de modă.

Și cum stăteam și contemplam această fotografie, în care puneam atâtea speranțe, observai numărul aparatului de taxat al automobilului. Cu o lupă mi-am dat seama că

Uitându-mă pe peliculă, mi-am dat seama că am în mâinile mele fotografia răpitorilor.

este vorba de aparatul No. 20 R. B. 5. Era o nouă pistă de urmat, pentru mine, gazetar transformat în detectiv. O raită pe la reprezentanțele aparatelor de taxat mă lămurii curând: apuratul a fost închiriat unui șofer rus, cu numele prozaic: Ivan Ivanov, ce-și avea stația în Rue François I-er, lângă Champs Elysées. După o oră de investigații, am dat de urmele șoferului căutat. Era un rus simpatic, fost pe vremuri luptător de circ, care s'a refugiat la Paris și în lipsă de altă ocupație, a devenit șofeur. Calitatea mea de redactor al unei reviste rusești, îi inspiră încredere. I-am arătat fotografia și deși trecuseră câteva zile de la răpire, omul își aduse ușor aminte de împrejurările în care a găsit pe cei trei pasageri și unde i-a dus.

— Am fost angajat din stația mea, de doi domni, care m'au întrebat dacă sunt dispus să fac o cursă mai lungă, spre Versailles. Pe la zece dimineața, o cursă până la Versailles este o afacere bună. Am acceptat deci, bucuros, propunerea, și peste câteva minute am dus pe pasagerii mei în Rue de Londres. După vreo douăzeci de minute de așteptare, cei doi pasageri au eșit, ținând la braț o doamnă tânără, ce părea a fi suferindă. Mi-au spus că are nevoie de aer, deoarece a suferit, nu de mult, de o boală gravă. Am pornit spre Versailles. Pe drum am trecut pe la Champs Elysées, și am fost nevoiți să pierdem câteva minute, din cauza cortegiului modei. În apropierea castelului Versailles, la o distanță de vreo

(Continuare în pag. 19)

Copiii finlandezi evacuați spre Suedia unde vor fi adăpostiți până la sfârșitul războiului, au sosit într-o gară de lângă Stockholm.

Ororile campaniei din
Finlanda.

Un soldat sovietic mort de
frig.

Armament sovietic capturat de trupele finlandeze.

Matelotii germani din echipagiul submarinelor fac exerciții de respirație cu aer comprimat.

SOLDAȚII „DE PE ZONĂ” SCRIU ACASĂ IN VERSURI ȘI PRIMESC RĂSPUNSUL TOT IN VERSURI

(Urmare din pagina 8-a)

Cum trăiam noi cu iubire
Fără leac de despărțire,
Când de-un ceas nu ne vedeam
Foarte mult ni se părea.
Și-acum nu ne zărim,
Cum putem să mai trăim.
Scrisoarea matală n'am primit
Nici la mine n'a venit
Și astăzi până la prânz
De trei ori eu am plâns,
După tine că te-ai dus
Te-ai dus și n'ai mai venit,
Si eu tare te-am dorit
Dragul, scumpul, meu iubit !"

T R E I I B O V N I C I

Un flăcău desigur se cam laudă :

„Mai la deal de peste Prut
Trei ibovnici am avut
O româncă ș'o țigancă
Si una basarabeancă.
Hai la deal de Moscova
S'întâlnesc ibovnica.
Să culegem cânepa,
Să culegem fir cu fir
Să culegem trandafiri“.

U N R Ă S P U N S P R O M P T

Lăudărosul a primit următorul răspuns :

„Maică-ta-i-o fi păcat
Proastă creștere ți-a dat,
Te-a lăsat să te iubești
Cu cine te'ntâlnești
Te iubești cu bun și rău
Ș'ai uitat numele meu“.

S T I L D E C R O N I C Ă

Un soldat scrie :

„Din străini și de departe,
M'am gândit să-ți scriu o carte
Nu e scrisă de tipar ca să fie în zădar.
E scrisă de mâna mea
Să citești ce-i scris în ea.
Mai întâi de a scrie carte
Mă închin de sănătate
Mai întâi de-a mea scrisoare
Îți doresc zile ușoare“.

Nu amintesc oare aceste rânduri de scrisoarea ostașului din „Satira III-a” a lui Eminescu ? „De din vale de Rovine, grăim, Doamnă, către tine. Nu din gură, ci din carte, că ne ești așa departe“.

* * *

Scrisorile acestea sunt adunate doar din cuprinsul unei unități, cantonate „pe zonă”. Desigur însă că asemenea stihuri & pot strânge — grămadă — dela toate unitățile. Oamenii & înecă dorul în poezie.

IOAN MASSOFF

Unde se află Contesa Olga Sverdlova?

(Urmare din pagina 17)

trei kilometri, călătorii mei mi-au poruncit s'o iau la dreapta, pe o șosea bine asfaltată. După ce am parcurs câteva sute de metri pe această șosea, am fost rugat să opresc în fața unei case. Pasagerii mei au coborât și după ce mi-au plătit suma pe care o marcase aparatul, mi-au mai dat și douăzeci de franci bacșiș.

— Ai putea să reconstitui acest drum, împreună cu mine, bine înțeles plătindu-ți cursa?

— Cum să nu? — răspunse bucuros șoferul, și peste câteva minute eram instalat, împreună cu nedespărțitul meu prieten Max Shade, în Renault-ul conaționalului meu Ivanov, care conducea automobilul său spre Versailles. Pe drum, am pus în curent pe șofer cu dispariția contesei Olga și cu cercetările pe care le-am făcut, pentru descoperirea răpitorilor.

Curând au apărut în zare turnurile castelului Versailles. Șoferul o coti spre dreapta și opri nu departe de un grilaș de fier, în dosul căruia se întindea o mare grădină cu o impunătoare clădire.

Am lăsat pe însoțitorii mei în taxi, iar eu mă apropiam de poartă și sunai prelung. Nu aveam nici un plan pregătit. De aceea ivirea portarului mă surprinse.

— Caut pe domnișoara Sverdlova.

— Domnișoara Sverdlova? Nu există aici. Avem aici mai multe domnișoare: domnișoara Dufour, d-ra Gerard, d-ra Neuberg, dar nici o domnișoară cu numele Sverdlova.

— A venit la dv., însoțită de doi domni, acum câteva zile.

— Cu doi însoțitori? La noi nu vine nimeni cu însoțitori. Probabil greșiți. Dar ce casă căutați?

— Casa? Casa domnului Dubois — spun, la întâmplare.

— Casa Dubois? Aici e sanatoriul de boli nervoase. Probabil, că vila pe care o căutați este undeva, prin apropiere.

Mă întorc spre taxi, fără să știu ce să fac.

După câteva minute de conversație cu cei doi însoțitori ai mei, mă hotărâsc să aștept până seara, pentru ca profitând de întuneric, să pătrund în sanatoriul de boli nervoase, în care a fost adusă, după spusele șoferului, contesa Olga.

Nu voi descrie aici peripețiile prin care am trecut, pentru a sări gardul și a ajunge la casa cu pricina. Voi spune doar că am fost mușcat de niște câini și că numai grație faptului că aveam la mine câteva sandwichuri, luate pentru orice eventualitate, am reușit să-i potolesc. Cu puțină gimnastică am izbutit să ajung la primul etaj al casei și să pătrund, printr-o fereastră deschisă, într'un coridor întunecat.

Covoarele groase înăbușeau șgomotul pașilor. La capătul coridorului o ușă deschisă, mă conduse spre o cameră unde două femei, în uniforme de infirmiere stăteau de vorbă. Femeile stăteau cu spatele spre ușă, astfel încât nu m'au văzut.

— Ce fantezie și pe ăștia, dragă Angele, spuse una din surorile de caritate, să transporti bolnavii, în timpul nopții. Și de ce o fi atâta grabă? E aproape de miezul nopții și nimeni nu vine.

— Nu mi se pare lucru curat — zise cealaltă. Sunt infirmieră de peste cincisprezece ani, dar n'am avut încă un caz atât de curios. Adu-ți aminte și d-ta: ni se aduce o bolnavă ce se află în stare de prostație și se dă ordin să fie internată în secția bolnavilor furioși, când o simplă privire îți este suficientă pentru a stabili că nici nu poate fi vorba de un caz de nebunie furioasă. Și pe urmă, de ce doctorul face singur, zilnic, injecțiile, și nu ne lasă pe noi, conform obiceiului? Nu mai vorbesc de conversațiile zilnice ce au loc între bolnavă și doi domni străini, în prezența doctorului, în cursul cărora se pare că interlocutorii vor s'o convingă de ceva pe tânăra bolnavă.

— Ai dreptate — răspunse Françoise. Mi-aduc aminte că noaptea trecută, trecând pe lângă camera bolnavei, a auzit-o discutând, foarte agitat, cu domni cari vin s'o viziteze. Deși vorbea într-o limbă străină am auzit de vreo două cri un cuvânt ce se asemăna cu „police”. Toată această afacere mi se pare extrem de misterioasă. Și unde mai pui că doctorul dăduse, de cu seara, dispoziție, să-i pregătim o baie, iar acum vrea s'o transporte undeva.

O sirenă de automobil sparse tăcerea nopții. A urmat o sonerie prelungă și insistentă. Abia avui timpul să încerc o ușă și să pătrund într-o cameră, care, din fericire, era goală.

Peste câteva clipe am auzit o discuție pe sală:

— Unde este doctorul? Să pregătească repede bolnava, că suntem grăbiți.

Și spre norocul meu, aud cum se deschide ușa ce dă în camera alăturată.

— Doctore fă te rog să-și revie în simțiri.

Și mai târziu, câteva crâmpes de conversație în rusește:

— Ce vreți de la mine? Am spus „nu” și rămân la părerea mea.

— De ce ești atât de încăpățânată? Doar vezi că nu e de glumit cu noi. Îți oferim cincizeci la sută, deși ai putea foarte bine să nu-ți dau nimic.

Peste câteva clipe, vocea femeii se transformă în țipete.

— Lăsați-mă în pace! Aruncați siringa! Ajutor!

Aud șgomotul unei lupte surde și un corp greu căzu la pământ. N'am putut rămâne impasibil. Voiam să văd măcar cum arată la față acești indivizi. Am deschis geamul și am început să mă cațăr, cu precauțiune, pe zidul umezit de ploaia ce cădea, fără încetare. Echilibristica nu-mi ajută la nimic. Simt cum picioarele îmi alunecă și cum mâna nu găsește nici un punct de rezim. Peste câteva clipe m'am prăbușit. În cădere, capul mi s'a lovit de o piatră. Înaintea ochilor îmi apar niște scântei luminoase și-mi pierd cunoștința, în iarba verde și udă a curții sanatoriului.

Apa rece a ploii se prelinge pe capul meu. Deschizând ochii nu mi-am dat seama ce s'a întâmplat. Am simțit doar o durere puternică în cap. Pretutindeni e liniște. Peste câteva minute mă ridic și fac ocolul casei. Automobilul lipsește. Mă uit la ceas: e ora cinci dimineața. Și abia acum îmi dau seama că am stat vreo trei ore în nesimțire. Toate speranțele mele s'au spulberat. Contesa Olga a fost dusă și de aici.

Sar gardul și mă îndrept spre șosea. Dar unde e taxiul cu care am venit? Unde e prietenul meu Max Shade?

Mă îndrept spre locul unde am lăsat taxiul, dar nu găsesc decât urme de cauciucuri. Taxiul a dispărut și el.

(Va urma)

Urmasii lui Wilhelm Tell se vor apăra

(Urmare din pag. 5-a)

Fiecare cetățean capabil să poarte armele este destinat unui regiment, care ce află la cel mult o oră de marș distanță de locul unde se află domiciliul soldatului respectiv.

Armata este perfect antrenată, deoarece fiecare bărbat dela vârsta de 18 la 60 de ani este antrenat sistematic în fiecare an în vederea apărării țării. În afară de aceasta armamentul elvețian este pur și simplu formidabil. Carabinele cele mai perfecte și mai precise, tunurile cu tirul cel mai sigur, tankurile cele mai bune, într'un cuvânt tot ce poate fi categoric superior în materie de armament, aparține armatei helvetică. Ținuta soldatului elvețian este direct luxoașă. Uniformele sunt din stofă englezească, încălțăminte frumoasă și solidă, căștile din cel mai bun oțel suedez. Credem că nu exagerăm spunând că armata helvetică este una dintre cele mai bine echipate din lume.

a. c.

O FAMILIE NUMEROASA

Botezul celui de al 10-lea copil al locuitorului Nicolai Anton. In fotografia noastră d. Colonel Dobrotescu, primarul Sectorului IV Verde, își îndeplinește cu voioșie obligațiile de naș.

Un frumos tablou de familie: Nicolai Anton cu soția sa și cu cei zece copii.

VREȚI SĂ SCĂPAȚI DE REUMATISM ȘI GUTĂ

Dureri înepătore și contracțiuni în membre și la încheeturi, mâini și picioare umflate și schilode, svăcniri, junghieri, contracțiuni în diferite părți ale corpului, ba chiar slăbirea vederii sunt adesea ori consecința reumatismului și gutei care trebuie înlăturate, căci altfel boala progresează

EU VĂ OFER O CURĂ de APĂ IN CASĂ

salutară care dizolvă acidul, uric și înlesnește asimilarea și secrețiunea. Este o apă produsă pe cale artificială în mod fidel după o sursă terapeutică binefacătoare, pe care buna mamă natura a dăruit-o oamenilor bolnavi.

Scriți-mi imediat și veți primi

Absolut gratuit

o lucrare instructivă

Adresa pentru scrisori: ERNEST PASTERNAK, Berlin S. O. Michaelkirchplatz 13, Abt. H. 399.

A APĂRUT

MAGAZINUL

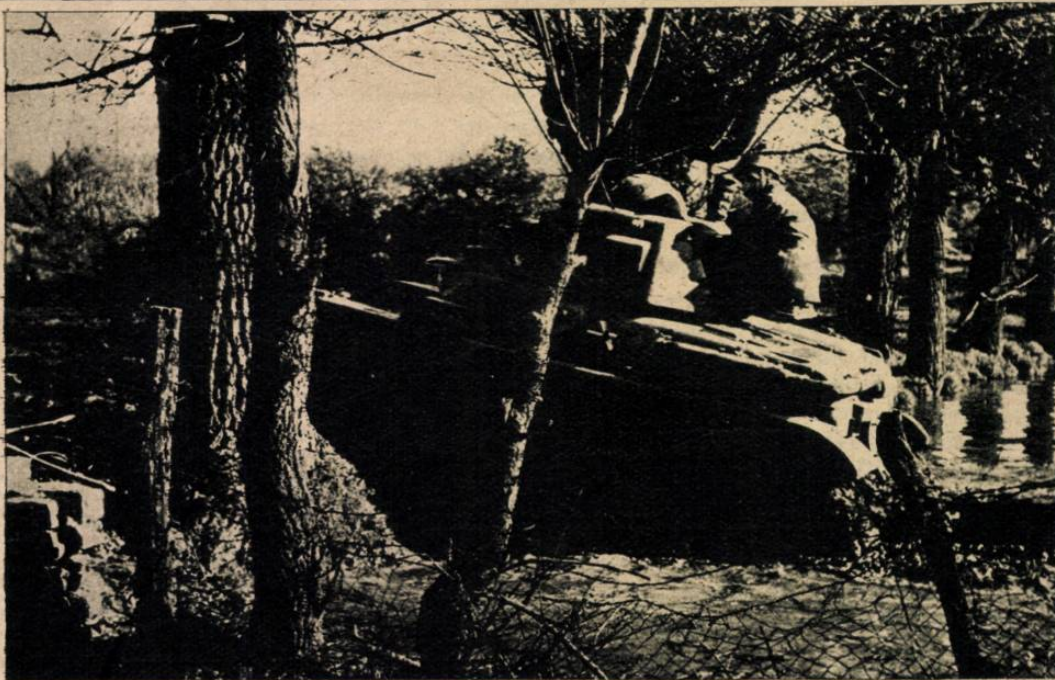
CU OBIECTIVUL PE CÂMPURILE DE LUPTĂ

Sentinelă germană în linia Siegfried.

X

Tank francez trecând apa unui pârâu, undeva pe front.

Voluntarii suedezi veniți să lupte în Finlanda, pe un câmp de instrucție la Torneea.

O fetiță finlandeză refugiată în Suedia. După cum se vede ea poartă o inscripție cu datele privitoare la starea ei civilă, spre a putea fi identificată.

X

O patrulă de skyori finlandezi cu soldații ruși pe cari i-au făcut prizonieri.

*Peste neamul pașnic al lapo-
nilor, s'a abătut năpasta
războiului.*

*Neam harnic, nevoit să lupte
cu iernile veșnice, iată-l acum
silit să se apere cu armele
în mână.*

*În fotografia noastră: Un la-
pon cu renul său prin ținuturile
înghețate din Salla.*

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

D. Consilier Regal Gheorghe Tătărăscu, Președintele Consiliului de miniștri vorbind la consfătuirea gospodărească dela Chișinău.

Primăria Sectorului IV Verde a îmbrăcat 1200 de copii nevoiași. În clișeu nostru: D-na Constantin Argetoianu, D-nii Teofil G. Sidorovici, Comandantul Străzii Țării, subsecretar de stat V. Ţoni și colonel Al. Dobrotescu salutând acordurile majestuoase ale Imnului Regal.

O parte din copiii îmbrăcați din inițiativa Primăriei Sectorului IV Verde.

Societatea Crucea Roșie Română a organizat în diverse stațiuni „ceaiul soldaților”. Fotografia noastră: Personalul „Crucei Roșii” distribuind ceai soldaților concentrați, în Gara de Nord.